

ПРИТЧИ ХРИСТОВИ

ПРИТЧИ ХРИСТОВИ	1
ПРЕДГОВОР	2
ПОУЧЕНИЯ С ПРИТЧИ	3
СЕЯЧ ИЗЛЕЗЕ ДА СЕЕ	8
Сеячът и семето	8
ПОЧВАТА КРАЙ ПЪТЯ	13
НА КАМЕНИСТИ МЕСТА	15
Между тръните	17
Подготовка на почвата	21
На добра земя	22
ПЪРВО СТВОЛ, ПОСЛЕ КЛАС	25
П Л Е В Е Л И	28
ПРИЛИЧА НА СИНАПЕНО ЗЪРНО	31
ДРУГИ ПОУКИ ОТ СЕИТБАТА НА СЕМЕТО	33
ПРИЛИЧА НА КВАС	39
СКРИТОТО СЪКРОВИЩЕ	43
КАК ДА СЕ СКРИЕ	44
Стойността на богатството	45
Резултати от пренебрегване на богатството	46
Търсене на съкровището	46
Награда за търсенето	49
БИСЕРЪТ	50
МРЕЖАТА	54
НОВО И СТАРО	55
ИСКАЙТЕ И ЩЕ ВИ СЕ ДАДЕ	61
ДВАМАТА БОГОМОЛЦИ	68
А БОГ НЯМА ЛИ ДА ОТДАДЕ ПРАВОТО НА СВОИТЕ ИЗБРАНИ	76
ТОЯ ПРИЕМА ГРЕШНИЦИ	86
Изгубената овца	87
Загубената драхма.	89
"Изгубен бе, и се намери"	92

"ОСТАВИ Я И ТОВА ЛЯТО"	99
"ИЗЛЕЗ ПО ПЪТИЩАТА И ПО ОГРАДИТЕ"	102
МЯРКАТА НА ПРОЩЕНИЕТО	113
ПЕЧАЛБА, КОЯТО Е ЗАГУБА	118
"Утвърдена е голяма бездна"	122
ПРИЛОЖЕНИЕ ЗА ЕВРЕЙСКАТА НАЦИЯ	126
ПОСЛЕДНИТЕ ДНИ	128
ДУМИ И ДЕЛА	129
ГОСПОДНОТО ЛОЗЕ	136
Църквата днес	143
БЕЗ СВАТЪАРСКА ДРЕХА	150
ТАЛАНТИТЕ	158
<i>Дарби на Светия Дух</i>	159
Други таланти	160
<i>Умствени способности</i>	162
<i>Влияние</i>	166
<i>Време</i>	168
<i>Здраве</i>	171
<i>Сила</i>	172
<i>Пари</i>	174
<i>Добри подбуди и пристрастия</i>	175
<i>Таланти, увеличени чрез употреба</i>	176
<i>Единият талант</i>	177
<i>Върнатите таланти</i>	180
<i>Прехвърленият талант</i>	183
ПРИЯТЕЛИ ПОСРЕДСТВОМ НЕПРАВЕДНОТО БОГАТСТВО	184
"Кой е моят ближен?"	189
НАГРАДАТА НА БЛАГОДАТТА	197
"Да посрещнат младоженеца"	205

ПРЕДГОВОР

Много от Своите наставления великият Учител Христос даде, когато с учениците вървеше Си през планините и долините на Палестина и през почивките около някое езеро или река. Поучавайки с притчи, Той свърза небесната истина с всекидневието на овчаря, зидаря, земеделеца, пътешественика или домостроителя. Познати неща бяха обяснени с мисли истински и красиви, мисли за нежната Божия загриженост за

нас, за дължимата Му наша изпълнена с благодарност почит, за вниманието, което си дължим един на друг. Така уроците на неземна мъдрост и действена истина бяха създадени завладяващо и въздействащо.

В тази книга притчите са групирани по теми и поуците от тях са разработени и илюстрирани с примери. Книгата изобилства с ценни истини и много от читателите ще се обогатят от скритото значение на обичайните неща, с които се сблъскваме всеки ден.

Големите тиражи на няколко издания на книгата на английски и други водещи езици доказаха нейната популярност. Докато подготвяше ръкописа, авторката стигна до убеждението средствата от продажбата на книгата да бъдат вложени за нуждите на образователното дело. Чрез съвместните усилия на автор, издател и църковни членове, една доста голяма сума бе насочена за осъществяване на християнското образование.

ПОУЧЕНИЯ С ПРИТЧИ

В Христовото поучение с притчи е застъпен същият принцип, който бе и в мисията му към света. За да можем да вникнем в Божествения Му характер и живот, Христос прие нашето естество и живя сред нас. Божественото се изяви чрез човешката природа; невидимата слава – във видима човешка форма. Хората можеха да изследват непознатото чрез познатото; небесните неща се разбулваха чрез земните. Бог се прояви в образа на човек. Така бе и с учението на Исус – непознатото бе обяснено чрез познатото; Божествени истини – чрез земни неща, които народът много добре познаваше.

Писанието казва: "Всичко това Исус изказа на народа с притчи, и без притчи не им говореше; за да се изпълни реченото чрез пророка, който казва: – "Ще отворя устата си в притчи; ще изкажа скритото още от създанието на света" (Мат. 13:34-35). Чрез примери от природата духовните истини ставха ясни. Природата и житейският опит на слушателите Му бяха свързани с истините от написаното слово. Христовите притчи, водейки от естественото към духовното царство, се свързват в една истинна верига, която съюзява човек с Бога и земята с небето.

Исус учеше чрез природата като говореше за сътвореното от собствените Му ръце, притежаващо вложени лично от Него свойства и сили. В първоначалното си съвършенство всички създания бяха израз на Божия промисъл. В Едемския дом на Адам и Ева природата бе изпълнена със знание за Бога, изобилствайки с Божествени напътствия. Навсякъде прозираше мъдрост и сърцето я приемаше, защото се общуваше с Бога посредством творенията Му. Веднага щом святата двойка престъпи закона на Всевишния, сиянието от Божия лик се отдели от лицето на природата. Сега земята е покварена и осквернена от греха, но дори и в това състояние на

запустение и проклятие, тя си остава красива. Божиите поуки не са заличени; когато е разбрана правилно, природата още говори за Създателя Си.

По времето на Христос хората бяха забравили уроците на своя Учител. Те почти бяха престанали да разпознава Бога в творенията Му. Греховността на човешката природа бе затъмнила облика на творението и вместо да Го изявят, Божиите дела се превърнаха в преграда, която Го скриваше. Хората "предпочетоха да се покланят на тварта, а не на Твореца." По този начин "извратиха се чрез своите си мъдрувания и несмисленото им сърце се помрачи" (Римл. 1:25.21) Така в Израил човешкото поучение бе изместило Божието. Не само природата, но и жертвената служба, а и самото Писание, които бяха дадени, за да разкриват Бога - бяха толкова изопачени, че станаха средство за прикриването Му.

Христос се стремеше да премахне всичко, потулващо истината. Той бе дошъл да смъкне покривалото, хвърлено от греха върху лицето на природата, за да покаже духовното величие, което всички създадени неща трябваше да отразяват. Думите Му показаха поученията на природата, както и тези на Библията, в нова светлина и ги превърнаха в едно ново откровение.

Исус откъсваше прелестния крем и го поставяше в ръцете на деца и юноши; и щом те се вглеждаха в одухотвореното Му младежко лице, което излъчваше сияйната светлина на Божия лик, ги учеше: "Разгледайте полските кремове, как растат (в простота на естествена красота); не се трудят, нито предат; но казвам ви, че нито Соломон с всичката си слава не се е обличал като един от тях" (Мат. 6:28-30). След това следваше сладостното уверение и важната поука: "Но ако Бог така облича полската трева, която днес я има, а утре я хвърлят в пещ, не ще ли много повече да облича вас, малOVERCI?"

Тези думи бяха изречени в планинската проповед и бяха отправени към всички, включително децата и младежите. Те бяха изречени на събралото се множество, сред което имаше мъже и жени, подтиснати от огорчения и печал, натоварени с грижи и несполуки. Исус продължи: "И тъй, не се безпокойте, и не думайте: Какво ще ядем? или какво: Какво ще пием? или: Какво ще облечем? /защото всичко това търсят и езициниците/, понеже небесният ви Отец знае, че се нуждаете от всичко това". Тогава като простря ръце към обкръжилата Го тълпа, Той каза: "Но първо търсете Неговото царство и Неговата правда; и всичко това ще ви се прибави" (Мат. 6:28-33).

Така Христос тълкуваше посланието, което сам бе вложил в полските кремове и треви. Думите Му бяха изпълнени с увереност и насочваха към укрепване на доверието в Бога.

Представената от Христос истина бе така широка, Неговото поучение - толкова просторно, че всяка частица от природата биваше използвана, за да представи образно

истината. Сцените, върху които погледът всекидневно почива, бяха свързани до една с някаква духовна истина, така че притчите на Учителя са дрехата на природата.

В първите дни на Своето проповедничество, Христос бе говорил на народа с толкова прости думи, че всички Негови слушатели можеха да схванат истините на дали спасителната мъдрост. Но в много сърца те не пуснаха корен и скоро бяха забравени. Затова "им говоря с притчи", каза Той, "защото гледат, а не виждат; чуят, а не слушат, нито разбират... Защото сърцето на тия люде е задебеляло и с ушите си тежко чуват, и очите си склопиха" (Мат. 13:13.15).

Исус желяше да събуди изследователския дух у хората. Той се стремеше да раздвижи равнодушния, лекомисления и да запечата истината в сърцата им. Притчовото поучение бе широко застъпено и предизвикваше почитта и вниманието не само на юдеите, но и на хора от други народи. Бе избрал най-въздействащия метод. Ако слушателите Му бяха пожелали да добият познание за Божествените неща, щяха да разберат думите Му; защото при искрен интерес от тяхна страна Той винаги бе склонен да им ги обяснява.

Отново Христос трябваше да им представи истини, които те не бяха готови да приемат и дори да разберат. По тази причина ги поучаваше с притчи. Като свързваше учението Си с картини от живота, житейския опит или природата, Исус приковаваше вниманието им и вълнуваше техните сърца. След това, когато се вглеждаха в онагледяващото уроците Му, те си спомняха думите на Божествения Учител. За сърца, отворени за Светия Дух, все повече и повече се разкриваше значимостта на Спасителя. Тайните ставаха явни, а трудното за схващане - ясно и разбрано.

Исус търсеше път към всяко сърце. Като използваше различни нагледни примери, Той не само представяше истината в различните й етапи, но и се обръщаше към различните слушатели. Интересът им бе възбуден от извлечените от ежедневието образи. Никой от онези, които слушаха Спасителя, не се чувстваше пренебрегнат или забравен. И най-нищожният, и най-грешният намираха в учението Му съчувствие и нежност, изречени лично за тях.

А Той имаше и друга причина, за да поучава в притчи. Сред многото хора, трупаша се край него, имаше свещеници и равини, книжници и старейшини, иродияни и законници, светски, фанатични, честолюбиви мъже, които преди всичко жадуваха да намерят някакво обвинение срещу Него. Техните шпиони бяха по стъпките Му ден и нощ, за да се уловят за някоя изречена дума, да се предизвика съждането Му и да се накара да замлъкне завинаги Онзи, Който както изглежда увеличаше целия свят след Себе Си. Спасителят разбираше характера на тези хора и по такъв начин представяше истината, че те не можеха да намерят никакъв повод да отнесат Неговия случай в Синедриона. В притчи Той укоряваше лицемерието, притворството и злите дела на заемащите висши

длъжности, бичуваше характера им така образно и вярно, че ако ги беше изобличавал директно, не биха слушали думите Му и незабавно биха сложили край на проповядването Му. Но изплъзвайки се от шпионите, Той така разясняваше истината, че се разкриваха грешките и правдивите в сърцето си хора извличаха поука от притчите Му. Божествената мъдрост, безграничното милосърдие бяха достъпни чрез Божиите създания. Бог учеше хората чрез природата и провидението. "Понеже от създанието на това, което е невидимо у Него, сиреч вечната Му сила и божественост, се вижда ясно и разбираемо чрез творенията" (Римл. 1:20).

В Христовото поучение с притчи има указание за онова, което е истинското "висше образование". Исус би могъл да разкрие пред хората най-дълбоките истини на науката. Той би могъл да отключи тайни, изискващи много векове на упорит и тежък труд и изследване, за да се проникне в тях; би могъл да подскаже идеи в научните области и по такъв начин да се даде храна за размисъл и подтик за откритията за кратко време. Но не го направи. Не каза нищо, с което да задоволи любопитството; или да удовлетвори човешкото честолюбие като отвори пред него врати за достигане на светско величие и големееене. Във всички свои уроци Исус водеше сърцата на хората към великите мисли на Вечния разум.

Той не им нареждаше да изучават човешки теории за Бога, Словото и делата Му, а ги учеше да Го съзират, проявен в Неговите дела, в Словото и провидението Му.

Христос не се занимаваше с отвлечени теории, а с основното за развитието на характера, което увеличава човешките умствените качества за познаване на Бога и неговата способност да върши добро. Говореше на хората за тези истини, които са свързани с умението да ръководиш живота и които ни подготвят за вечността.

Именно Христос даде насоки за възпитанието на Израил. Относно Божиите заповеди и разпоредби, Той каза: "и на тях да учиш прилежно чадата си, и за тях да говориш, когато седиш в дома си, когато ходиш по пътя, когато лягаш и когато ставаш. Да ги връзваш за знак на ръката си, и да бъдат като надчелия между очите ти. И да ги написваш на стълбовете на вратите на къщата си и на портите си (Второз. 6:7-9).

В Своето собствено учение Исус показва как трябва да се изпълни тази заповед - как законите и принципите на Божието царство могат да бъдат представяни така, че да се разкрие тяхната красота и възвишеност. Когато Господ подготвяше чадата на Израил за Негови специални представители, Той им даде домове сред хълмове и долини. В домашния си бит и религиозното си служение те бяха поставени в постоянно съприкосновение с природата и Божието слово. Така Христос обучаваше Своите ученици край езерото, на планинския склон, по полета и горички, където те можеха да наблюдават природата, служеше си с примери от нея, за да онагледява

уроците Си. И както бяха научени от Него, прилагаха знанията си на практика и станаха Негови съработници в делото Му.

Така чрез творението трябва да се доближим до Твореца. Книгата на природата е великият учебник, който трябва да използваме в тясна връзка с Писанията, когато разказваме на другите за характера Му и водим изгубената овца обратно в Божията кошара. При изучаването на Божиите дела, Светият Дух запалва убедеността, но не съградена по пътя на логиката; и, ако разумът не е потъмнял твърде много, за да познае Бога, ако зрението не е твърде замъглено, за да Го види, слухът – твърде безчувствен, за да чуе гласа Му, то тогава се долавя едно по-дълбоко значение и възвишените духовни истини на написаното Слово се запечатват в сърцата.

В тези извлечени направо от природата притчи, присъства една простота и чистота, които им придават най-висока стойност. Всеки има нужда да черпи точно от този извор. Красотата на природата отклонява душата от греха и от привлекателната сила на света, като я води към чистота и мир, към Бога.

Твърде често духът на учащите се е зает с човешки теории и спекулации, погрешно наречени наука и философия. Те имат нужда да се свържат тясно с природата. Нека научат, че християнството и природата имат един и същ Бог. Нека се научат да виждат хармонията между видимото и невидимото. Нека от всичко, което очите им виждат и ръцете им докосват, да стане урок в изграждането на характера. Така умствените сили ще укрепнат, характерът ще се развие, а целият живот ще се облагороди.

При обучението с притчи целта на Христос бе същата, каквато бе и при определянето на съботата. Бог даде на хората паметника на Своята съзидателна сила, така че да могат да го разпознаят в делата на ръцете Му. Съботата ни кани да съзрем в сътворените от Създателя дела Неговото великолепие. И то е, защото желае да правим това, което Исус, свързвайки Своите скъпоценни уроци с красотата на природата. В светия ден на почивка повече от всеки друг би трябвало да изучаваме записаните за нас от Бога послания в природата. Би трябвало да изучаваме притчите на Спасителя там, където Той ги изрече – по полетата и горите, под открития небосвод, сред цветя и треви. Щом се приближим до лоното на природата, Христос прави присъствието Си реално и говори на сърцата ни за мира и любовта Си.

Свърза поучението Си не само с деня на почивка, но и с делничния упорит труд. Той имаше мъдрост и за този, който тегли ралото и сее семето. В орането, сеенето и жъненето, ни учеше да виждаме Неговото благодатно дело в сърцата. Така във всеки вид ползотворен труд и във всичко в живота ще намираме едно свидетелство на Божествената истина. Тогава всекидневната ни работа не би поглъщала повече вниманието ни и не би ни карала да забравяме Бога; тя винаги ще ни напомня за нашия Създател и Спасител. Мисълта за Бога ще премине

като златна нишка през всичките ни битови грижи и занимания. Величието на образа Му отново ще почива върху лика на природата. Ще научаваме нови уроци от Божествената истина и ще растем в отражението на чистотата Му. Така ще бъдем "научени от Господа"; и на много места, където ще бъдем призовани, "ще останем с Бога" (Ис. 54:13; I Кор. 7:24).

СЕЯЧ ИЗЛЕЗЕ ДА СЕЕ

*"Семето е словото Божие" (Лука 8:11)
(Мат. 13:1-9; 18-23; Марко 4:1-20; Лука 8:4-15)*

Сеячът и семето

Чрез притчата за сеяча Христос показва нагледно небесното царство и делото на великия Земеделец за Своя народ. Както един сеяч в полето, Той дойде да разпръсне небесното зърно на истината. Самото Му поучение в притчи бе семето, с което бяха засети най-скъпоценните истини на милосърдието. Поради простотата Си, притчата за сеяча не е била оценявана така, както подобава. От естественото зърно, хвърлено в земята, Христос желае да насочи ума ни към семето на Евангелието, резултатът от сеитбата ще бъде преданото възвръщане на човека към Бога. Този, Който даде притчата за малкото зърно, е Владетелят на небесата и същите закони, управляващи сеитбата на земното семе, управляват и сеитбата на семената на истината.

Край Галилейското езеро се бе събрала една нетърпелива тълпа в очакване да види и чуе Исус. Там бяха болните, които лежах на постелките си в очакване да Му представят своя случай. Христос бе този, Когото Бог даде правото да изцелява злочестините на греховната раса и сега прогонваше болестта и разпръсваше около Себе Си живот, здраве и мир.

Тъй като тълпата продължаваше да се увеличава, хората се скупчваха плътно около Исус, докато не остана никакво местенце. После се обърна към рибарите, стъпи в лодката, която бе приготвена да Го прекара през езерото и, като помоли учениците Си да я тласнат във водата, Исус започна да говори на множеството на брега. Отсам езерото се простираше прелестната равнина на Генесарет, зад нея се издигаха хълмове, а по склона, както и по равнината, сеячи и жътвари работеха заедно - едните хвърляха семето, а другите прибираха ранната жетва. Наблюдавайки тази картина, Христос каза: "Ето, сеяч излезе да сее; и като сееше някои зърна паднаха край пътя; птиците дойдоха и ги изкълваха. А други паднаха на канаристи места, гдето нямаше много пръст; и твърде скоро поникнаха, защото нямаше дълбока почва; а като изгря слънцето, прегоряха, и понеже нямаша корен, изсъхнаха. Други пък паднаха между тръните; тръните пораснаха и ги

заглушиха. А други паднаха на добра земя и дадоха плод, кое стократно, кое петдесет, кое тридесет".

Христовата мисия не бе разбрана от съвременниците Му. Начинът на Неговото идване не съответстваше на очакванията им. Господ Исус бе основата на цялото еврейско богослужение. Внушителните му служби бяха според Божествената наредба. Те бяха предназначени да наставляват народа, че в определеното време ще дойде Оня, към Когото сочат тези церемонии. Но евреите бяха издигнали формите и церемониите и бяха изгубили от поглед техния обект. Човешките традиции, правила и постановления скриха поученията, които Бог възнамеряваше да им разкрие. Тези правила и традиции им попречиха да разберат и упражняват истинската религия и, когато в личността на Христос се появи действителността, те не разпознаха в Него изпълнението на всичките техни символи, същината на сянката им. Отхвърлиха първообраза и се прилепиха към своите форми и безполезни церемонии. Божият Син бе дошъл, а те продължаваха да се молят за знамение. На вестта: "Покайте се, понеже приближи небесното царство", те отговориха с искания за чудо. (Мат. 3:2). Евангелието на Христос бе за тях камъкът за препънка, защото вместо Спасител, изискваха знамения. Очакваха Месията да докаже правата Си с могъщи завоевателни дела, за да въздигне Своето царство върху руините на земните царства. Като отговор на това очакване Христос даде притчата за сеяча. Не със силата на оръжието, нито с насилствено вмешателство трябваше да възтържествува царството на Бога, а чрез насаждане на нов принцип в човешките сърца.

"Сеячът на доброто семе е Човешкият Син" (Мат. 13:37). Христос бе дошъл не като Цар, а като сеяч; не за да свали царства, а за да разпръсне семето; не да посочи на последователите Си земен триумф и национално величие, а за да се събере една жътва след търпелива и упорита работа, придружена със загуби и разочарования.

Фарисеите доловиха значението на Христовите притчи, но поуците от тях не им се понравиха. Даваха си вид, че не ги разбират. За множеството това обвиваше в още по-голяма тайнственост намерението на новия Учител, Чиито думи така странно раздвижиха сърцата им и тъй горчиво разочароваха честолюбивите им стремежи. Самите ученици не разбраха притчата, но интересът им бе събуден. Отиваха при Исус, усамотяваха се и Го молеха за разяснение.

Точно това желание искаше да възбуди Христос, за да може да им даде по-определени наставления. Разясни им притчата така, както изяснява словото Си на всички, търсеци Го с искрено сърце. Онези, които изследват Божието слово със сърца, отворени за просветлението на Светия Дух, не ще останат в тъмнина за значението на Словото. "Ако иска някой да върши Неговата воля," - каза Христос "ще познае дали учението е от Бога, или аз от Себе Си говоря" (Йоан 7:17). Всички, които отиват при Христос за едно по-ясно познание на

истината, ще го получат. Ще им разкрие тайните на небесното царство и те ще бъдат разбрани от сърцето, което копнее да познае истината. Небесна светлина ще огрее храма на душата и ще се разкрие за другите като ярко сияние на светило върху тъмна пътека.

"Сеяч излезе да сее". На изток положението бе така неуредено и съществуваше толкова голяма опасност от насилие, че народът живееше предимно в укрепени със стени градове, а през деня земеделците излизаха извън стените да работят. Така излезе да сее и Христос, небесният Сеяч. Той напусна Своя дом на сигурност и мир, остави славата, която имаше със Своя Отец преди сътворението на света, напусна мястото Си върху вселенския престол. Излезе като страдащ, изкушаван човек; тръгна в самота, за да сее в сълзи и да напоява със собствената Си кръв семето на живота за един изгубен свят.

По подобен начин неговите служители са длъжни да излязат да сеят. Когато бе призван да стане сеяч на истината, на Авраам бе казано: "Излез от отечеството си, измежду рода си и из бащиния си дом, та иди в земята, която ще ти покажа" (Бит. 12:1); "и излезе без да знае къде отива" (Евр. 11:8). Така и апостол Павел получи Божествено послание, когато се молеше в храма в Ерусалим: "Иди, защото ще те пратя далеч между езичниците" (Деян. 22:21). По същия начин онези, които са призвани да се съединят с Христос, трябва да изоставят всичко, за да Го последват. Трябва да се прекъснат стари връзки, да се откажем от житейски планове, да отхвърлим земните надежди. В упорит труд и сълзи, в самота и пожертвователност трябва да се сее семето.

"Сеячът сееше Словото." Христос дойде, за да осее света с истина. Още от грехопадението на човека, Сатана непрекъснато сее семето на заблудата. Тъкмо чрез лъжата той за първи път спечели влияние над хората и продължава да действа така, за да осуети Божието царство на земята и да наложи своята власт. Сеяч от по-висш свят, Христос дойде, за да посее семето на истината. Този, Който бе стоял в съвета на Бога, Който обитаваше Светая Светих на вечността, можеше да донесе на хората чистите принципи на истината. От човешкото грехопадение насам, Христос бе изявителят на истината. Чрез Него бе предадено нетленното семе на хората, "Божие слово, което живее и трае до века" (I Петр. 1:23). В това първо обещание, отправено към падналата ни раса в Едем, Христос сееше семето на благовестието. Но специалната употреба на притчата за сеяча се отнасяше за Неговото лично проповядване сред хората и за делото, чиито основи Той положи.

Божие Слово е семето. Всяко семе носи в себе си зародиш, в който е обгърнат живота на растението. Така и в Божие слово има живот. Христос казва: "думите, които съм ви говорил, дух са и живот са" (Йоан 6:63). "Който слуша Моето учение, и вярва в Този, Който Ме е пратил, има вечен живот" (Йоан 5:24). Във всяка заповед и във всяко обещание

от Божието Слово присъства силата, самият живот Божи, чрез който заповедта може да бъде изпълнена и обещанието - осъществено. Чрез него приемащият с вяра Словото, получава истинския Божи живот и характер на Бога.

Всяко семе принася плод според вида си. Засей семето при подходящи условия и то ще развие свой собствен живот в растение. Приеми в душата нетленното семе на истината в душата чрез вяра и то ще даде характер и живот по подобие на Божиите.

Учителите на Израил не засяваха семето на Божието Слово. Делото на Христос като учител на истината бе в ярък контраст с това на равините по Негово време. Те не се разделяха с традициите, с човешките теории и спекулации. Често заменяха Словото с онова, което някой бе поучавал и писал за него. Поученията им нямаха силата да оживят душата. Предметът на Христовото учение и проповед бе Божието Слово. На въпросите Той отговаряше с ясното: "Писано е.", "Какво е писано в закона?" и "Как четеш?". Всеки път, когато бе събуден интерес, било у приятел или у зложелател, сееше семето на словото. Той, Който е Пътят, Истината и Животът, и сам живото Слово, посочваше Писанията с думите: "те са, които свидетелстват за Мене." и "като почна от Мойсея и от всичките пророци", разкриваше на учениците Си "писаното за Него във всичките писания" (Йоан 5:39; Лука 24:27).

Христовите служители трябва да извършват същото дело. В наши дни, както и в древността, човешки теории и спекулации са изместили живите истини на Божието Слово. Много мними проповедници на Евангелието не приемат цялата Библия като Боговдъхновена. Някои книжници отхвърлят една част; други слагат под въпрос друга. Те издигат собствените си преценки над словото; а проповядването от тях писание почива на собствения им авторитет. Неговата Божествена достоверност е разрушена. По този начин са хвърлени семената на неверието, затова хората се объркват и не знаят на какво да вярват. Има много убеждения, които умът няма право да подхранва. В дните на Христос равините тълкуваха неточно и тайнствено много части от Писанието. И защото ясното поучение на Божието Слово осъждаше тяхната практика, те се опитваха да разрушат Неговата сила. Същото нещо се прави и днес. Божието слово се изнася така загадъчно и неясно, че да оневини престъпването на закона Му. В дните на пребиваването Си на земята Христос отхвърли тази практика и поучаваше, че Божието слово трябва да се разбира от всички. Той посочваше Писанията като несъмнен авторитет, което трябва да правим и ние. Библията трябва да се представя като Слово на безграничния Бог, като край на всяко противоборство и основа на цялата вяра.

Библията е била лишавана от нейната сила и последиците се изразяваха в принизяване на духовния живот. В много съвременни проповеди липсва онова Божествено проявление, което от амвоните пробужда съвестта и съживява душата. Слушателите не могат да кажат: "Не гореше ли в нас сърцето,

когато ни говореше по пътя и когато ни тълкуваше Писанията?" (Лука 24:32) Мнозина се обръщат към живия Бог, жадувайки за Божественото присъствие. Дори и блестящите философски теории и литературни есета не могат да удовлетворят сърцето. Човешките твърдения и изобретения нямат стойност. Нека оставим Божието слово да говори на хората. Нека ония, които са слушали само човешки правила, теории и традиции, да чуят гласа на Този, чието слово може да обнови душата за вечен живот.

Любимата тема на Христос бе бащинската нежност и изобилната милост на Бога затова обръщаше много повече внимание на светостта на Неговия характер и закон; Той се представяше на хората като пътя, истината и живота. Нека това бъдат и темите на Христовите проповедници. Представяйте светлината такава, каквато е в Исус. Направете ясни изискванията на закона и Евангелието. Разкажете на хората за Христовия живот на себеотрицание и жертвеност, за Неговото смирение и смърт, за възкресението и възнесението Му, за застъпничеството Му за тях в дворовете на Бога, за обещанието: "ще дойда и ще ви взема при Себе Си" (Йоан 14:3).

Вместо да разисквате погрешни теории или да търсите как да оборите опонента на Евангелието, следвайте Христовия пример. Нека ободрителните истини от Божията съкровищница станат живот. "Проповядвай словото", "сейте при всяка вода", "настоявай на време и без време", "и оня, който има послание от Мене, нека говори Моето послание вярно. Що има плявата с житото? - казва Господ". "Всяко Божие слово е опитано... Не притуряй на Неговите думи, да не би да те изобличи и се окажеш лъжец" (IITим.4:2; Ис.32:20; IIITим. 4:2, средна част; Йер. 23:28; Пр. 30:5-6)

"Сеячът сееше Словото". Тук е представен великият принцип, който би трябвало да залегне в основата на всяко възпитателно дело. "Семето е Божието слово." Но в твърде много съвременни училища Божието слово не се преподава. Други теми занимават ума. Изучаването на невярващи автори заема обширно място в образовалната система. В поместените в учебниците материали са втъкани скептични чувства. Научното изследване подвежда, защото откритията му са погрешно тълкувани и изопачавани. Божието Слово се сравнява с мнимите научни доктрини като му се отнема конкретността и то става недостовърно. Така в душата на младежите се сеят семената на съмнението и в моменти на изкушения те поникват. Когато се изгуби вярата в Божието слово, душата остава без ръководство и закрила. Младежите са въввлечени в пътища, които ги отвеждат далеч от Бога и вечния живот.

Това е до голяма степен причината за ширещото се днес грубо беззаконие. Когато Божието слово се пренебрегва, неговата сила да обуздава пагубните страсти на естественото човешко сърце изчезва. Хората сеят за плътта и от плътта те жънат погибел.

И тук е основната причина за умствената слабост и неползотворност. Като нехае за Божието слово и се храни от писанията на небоговдъхновени хора, умът закърнява и отслабва. Той не е свързан с дълбоките и пространни принципи на вечната истина. Разумът се приспособява, за да обхване познатото и в това посвещаване на преходното той отслабва, силата му намалява и след време става неспособен за развитие.

Такова възпитание е погрешно. Задача на всеки учител би трябвало да бъде насочването на младежкия ум към величавите истини на Боговдъхновеното слово. Това е същностното възпитание и образование за този и за бъдния живот.

И нека не се мисли, че то ще попречи на изследването на науките или ще доведе до ниско равнище на обучение. Знанието за Бога е високо като небето и всеобхватно като вселената. Няма нищо по-облагородяващо и по-укрепващо от изследването на великите теми, които се отнасят до вечния живот. Нека младежите потърсят и се хванат за дадените от Бога истини, нека умовете им се развиват и укрепват в усърдието. Така всеки ученик, който е изпълнител на словото, ще стигне до едно широко поле на мисловността и ще си осигури изобилие от непреходни знания.

Възпитанието, постигнато чрез изследване на Писанията, е основано на личен опит познание на спасителния план. То ще възстанови Божия образ в душата, ще укрепи и подсили ума срещу изкушение и ще направи учещия се съработник на Христос в мисията му на милост към света. Това ще го направи член на небесното семейство и ще го подготви да сподели наследството на светиите в светлината.

Но учителят на святата истина може да предаде само онова, което лично е преживял. "Сеячът сееше семето си." Христос учеше на истината, защото Той бе истината. Собствените Му мисли, характер, жизненият Му опит бяха въплътени в учението Му. Така е и с Неговите служители: онези, които ще поучават словото, трябва да се сдобият с него чрез собствен опит. Те са длъжни да знаят какво означава Христос да ти е дал мъдрост, праведност, освещение и изкупление. Когато Божието Слово се представя пред други, то не трябва да се превръща в предположение и вероятност. Би трябвало да заявим като апостол Петър: "Защото когато ви обявихме силата и пришествието на нашия Господ Исус Христос, ние не следвахме хитроизмислени басни, а бяхме очевидци на Неговото величие" (II Петр. 1:16). Всеки Христов проповедник и всеки учител би трябвало да е в състояние да каже заедно с възлюбения Йоан: "Защото животът се яви, и ние видяхме, и свидетелстваме, и ви възвестяваме вечния живот, който беше у Отца и се яви нам" (I Йоан 1:2).

ПОЧВАТА КРАЙ ПЪТЯ

Главното, с което се занимава притчата за сеяча, е въздействието върху растежа на семето. на почвата, в която е хвърлено. Чрез тази притча Христос всъщност казваше на слушателите Си: За вас не е безвредно да критикувате делото Ми или да се предавате на разочарования, защото това не съответства на идеите ви. Най-важният въпрос за вас е как се отнасяте към посланието Ми? Съдбата ви във вечността зависи от това дали ще го приемете или отхвърлите.

В обяснението за падналото край пътя семе, Той каза: "При всекиго, който чуе словото на царството и не го разбира, дохожда лукавият и грабва посеяното в сърцето Му; той е посеяното край пътя."

Засятото край пътя семе представлява Божието слово, попаднало в сърцето на невнимателен слушател. Сърцето, което отваря място за търговията, удоволствията и греховността на света, е подобно на утъпкан от хора и зверове път. Проникната от себични цели и греховни наслади, душата "се закоравява чрез измамата на греха" (Евр. 3:13). Духовните способности са парализирани. Хората слушат словото, но не го разбират и не забелязват, че то отправя призив към самите тях. Те не осъзнават собствената си потребност и застрашеното положение, в което са. Не долавят Христовата любов и отминават вестта за Неговата благодат като нещо, което не се отнася до тях.

Както птиците са готови да изкълват зърното от пътя, така и Сатана е готов да отмъкне семената на Божествената истина от душата. Той се бои да не би Божието слово да разбуди нехайните и да въздейства на закоравелите сърца. Сатана и ангелите му присъстват на събранията, където се проповядва благовестието. Докато небесните ангели се стараят да развълнуват сърцата с Божието слово, неприятелят е нащрек в стремежа си да обезсили въздействието му. С усърдие, съответстващо само на неговата злост, той се опитва да осуети делото на Божия Дух.

Докато Христос постоянно привлича душата чрез Своята любов, Сатана се опитва да отклони вниманието на оня, който е подтикнат да търси Спасителя. Отвлича ума със светски проекти, предизвиква критичен дух, внушава съмнение и неверие. Слушателите може да са недоволни от избора на думите у говорещия или от маниера му, спират се на тези недостатъци и така истината, от която имат нужда и която Господ милостиво е изпратил, не оставя трайни следи у тях.

Сатана има много помощници. Мнозина, даващи си вид на християни, съдействат на изкушителя да отмъкне семето на истината от сърцата на другите. Някои пък, след като изслушат проповядването на Божието Слово, го подлагат на критика у дома. Те съдят за проповедта, сякаш това са думи на лектор или политически оратор и коментират с дребнави или саркастични забележки посланието, което би трябвало да зачитат като Слово Господно към тях. Характерът на проповедника, мотивите, действията и ръководството на

малцина членове на църквата се разискват произволно. Произнасят се сурови преценки, повтарят се клюки и клевети, и всичко това в присъствието на непокаяни хора. Често всичко това се говори от родители и то пред собствените им деца. Така се губи почитта към Божиите вестители и почитта към тяхната вест. И мнозина свикват да гледат лековато дори и на самото Божие Слово.

Така в домовете на мними християни много младежи се възпитават в неверие. А родителите се питат защо децата им имат такъв слаб интерес към Евангелието и са така склонни да се усъмнят в истинността на Библията. Чудят се, че така трудно им влияят в морално и религиозно отношение. Не разбират, че техният пример е закоравил сърцата на собствените им деца. Доброто семе не намира място да пусне корени и Сатана го отнася.

НА КАМЕНИСТИ МЕСТА

"Посеяното на каменисти места е оня, който чуе словото и веднага с радост го приема; корен, обаче, няма в себе си, но е привременен; и когато настане напаст или гонение поради словото, на часа се съблазнява".

Семето, посято на камениста земя, не намира дълбока почва. Растението бързо израства, но коренът не може да проникне в скалата, за да намери храна за поддържане на растежа си и скоро загива. Мнозина, направени от религията свой занаят, са слушатели, уподобени на камениста почва. Себичността на непромененото сърце се крие под почвата на добрите им желания и стремежи, както скалата под земния пласт. Себелюбието не е премахнато. Те не са осъзнали извънредно голямата пагубност на греха и сърцето не се е смирило при усещането за своята вина. Тази група хора могат лесно да бъдат убедени и изглежда като че са напълно обърнати, но тяхната религия е повърхностна.

И те отпадат не защото приемат словото веднага, нито защото се наслаждават(?) в него. Веднага щом чу повика на Спасителя, Матей се изправи, остави всичко и Го последва. Докосне ли Божественото слово сърцата ни, Бог желае да Го приемем; и редно е да го приемем с радост. "Ще има повече радост на небето за един грешник, който се кае" (Лука 15:7). И в душата, която вярва в Христос, има радост. Но онези, за които в притчата се казва, че са приели веднага словото, не вземат всичко предвид. Те не размишляват върху изискванията на Божието слово към тях. Не се изправят пред него лице срещу лице с всичките си житейски навици не се предават изцяло на влиянието му.

Растението пуска корени дълбоко в почвата и, скрити от погледа, те подхранват живота му. Така е и с християнина; невидимото общение на душата с Христос чрез вяра е онова, което подхранва духовния живот. Но уподобените на камениста

почва слушатели се доверяват на себе си вместо на Христос. Разчитат на добрите си дела и подбуди и се чувстват силни със собствената си правда. Те не са силни в Господа и в силата на Неговото могъщество. Такъв човек "няма корен в себе си", защото не е свързан с Христос.

Жаркото лятно слънце, под чиито лъчи укрепва и узрява жилавото зърно, унищожава онова, което няма дълбоки корени. Така и този, който "няма корен в себе си" "е привременен"; но "когато настане напаст или гонение поради словото, начаса се съблазнява". Мнозина приемат Евангелието по-скоро като начин да избегнат страданието, отколкото като освобождение от греха. Тяхната радост е кратка, защото мислят, че религията ще ги освободи от трудности и изпитания. Докато животът им тече гладко, се проявяват като последователни християни. Но, попаднали под огненото изпитание на изкушението, пропадат. Не могат да понесат опозоряване заради Христовото дело. Когато Божието слово изобличава някой любим грях към който са пристрастени, или изисква себеотрицание или пожертвувателност, те се изкушават. Основната промяна в живота за тях е твърде голямо усилие. Вглеждат се в настоящото неблагополучие и изпитание и забравят вечната реалност. Подобно на учениците, които изоставиха Исус, са склонни да кажат: "Тежко е това учение; кой може да го слуша?" (Йоан 6:60).

Има мнозина, които твърдят, че служат на Бога, но не Го познават от личен опит. Желанието им да вършат Неговата воля се основава на собственото им предразположение, а не на дълбоко убеждение, произтичащо от действието на Светия Дух. Поведението им не е в хармония с Божия закон. Заявяват, че приемат Христос за свой Спасител, но не вярват, че Той ще им даде сила да превъзмогнат греховете си. Няма лична връзка с живия Спасител и характерите им разкриват както наследени, така и придобити недостатъци.

Едно е да одобриш най-общо действието на Светия Дух, друго е да приемеш делото Му на изобличител, призоваващ към покаяние. Мнозина чувстват отчуждението си от Бога и осъзнават, че са роби на себичността и греха; те полагат усилия за преобразяване, но не разпнат себе си. Не се предават изцяло в ръцете на Христос, търсейки Божествена сила, за да вършат Неговата воля. Не желаят да бъдат оформени по Божие подобие. По принцип признават несъвършенствата си, но не се отказват от личните си грехове. С всяка погрешна стъпка старото себично естество взема надмощие.

Единствената надежда за тези души е да осмислят истината в Христовите думи към Никодим: "Трябва да се родите отгоре", "Ако се не роди някой отгоре, не може да види Божието царство" (Йоан 3:7,3 посл. част).

Истинската святост е едно изцеление или една цялост в служението на Бога. Това е условието за истински християнски живот. Христос търси безрезервното посвещение, неотклонното

служение. Той изисква сърцето, ума, душата, силата. Себичността не трябва да бъде подхранвана. Онзи, който живее за себе си, не е християнин.

Любовта трябва да е принцип на действие. Любовта е основополагащият закон на Божието управление на небето и земята и той трябва да бъде основата на християнския характер. Само той може да създаде в него устойчивост и да я съхрани. Само той може да го направи способен да устои на изпитание и изкушение.

Любовта ще открием в пожертвувателността. Изкупителният план бе основан на пожертвувание – пожертвувание толкова широкообхватно, дълбоко и възвишено, че всъщност е неизмеримо. Христос даде всичко за нас и онези, които Го приемат, ще бъдат готови да пожертват всичко за делото на своя Изкупител. Мисълта за Неговата чест и слава ще измести всичко останало.

Ако обичаме Исус, ще обикнем и живота за Него; тогава ще представяме благодарствените си дарове към Него и ще работим за Него. Самата работа ще бъде светлина. Ние ще закопнеем за страдание, за труд и жертва за Неговото дело. Ще сме съпричастни с копнежа Му за спасението на хората. Ще чувстваме същото нежно копнение за душите, което е чувствал и Той.

Това е религията на Христос. Всяко нещо, което е по-малко от тази мярка, е измама, лъжа. Не чистата теоретична истина или изповядване на ученичеството ще спасят душата. Ние не принадлежим на Христос, ако не сме изцяло Негови. Именно раздвоеността в християнския живот е тази, която отслабва целеустремеността на хората и прави желанията им променливи. Заради усилието да служи и на себе си, и на Христос, човек заприличва на онази камениста почва и затова няма да издържи, когато го връхлетят изпитанията.

Между тръните

"А посеяното между тръните е оня, който чува словото; но светски грижи и примамката на богатството заглушава словото и той става безплоден."

Словото на евангелието често попада сред тръни и пагубни плевели; и ако няма нравствено преобразуване в човешкото сърце; ако не се изоставят старите навици и привычки и предишният греховен живот, ако качествата на Сатана не се прогонят от душата, житният посев ще се задуши. Ще избуят тръните и ще заглушат пшениченото зърно.

Милосърдието може да процъфти само в онова сърце, което постоянно е готово да приема ценните семена на истината. Тръните на греха ще поникнат във всяка почва; те не се нуждаят от особена обработка; но милосърдието трябва да се отглежда и пази грижливо. Тръните и бодлите винаги са готови да поникнат и делото по почистването не трябва да престава.

Ако сърцето не е под Божието ръководство, ако Светият Дух не работи непрестанно за пречистване и облагородяване на характера, старите привички ще се проявят в живота. Хората могат да заявяват, че вярват в Евангелието, но ако чрез него не са очистени от греховете, вероизповеданието им е без стойност. Ако не победят греха, той ще победи тях. Тръните, които са били изрязани, но не изкоренени, бързо ще растат, докато изцяло овладеят душата.

Христос в подробности определи кое е опасно за почвата. Както е записано в евангелието на Марко, Той споменава грижите на тоя свят, измамността на богатството и страстите. Лука говори за грижите, богатството и удоволствията на този живот. Те са онова, което заглушава Словото, покълващото духовно семе. Душата престава да черпи храна от Христос и сърцето умира от духовна смърт.

"Светските грижи". Нито една прислойка не е освободена от изкушението на светските грижи. За бедните изнурителният труд, лишенията, страхът от недоимък създават смущения и тежнения. При богатите действията страхът от загуба и сума пагубни грижи и притеснения. Мнозина от Христовите последователи забравят урока, който Той пожела да научим от полските цветя. Не се уповават на Неговата постоянна закрила. Христос не може да носи бремето им, защото те не Му го полагат в ръцете. Ето защо житейските грижи, които би трябвало да ги доведат при Спасителя за помощ и утеха, ги отделят от Него.

Много хора, които биха могли да бъдат полезни в служението си към Бога, се впускат в придобиване на богатства. Цялата им енергия се поглъща от делови начинания и се принуждават да пренебрегнат нещата от духовно естество. Така се отделят от Бога. Писанието ни задължава да бъдем "в усърдието... нелениви" (Римл. 12:11). Трябва да работим, за да дадем на нуждаещия се. Християните са длъжни да работят, те трябва да са ангажирани в някаква дейност и могат да го правят без да съгрешават. Но мнозина така се увличат в работа, че нямат време за молитва, нямат време за изследване на Библията, нито да търсят Бог и да Му служат. Понякога копнежите на душата се устремяват към небето и светостта, но тя няма време да свърне от глъчката на света, за да се вслуша във величествената и повелителна реч на Божия Дух. Вечните неща са превърнати във второстепенни, а светските – във водещи. При подобни обстоятелства семето на словото не може да даде плод, защото душевните жизнени сили са насочени към подхранване на светските плевели.

Дори мнозина, чийто труд има съвсем друга цел, правят същата грешка. Те работят за благото на другите; задълженията им ги притискат, отговорностите им са много и позволяват на работата си да изтика тяхното благочестие. Пренебрегват общението с Бога чрез молитва и изследването на словото Му. Забравят, че Христос каза: "отделени от Мене не можете да сторите нищо" (Йоан 15:5). Те се скитат без

Христос, животът им не е проникнат от Неговата благодат и характерните черти на себичността се проявяват. Служенето им е помрачено от желанието за първенство и от безчувствените, лишени от любов качества на непокорното сърце. Това е една от главните тайни за неуспеха на християнското дело. Затова и неговите резултати често са така оскъдни.

"Примамката на богатството". Любовта към богатството притежава една заслепяваща, измамна сила. Твърде често разполагащите със светски богатства забравят, че Господ е Онзи, Който им е дал сила да придобият това състояние. Те казват: "Моята мощ и силата на моята ръка ми спечелиха това богатство" (Второз. 8:17). Вместо да пробудят благодарност към Бога, богатствата им ги водят към себевъзвеличаване. Загубват чувството си на зависимост от Бога и на дълг към съчовеците. Вместо да разглеждат благосъстоянието си като талант, който трябва да се използва за прослава на Бога и прогреса на човечеството, гледат на него като средство за себеугаждане. Използваното по този начин богатство развива качествата на Сатана, вместо да развиват у човека качествата на Бога. Семето на словото бива заглушено от тръни.

"Житейски удоволствия". Опасносно е забавлението, което се търси предимно за собствено удовлетворение. Всички навици на угаждане, водещи до отслабване на психическите сили, затъмняващи разума и притъпяващи духовните възприятия са "плътски страсти, които вожват против душата" (I Петр. 2:11).

"Пожеланията за други работи". Те не са непременно сами по себе си греховни, но са нещо, поставено на преден план, преди Божието царство. Всичко, което отвлича ума от Бога, което пречи на привързаността към Христос, е враг на душата.

Когато умът е действителен, с младежка сила и податлив на бързо развитие, съществува голяма опасност да бъде честолюбив и да служи на собствените си амбиции. Ако има успех в светските планове, налице е склонност да се продължи в посока, заглушаваща съвестта и пречеща на правилната преценка за изграждане на истинските добродетели на характера. При обстоятелства, благоприятстващи такова развитие, ще се наблюдава развитие в забранена от Божието слово посока.

В периода на формиране на детския характер отговорността на родителите е много голяма. Те трябва да се научат да ограждат младите с праведни влияния, които да им създадат правилни житейски възгледи и истински успех. Вместо това, основната цел на много родители е да осигурят на децата си светско добруване. Всичките им познания се определят от нея. Много родители избират за постоянно местоживееие някой голям град и въвеждат децата си в модерно общество. Обграждат ги с влияния, които насърчават любовта им към светското и гордостта им. В такава атмосфера умът и душата издребняват. Високите и благородни житейски стремежи

се изгубват ат погледа, привилегията да бъдат Божии синове, наследници на вечността, бива разменена за светски печалби.

Много родители се мъчат да ощастливят децата си като задоволяват любовта им към развлечения. Насърчават ги да се занимават със спорт, да присъстват на развлекателни празненства и им осигуряват пари, които да използват свободно за показ и собствено удоволствие. Колкото повече се задоволява стремежът към удоволствия, толкова по-голям става той. Вниманието на тези младежи все повече се поглъща от удоволствия, докато станат главна цел в живота им. Те изграждат навици на безделие и удовлетворяват егоизма си и по този начин стават почти неспособни някога да се превърнат в твърди, издръжливи християни.

Дори църквата, която би трябвало да бъде стълб и основа на истината, насърчава себичната любов към удоволствия. До какви средства прибегват много църкви, когато трябва да се съберат пари за църковни цели? До вечеринки с куверт, базари на скъпи предмети, та чак и до лотарии и други подобни.

Често мястото, отделено за поклонение на Бога, е осквернено от пирования, покупко-продажби и увеселения. Почитта към Божия дом и благоговееенето пред Неговото поклонение са принизени в съзнанието на младежта. Устоите на себевладението са отслабнали. Себичност, апетит, любов към показност привличат вниманието и се подсилват, щом им се угажда.

Търсенето на удоволствия и развлечения се съсредоточава в градовете. Много родители, които предпочитат градския дом за децата си, като възнамеряват да им създадат по-големи предимства, срещат разочарования и се разкайват твърде късно за ужасната си грешка. Съвременните градове бързо заприличват на Содом и Гомор. Много празници поощряват ленността. Възбудителните развлечения - театър, конни състезания, хазарт, пиене на спиртни напитки и гуляи - изострят до крайност страстите. Младежите се завличат от общия поток. Онези, които обичат себичните развлечения, отварят вратата за прииждащите изкушения. Отдаването на светски развлечения, безсмислени удоволствия както и общуването с любители на удоволствията, оказва пагубно въздействие. Прехвърлят се от гуляй на гуляй, докато изгубят не само желание, но и способност за един полезен живот. Техните религиозни стремления охладняват; духовният им живот помръква. Всички по-благородни дарби на душата им, всичко, което свързва човек с духовния свят, се опошлява.

Вярно е, че някои могат да разберат своето безразсъдство и да се разкаят. Господ може да им прости. Но те са наранили собствената си душа и са си навлекли доживотен риск. Разграничителната им способност, която би трябвало да бъде винаги изострена и чувствителна, за да прави разлика между добро и зло, до голяма степен е разрушена. Такива хора не бързат да приемат обвиняващия глас на Светия Дух нито да разпознаят измислиците на Сатана.

Твърде често, когато са в опасност, попадат в изкушения и биват отвеждани далеч от Бога. Краят на блудния им живот е разруха и за този, и за бъдния живот.

Грижи, богатства, удоволствия - всички те се използват от Сатана успешно в житейската уловка за човешката душа. Дадено е предупреждението: "Не любете света, нито каквото е на света. Ако люби някой света, в него няма любов към Отца. Защото всичко що е в света, - похотта на плътта, пожеланието на очите и шестлавието на живота, - не е от Отца, но е от света" (I Йоан 2:15-16). Този, за Когото човешките сърца са като отворена книга, казва: "Но внимавайте на себе си да не би да натегнат сърцата ви от преяждане, пиянство и житейски грижи, и ви постигне оня ден внезапно като примка" (Лука 21:34). А апостол Павел чрез Светия Дух пише: "А които ламтят за обогатяване, падат в изкушение, в примка и в много глупави и вредни страсти, които потопяват човеците в разорение и погибел. Защото сребролюбие е корен на всякакви злини, към което като се стремяха някои, те се отстраниха от вярата и пронизаха себе си с много скърби" (I Тим. 9-10).

Подготовка на почвата

Чрез притчата за сеяча Христос представя различните резултати от сеитбата като зависещи от почвата. При всеки от случаите сеячът и семето са едни и същи. Така той поучава, че ако Божието слово не извърши своето дело в сърцата ни, причината трябва да се търси в самите нас. Но резултатът е в наша власт. Истина е, че не можем сами да променим себе си, но възможността за избор е наша и върху нас пада отговорността да определим какви ще станем. Не е необходимо слушателите, оприличени на каменистата почва край пътя и на обраслата с плевели, да останат такива. Божият Дух непрестанно се стреми да разруши обаянието на заслепението, което държи човек прикован към земните неща и да пробуди желание за нетленно съкровище. Точно защото отблъскват Духа, хората са станали нехайни и небрежни към Божието слово. Те самите са отговорни за закоравяването на сърцето, което пречи на доброто семе да пусне корени и помага на плевелите, задушавачи развитието му.

Градината на сърцето трябва да се обработва. Почвата трябва да бъде разорана чрез дълбоко разкаяние за греха. Отровните сатанински растения трябва да се изкоренят. Веднъж обрасла с тръни, почвата може да бъде преобразена само чрез усърден труд. Така злите наклонности на естественото сърце могат да бъдат надмогнати само чрез сериозни старания в името и със силата на Исус. Господ ни умолява чрез пророка си: "Разорете целините си, и не сейте между тръни". "Посейте за себе си по правда, пожънете с милост" (Иер. 4:3; Осия

10:12). Той желае да извърши тази работа вместо нас и ни моли да Му сътрудним.

Сеячът на семето трябва да подготви сърцата, за да приемат Евангелието. В проповядването на словото има твърде много празнословие и твърде малко работа с всеки един човек поотделно. Има нужда от индивидуална работа поотделно с всяка изгубена душа. С християнско състрадание трябва да се приближаваме до хората и да се постараяме да събудим интереса им към величието на вечния живот. Сърцата им може да са твърди като отъпкан път и на пръв поглед да ни се струва, че е безполезно усилието да им представяме Спасителя, но докато логиката може да не успее да трогне и аргументите да са безсилни да убедят, Христовата любов, разкрита в лично служение, може да смекчи каменното сърце, така че семето на истината да пусне корени.

Сеячите трябва да направят нещо, за да не могат тръните да заглушат семето или то да загине поради плитката почва. В самото начало от християнския си живот всеки вярващ трябва да бъде запознат с основните принципи на вярата. Той е длъжен да знае, че трябва не само да бъде спасен чрез Христовата жертва, но и да превърне в свои живота и характера на Христос. Нека всеки един знае, че трябва да носи товари и че е необходимо да се отрече от естествените си наклонности. Нека познаят благословието от труда за Христос, като го следват всеотдайно, изтърпявайки негодите като добри войници. Нека се научат да се осланят на Неговата любов и да възлагат на Него грижите си.

Научете ги да вкусват радостта да печелят души за Него. В любовта и интереса им към изгубените ще забравят себе си. Светските удоволствия ще изгубят притетателната си сила, а тепотите - силата да обезсърчават. Плугът на истината ще извърши делото си. Той ще разоре угарта и не само ще подкастри върховете на тръните, но и ще ги изкорени.

На добра земя

Сеячът не винаги среща разочарование. За семето, което пада на добра почва, Спасителят казва: "Това е оня, който чуе словото и го разбира, който и дава плод, и принася кой стократно, кой шестдесет, кой тридесет". "А посеяното на добра земя са тия, които като чуят словото, държат го в искрено и добро сърце, и дават плод с търпение".

"Искреното и добро сърце", за което говори притчата, не е безгрешно, защото Евангелието трябва да се проповядва на изгубените. Христос казва: "Не съм дошъл да призова праведните, но грешниците на покаяние (Марко 2:17). Отстъпващият пред убеждението на Светия Дух, изповядва вината си и чувства своята необходимост от Божията любов и милост. Той желае искрено да познае истината, за да ѝ се покори. Доброто сърце е вярващото; сърцето, изпълнено с

вярва в Божието слово. Без вяра е невъзможно да се приеме словото, "а без вяра не е възможно да се угоди Богу, защото който дохожда при Бога, трябва да вярва, че има Бог и че Той възнаграждава тия, които Го търсят" (Евр. 11:6).

Това е "оня, който чуе словото и го разбира". Фарисеите от времето на Христос си затваряха очите, за да не би да видят, и си запушваха ушите, да не би да чуят; ето защо истината не можа да докосне сърцата им. Те трябваше да изтърпят отплатата за доброволното си незначитане и самоналожено заслепение. Но Христос учеше учениците Си, че са длъжни да отворят умовете си за наставления и да бъдат готови да повярват. Той ги благослови, защото виждаха с очите си и чуваха с ушите си, за да повярват.

Слушателят, сравнен с добрата почва, приема словото "не като човешко слово, а като Божие слово" (I Сол. 1:13). Само оня, който приема Писанията като Божи глас, отправен към самия него, е истински ученик. Той се изпълва с трепет пред словото, защото го приема за жива действителност и отваря разума и сърцето си, за да го погълне. Такива слушатели бяха Корнилий и приятелите му, които казаха на апостол Петър: "И тъй ние всички присъстваме тука пред Бога, за да чуем все що е заповядано от Господа" (Деян. 10:33).

Познанието на истината зависи не толкова от силата на интелекта, колкото от чистотата на намерението, от простотата на една сериозна, смирена вяра. Божии ангели ще приближат до Бога онези, които в сърдечно смирение търсят Божието ръководство. Божият Дух им е даден, за да открие пред тях изобилните богатства на истината.

Добрият слушател, чувайки Словото, го съхранява в себе си. Сатана с всичките си служители на злото не е в състояние да му го отнеме.

Но не е достатъчно само да се слуша или чете Словото. Желаетелят да се възползва от Писанията, трябва да размишлява върху истината, която му е представена. Длъжен е чрез най-усърдно вглъбяване и молитвен размисъл да научи значението на истинните слова и да пие от дълбините на духа на свещените пророчества.

Бог ни умолява да изпълним ума си с величествени и чисти помисли. Той желае да размишляваме за Неговата любов и милост, да изследваме чудното Му дело във великия изкупителния план. Тогава все по-ясно ще възприемаме истината, все по-извисени и святи ще стават желанията ни за чистота на сърцето и просветление на мисълта. Душата, която пребъдва в чистата атмосфера на свят помисъл, ще бъде преобразена чрез общението с Бога посредством изследването на Писанията.

"Който и дава плод". Онези, които след като са чули Словото го съхранят, ще принасят плод чрез послушание. Прието в душата, Божието слово ще бъде възвестено чрез добри дела. Неговите резултатите ще се разкрият в христоводния характер и живот. Христос каза за самия Себе Си: "Драго ми

е, Боже мой, да изпълнявам Твоята воля; Да! законът ти е дълбоко в сърцето ми" (Пс. 40:8). "Не искам Моята воля, но волята на Онзи, Който ме е пратил" (Йоан 5:30). А в Писанието пише: "Който казва, че пребъдва в Него, сам е длъжен да ходи, както е ходил Христос" (I Йоан 2:6).

Словото на Бога често влиза в разрез с човешката наследственост, с придобитите качества на характера и с неговите житейски навици. Но добрият слушател, приемайки Словото, се съгласява с всички негови условия и изисквания. Навиците му, привичките и обичаите са подчинени на Божието слово. Според него заповедите на ограничения, грешен човек клонят към незначителното на фона на словото на безграничния Бог. С цялото си сърце, с неотклонен стремеж той търси вечен живот и ще се покорява на истината с цената на загуби, гонения и дори смърт.

"И той дава плод с търпение." Всички, които приемат Божието слово, биват подложени на трудности и изпитания, но когато се появят беди, истинският християнин не се плаши, не се изпълва със съмнение, нито губи надежда. Въпреки че не можем да видим последствията на нещата в безкрайността или да схванем целта на Божието провидение, не трябва да се разделяме с увереността си. Като си спомняме за нежната милост на Господа, би трябвало да възложим Нему грижите си и с търпение да чакаме Неговото избавление.

Противоборството укрепва духовния живот. Благополучно понесени, изпитанията ще развият устойчивост на характера и висши духовни добродетели. Съвършеният плод на вярата, кротостта и любовта често съзряват най-добре сред бурни облаци и тъмнина.

"Земеделецът очаква скъпоценният плод от земята и търпи за него докле получи и ранния и късния дъжд" (Яков 5:7). Така и християнинът трябва с търпение да чака плодородието в живота си на послушание към Божието слово. Често, когато се молим за добродетелите на Духа, Бог отговаря на молитвите ни, поставяйки ни при обстоятелства, подпомагащи развитието на тези плодове; но ние не разбираме намерението Му и се чудим и плашим. И все пак никой не може да развие тези дарби без процеса на растеж и принасяне на плод. Нашият дял е да приемем Божието слово и да го държим здраво, като изцяло се предадем на ръководството му и целта му с нас ще се осъществи.

"Ако ме люби някой, ще пази учението Ми; и Отец Ми ще го възлюби и Ние ще дойдем при него и ще направим обиталище у него" (Йоан 14:23).

Обаянието на един по-силен и съвършен разум ще властва над нас, защото имаме жива връзка с извора на всевечното могъщество. В нашия богоподобен живот ще бъдем заплениени от Христос и тогава не ще живеем повече затворени в себе си, а ще оставим Той да живее в нас. Неговият характер ще се възпроизведе в естеството ни и така ще принасяме плодовете

на Светия Дух - "кой стократно, кой шестдесет, кой тридесет."

ПЪРВО СВОЛ, ПОСЛЕ КЛАС

(Марко 4:26-29)

Притчата за сеяча повдига много въпроси. Някои от слушателите разбраха, че Христос няма да основе земно царство и мнозина бяха любопитни и озадачени. Виждайки тяхната обърканост, Христос си послужи с други илюстрации, като отново се стремеше да отвърне мислите им от надеждата за светско царство и да ги насочи към делото на Божията благодат в душата.

"И казва: Божието царство е също, както кога човек хвърли семе в земята, и спи и става нощ и ден; а как никне и расте той не знае. Земята сама по себе си произвежда първо ствол, после клас, подир това пълно зърно в класа. А когато узрее плодът, на часа изпраща сърпа, защото е настанала жетва".

Земеделецът, който "изпраща сърпа, защото е настанала жътва", не може да бъде друг, освен Христос. Той е този, Който във великия последен ден ще пожъне жетвата на земята. Сеячът на семето представлява онези, които работят на страната на Христос. За семето е казано, че "как никне и расте той не знае," а това не се отнася за Човешкия Син. Христос не само че не спи, но Той бди над стадото Си ден и нощ. Той много добре знае как расте семето.

Притчата за семето разкрива, че Бог постоянно действа в природата. Семето съдържа в себе си принципа на покълването - един принцип, който сам Бог е вложил в него. Но ако семето е оставено само на себе си, то не би имало силата да поникне. Човек има дял в прорастването на зърното. Той е длъжен да подготви и обогати почвата и да хвърли в нея семето. Той трябва да обработи полята. Но има един предел, отвъд който човек не може да постигне нищо.

Никаква човешка сила или мъдрост не може да изведе от семето живото растение. Каквито и старания да прояви човек, той трябва да бъде в зависимост от Оня, Който свързва сеенето и жъненето с чудните брънки на собствената Си всемогъща сила.

Има живот в семето, има сила в почвата; но ако денонощно не действаше една безгранична сила, семето би останало непроменено. Ситните дъждове трябва да се изпратят, за да навлажнят жадните поля, слънцето трябва да разпръсне топлина, така че заровеното семе да получи енергия. Единствен Създателят може да призове живота, който е вложил.

"Защото, както земята произвежда растенията си, и както градина произраства посеяното в нея, така Господ Иеова ще направи правдата и хвалата да поникнат пред всички народи" (Ис. 61:11). Както в естествената, така и в духовната

сеитба, учителят на истината трябва да се стреми да подготви почвата на сърцето; той трябва да посее семето, но силата, която единствено може да оживотворява, е от Бога. Има един предел и зад него всяко човешко усилие е напразно. С проповядването на Словото не можем да придадем силата, която да освежи душата и да накара да поникнат правда и възхвала. В проповядването му трябва да присъства действието на една сила, надхвърляща човешките усилия. Само чрез Божия Дух то ще оживее и ще има силата да обнови човешката душа за вечен живот. Именно това Христос се опитваше да внуши на учениците Си. Той учеше, че те не притежават в себе си нищо, което би довело начинанието им до успех, но че чудотворната Божия сила всъщност придава ползотворност на собственото Му слово.

Делото на сеяча е дело на вярата. Той не може да разбере тайната на покълването и израстването на семето, а се осланя на средствата, чрез които Бог предизвиква виреенето на растението. Като хвърля семето в почвата, той несъмнено разпръсква ценното зърно, а то ще осигури хляб на семейството му. Така той се отказва от едно налично благо заради богатата реколта. Хвърля семето в очакване да си го възвърне многократно повече през изобилната жетва. Така трябва да работят Христовите служители в очакване на жътва от семето, което сеят.

Доброто семе може да лежи известно време незабелязано в някое студено, себично, светско сърце, без да дава признак, че е пуснало корени; но след това, когато Божият Дух повее над душата, скритото семе пониква и най-накрая принася плодове за Божия прослава. В жизненото си дело не знаем кое ще успее. Това не е въпрос, който трябва да решаваме. Ние сме длъжни да вършим делото си и да оставим изхода на Бога. "Сей семето си заран и вечер не въздържай ръката си" (Екл. 11:6). Великият Божи завет заявява, че "догде съществува земята, сеитба и жетва... няма да престанат" (Бит. 8:22). С доверие към това обещание, земеделецът оре и сее. Не помалко уверено трябва да работим в духовната сеитба, уповавайки се на уверението Му: "Така ще бъде словото Ми, което излиза из устата Ми; не ще се върне при Мене напразно, но ще извърши волята Ми и ще благоуспее в онова, за което го изпращам" (Ис. 55:11). "Оня, който излиза с плач, когато носи мярата семе, той непременно с радост ще се върне, носейки снопите си" (Пс. 126:6).

Покълването на семето представлява началото на духовния живот и развитието на растението е прелестният образ на християнското израстване. Както в природата, така и в благодатта не може да има живот без израстване. Растението трябва или да расте или да загине. Както растежът му е мълчалив и неуловим, ала постоянен, така е и с развитието на християнския живот. На всяко едно стъпало от развитието си животът ни може да бъде съвършен; но само ако се изпълнява Божието намерение за нас, ще има непрекъснат напредък.

Освещаването е дело на цял живот. Щом се умножават възможностите ни, опитът ни ще нараства и знанието ще се увеличава. Ние ще укрепнем за поемем отговорност и нашата зрялост ще съответства на преимуществата ни.

Растението се развива, като получава предвиденото от Бога за поддържане на живота си. То пуска надолу в земята корени. Пие слънчева светлина, роса и дъжд. От въздуха получава живителни блага. Така, в сътрудничество с Божествената сила, трябва да расте и християнинът. Усещайки безпомощността си, ние трябва да се възползваме от всички дадени ни възможности, за да се сдобием с по-пълноценен опит. Както растението пуска корен в почвата, така и ние трябва да пуснем дълбоки корени в Христос. Както растението поема слънчевата светлина, росата и дъжда, така и ние трябва да отворим сърцата си за Светия Дух. Делото трябва да се извърши "не чрез сила, нито чрез мощ, но чрез Духа Ми, казва Господ на Силите" (Зах. 4:6). Ако постоянно мислим за Христос, Той ще дойде "както дъжда, както пролетния дъжд, който пои земята" (Ос. 6:3). Като слънце на правдата Той ще изгрее над нас "с изцеление в крилете си" (Мал. 4:2). Ние "ще процъфтим като крем, ще се съживят като жито и ще процъфтят като лоза" (Осия 14:5,7). Ако постоянно се осланяме на Христос като на наш личен Спасител, ще израснем във всичко в Него, Който е наша глава.

Житото развива "първо ствол, после клас, подир това пълно зърно в класа." Намерението на земеделеца при засяване на семето и отглеждане на растящото растение е добивът на зърно. Той желае хляб за гладните и зърно за бъдещи реколти. Така и Божественият земеделец чака жътвата като отплата за своя труд и жертва. Христос се стреми да възпроизведе Себе Си в човешките сърца и го извършва чрез онези, които Му вярват. Целта на християнския живот е принасянето на плод - възпроизвеждането на Христовия характер у вярващия, така че той да може да се отрази и у други.

Растението няма да покълне, да порасне и да даде плод само за себе си, а за да "дава семе на сеяча и хляб на гладния" (Ис. 55:10). Така и човек не трябва да живее за себе си. Християнинът е представителят на Христос в света за спасение на други души.

Не може да има израстване или плодородие в един живот, който е съсредоточен в себе си. Ако сте приели Христос като личен Спасител, вие трябва да забравите себе си и да се опитате да помогнете на други. Говорете за любовта на Христос; разкажете за Неговата доброта, изпълнявайте всяко дело, с което я представяте. Носете бремето на душите в сърцата си и с всички сили се старайте да спасите изгубеното. Когато получите Христовия Дух, Духа на несебелюбивата любов и работите за други, вие ще израстете и ще принесете плод. Добродетелите на Духа ще узряват в характера ви. Вярата ви ще нараства, убежденията ще се задълбочават, любовта ви ще се усъвършенства. Все повече и

повече ще излъчвате Христоводобие във всичко, което е истинно, благородно и добро.

"А плодът на Духа е: любов, радост, мир, дълготърпение, благодат, милост, милосърдие, вяроност, кротост, себеобуздание, против такива няма закон" (Гал. 5:22-23). Този плод никога не може да погине, но ще даде според вида си жътва за вечен живот.

"А когато узрее плодът, начаса изпраща сърпа, защото е настанала жътва" Христос с горещ копнеж очаква Собственото Си проявление в Своята църква. Когато характерът на Христос се възпроизведе съвършено в Неговия народ, тогава Той ще дойде, за да го обяви за Свое притежание.

Привилегия на всеки християнин е не само да очаква, но и да ускорява идването на нашия Господ Исус Христос, "като очаквате и ождате дождането на Божия ден, поради който небето възпламенено ще се стопи и стихииите нажежени ще се разложат!" (II Петр. 3:12). Ако изповядващите името Му дават плод за Негова прослава, колко бързо ще бъде засят целият свят със семето на Евангелието. Последната голяма жътва ще узрее бързо и Христос ще дойде да прибере скъпоценното зърно.

ПЛЕВЕЛИ

(Мат. 13:24-30; 37-43)

"Друга притча им предложи, като каза: "Небесното царство се уприличава на човек, който е посял добро семе на нивата си; но, когато спяха човеците, неприятелят Му дойде и пося плевели между житото и си отиде. И когато поникна стволът и завърза плод, тогава се появиха и плевелите."

"Нивата" - каза Христос - "е светът". Но това трябва да разбираме като изявяване на Христовата църква в света. Притчата е едно описание на свойственото за Божието царство, на делото Му за спасение на хора; а това дело се осъществява посредством църквата. Истина е, че Светия Дух е в целия свят; навсякъде той работи в човешките сърца, но именно църквата е мястото, където растем и зреем за житницата на Бога.

"Сеячът на доброто семе е Човешкият Син... Доброто семе, това са чедата на царството, а плевелите са чадата на лукавия". Доброто семе представлява са родените от Божието слово, от истината. Плевелите представляват групата на онези, които са плод или олицетворение на заблуда или фалшиви принципи. "Неприятелят, който ги пося, е дяволът". Нито Бог, нито Неговите ангелите са сели някога семе, което би родило плевел. Плевелите винаги се сеят от Сатана, неприятеля на Бога и човека.

На изток хората понякога са си отмъщавали на някой неприятел като осейвали току що засетите му ниви със семената на пагубни плевели, напълно наподобяващи докато

пораснат житото. Покълвайки заедно с него, те увреждат посевите и носят неприятности и загуби на собственика на нивата. Точно по този начин от вражда към Христос, Сатана разпръсква семената на злото сред доброто зърно на царството. Той приписва плодът от тази сеитба на Божиия Син. Довеждайки в църквата хора, които носят Христовото име, а в същото време отречени от характера му, нечестивият причинява обезславяне на Божието име, спасителното дело се представя изопачено, а душите са изложени на опасност.

Христовите служители скърбят, когато виждат, събрани в църквата, истински и фалшиви вярващи. Те жадуват да направят нещо, за да я прочистят. Подобно на слугите на домакина, са готови да изкоренят плевелите. Но Христос им казва: "Не искам; да не би, като плевите плевелите да изскубите заедно с тях и житото".

Христос учеше съвсем ясно, че онзи, който постоянства в явен грях, трябва да бъде отделен от църквата. Но Той не повери на нас делото на съд над характера на подбудата. Твърде добре познава естеството ни, за да ни повери това дело. Ако се опитаме да изкореним от църквата онези, за които предполагахме, че са фалшиви християни, трябва да сме сигурни, че ще допуснем грешки. Често смятаме за безнадеждни точно ония, които Христос привлича към Себе Си. Ако трябваше да работим с тези души според несъвършената ни преценка, може би щяхме да угасим и последната им надежда. Мнозина, мислещи се за християни, ще се окажат накрая твърде недостойни. Мнозина, за които съседите им никога не биха предположили, че някога ще встъпят в небето, ще бъдат там. Човек съди по външност, а Бог по сърцето. Плевелите и житото трябва да растат заедно до жетвата, а жътвата е краят на изпитателното време.

В словото на Спасителя има и един друг урок, урок за чудна търпимост и нежна любов. Както плевелите са преплели нагъсто корените си с тези на доброто зърно, така и лъжебратя в църквата са, може би, тясно свързани с истинските ученици. Действителният характер на мнимите вярващи не се е проявил напълно. Ако те бъдат отделени от църквата, това може да предизвика препъването на други, които иначе биха останали непоклатими.

В поучението от тази притча е онагледено личното отношение на Бога към хора и ангели. Сатана е измамник. Когато той съгреши в небето, дори и верните ангели не можах да разпознаят напълно истинския му характер. Точно затова Бог не го унищожи веднага. Ако беше го сторил, светите ангели нямаше да схванат Божиата справедливост и любов. Едно съмнение в добротата на Бога щеше да бъде като зло семе, което би дало горчивите плодове на греха и нечестията. Ето защо авторът на злото бе пощаден, за да развие напълно характера си. Дълго време Бог силно страдаше, наблюдавайки делото на злото. На Голгота Той даде безценния Си дар, но не остави никой да бъде измамен от изопаченията на лукавия;

защото плевелите не могат да се изскубнат без опасност от изкореняване и на скъпоценното зърно. И не трябва ли да имаме търпимост към ближния си, така както Господарят на небесата и земята – към Сатана?

Светът няма право да се съмнява в истината на християнството заради недостойните членове в църквата, нито пък християните би трябвало да се обезсърчават поради лъжебратята. Как стоеше този въпрос в апостолската църква? Ананий и Сапфира се присъединиха към учениците. Симон Магьосникът бе кръстен. Димас, който напусна Павел, е бил смятан за вярващ. Юда Искариотски бе един от апостолите. Изкупителят не иска да изгуби нито една душа. Опитът му с Юда е записан, за да покаже дълготърпението Му към покварената човешка природа; и Той ни умолява да претърпяваме както е претърпявал и Той. Исус е казал, че лъжебратята ще съществуват в църквата до свършека на времето.

Въпреки предупреждението на Христос, хората са се стремили да изкоренят плевелите. За да накаже онези, за които се е предполагало, че са злосторници, църквата е прибегвала до помощта на гражданските власти. Разграничаващите се от установените доктрини, са били затваряни, подлагани на мъчения и смърт поради подстрекателството на хора, които са претендирали, че действат с одобрението на Христос. Но именно духът на Сатана, а не този на Христос, е вдъхновителят на подобни действия. Това е личният метод на Сатана да подчинява хората на своята власт. Чрез този начин на действие с онези, за които се е предполагало, че са еретици, църквата е представлявала невярно Бога.

Не съдене и порицаване на другите, а смирение и недоверие в себе си е поуката от притчата на Христос. Не всичко, с което е засято полето, е добро зърно. Фактът, че хората са в църквата, не ги прави християни.

Плевелите силно наподобяват житото, докато стъблата са зелени; но щом полето побелее за жътвата, безполезните плевели нямат вече никаква прилика с житото, което е сведено под тежестта на пълните си зрели класове. Грешници с претенции за благочестие се смесват за известно време с верните последователи на Христос и наподобяването на християнство е предназначено да подведе мнозина, но по време на жътвата в света няма да има никаква прилика между добро и зло. Тогава ще станат явни онези, които са се присъединили към църквата, но не към Христос.

На плевелите се позволява да растат сред житото, за да могат всички да се радват на дъжда и слънцето, но по времето на жътвата вие "отново ще разсъдите между праведен и нечестив, между оня, който служи Богу, и оня, който не Му служи" (Мал. 3:18). Самият Христос ще отсъди кой е достоен да живее с небесното семейство. Той ще съди всеки един според думите и делата му. Професионализмът не значи нищо на везните. Характерът е решаващ за съдбата.

Спасителят не посочи време, в което всички плевели стават жито. Житото и плевелите ще растат заедно до жътвата, до края на света. Тогава плевелите ще се вържат на снопи за изгаряне, а житото ще се събере за Божията житница. "Тогава праведните ще сияят като слънцето в царството на Отца Си." Тогава "Човешкият Син ще изпрати ангелите Си, които ще съберат от царството Му всичко що съблазнява и ония, които вършат беззаконие, и ще ги хвърлят в огнената пещ; там ще бъде плач и скърцане със зъби."

ПРИЛИЧА НА СИНАПЕНО ЗЪРНО

Матей 13:31;32; Марко 4:30-32, Лука 13:18-19

Сред многото хора, които слушаха Христовите поучения, имаше доста фарисеи. Те с презрение гледаха на малцината Му слушатели, разпознали в Него Месията. Питаха как този непретенциозен учител би издигнал Израил до вселенско господство, как ще установи царство без богатство, сила и почест. Христос четеше мислите им и им отвърна: "На какво да оприличим Божието царство? Или с каква притча да го представим?" Земните правителства не разполагат с нещо, което би послужило при сравнението. Нито едно гражданско общество не би могло да му послужи като символ. "То прилича на синапово зърно, което, когато се посее в земята, е по-малко от всичките семена, които са на земята; но когато се посее, расте и става по-голямо от всичките злакове, и пуска големи клони, така че под сянката му могат да се подслонят небесните птици."

Кълнът в семето расте чрез разгръщането на жизнения принцип, вдъхнат от Бога. Развитието му не зависи от никаква човешка сила. Така е и с царството на Христос. То е ново създание. Принципите на неговото развитие са противоположни на тези, чрез които се управляват царствата на този свят. При земните правителства те клонят към физическо насилие; владенията се управляват с война; но основателят на новото царство е княз на мира. Светият Дух представя светските царства чрез символа на хищни, свирепи зверове; а Христос е "Божият Агнец, Който носи греха на света" (Йоан 1:29). В своя план на управление, Той не използва никаква насилие, никаква принуда на съвестта. Юдеите очакваха, че Божието царство ще бъде основано по същия начин, както земните царства. За да поощрят праведността, прибягваха до повърхностни мерки, крояха планове и начини. Христос обаче внедри един принцип. Той насаждаше истина и справедливост като противодействаше на заблудата и греха.

Когато Христос изрече тази притча, синапът, извисен над тревата, можеше да се види надлъж и нашир в простора, поклащайки леко короната си. Птици прелитаха от клонче над клонче и пееха сред зелените листа. Семето, от което бяха изникнали огромните растения, бе едно от най-дребните

семенца. Отначало то пуска нежен, но със силна жизненост кълн и той расте и се разлиства, докато стигне до този си висок ръст. Така и Христовото царство в самото си начало изглеждаше скромно и незначително. Сравнено със земните царства то бе сякаш най-малкото. Владетелите на света се присмяха на Христовото изявление, че е цар. Но в могъщите истини, поверени на последователите му, царството на благовестието притежаваше божествен живот. И колко бързо се разрасна, колко широкообхватно бе влиянието му! Когато Христос изрече тази притча, имаше само неколцина галилейски селяни, представляващи новото царство. Тяхната бедност, малобройността им бяха непрекъснато изтъквани като причина за неприсъединването на хората към простоватите рибари, които следваха Исус. Но синапеното зърно трябваше да расте и да разпростира клоните си над целия свят. И ако земните царства, чиято слава изпълваше човешките сърца, погиваха, то Христовото царство щеше да остане като една мощна и всестранна сила.

Така и делото на милост в своето начало е малко. Изговорена е една дума, лъч светлина проблясва в душата, упражнено е влияние, което е начало на нов живот; и кой може да измери резултатите?

Притчата за синапеното зърно илюстрира не само растежа на Христовото царство, но и повтаря представения опит от всяка стъпка на неговото разрастване. За всяко поколение от своята църква Бог има една особена истина и едно определено дело. Невидимата от светската мъдрост и благоразумие истина се открива на смирените и детскочистите. Тя призовава към саможертва. Истината трябва да води битки и да печели победи. В самото начало нейните застъпници бяха малко. Те си спечелваха презрението и съпротивата на светските големци и на приспособилата се към света църква. Погледнете Йоан Кръстител, предтечата на Христос, застанал сам, изобличавайки надменността и формализма на еврейската нация. Погледнете първите вестители на благовестието в Европа. Колко мрачна, колко безнадеждна изглеждаше мисията на Павел и Сила, двамата майстори на шатри, когато заедно със спътниците си се качиха в Трояда на кораба за Филипи. Вижте "възрастния Павел", във вериги, проповядващ Христос в бастиона на императорите. Вижте малките църкви на роби и селяни в борба с езичеството на имперския Рим. Погледнете Мартин Лутер, противопоставящ се на онази могъща църква, която е шедьовърът на светската мъдрост. Погледнете как твърдо устоява Божието слово срещу императора и папата, заявявайки: "Ето моето становище. Друго не мога да направя. Бог да ми е на помощ!" Вижте Джон Уесли, който проповядваше Христос и Неговата правда сред формализъм, похотливост и изменничество. Вижте един обременен със злините на езическия свят, който моли за привилегията да им занесе Христовото послание на любов. Чуйте отговора на свещеничеството: "Млади

момко, когато Бог иска да обърне езичници, Той ще го стори без Вашата или моята помощ."

Великите водачи на религиозната мисъл от това поколение възхваляват и строят паметници на онези, които векове преди това сееха семето на истината. Не се ли отвърщат и днес мнозина от това дело, като стъпкват развитието на стръкчето, израснало от същото семе? Повтаря се древният вик: "Ние знаем, че на Мойсей Бог е говорил, а Този не знаем от къде е" (Йоан 9:29). Както и в по-ранните времена, особените истини за даденото време са открити не от църковни автори, а от мъже и жени, на които не им е нужно нито да са толкова образовани, нито толкова мъдри, за да се доверят на Божието слово.

"Понеже, братя, вижте какви сте вие призваните, че между вас няма мнозина мъдри според човеците, нито мнозина силни, нито мнозина благородни. Но Бог избра глупавите неща на света, за да посрами мъдрите; също избра Бог немощните неща на света, за да посрами силните; още и долните и презрените неща на света избра Бог, да! и ония, които ги няма, за да унищожи тия, които ги има", "за да бъде вярването ви основано не на човешка мъдрост, а на Божията сила" (I Кор. 1:26-28; I Кор. 2:5).

В това последно поколение притчата за синапеното зърно трябва да се превърне в сигнал и да бъде триумфално изпълнена. Малкото зърно ще стане дърво. Последното послание на предупреждение и милост трябва да стигне до "всеки народ и племе, език и люде", "за да вземе измежду тях люде за Своето име" (Откр. 14:6, Деян. 15:14). "И земята се просвети от неговата славата". (Откр.18:1)

ДРУГИ ПОУКИ ОТ СЕИТБАТА НА СЕМЕТО

От делото на сеене на семето и от израстването на растението могат да се извлекат скъпоценни уроци за семейството и училището. Нека децата и младежите се научат да разпознават действието на Божествената сила в природата и така ще са в състояние чрез вяра да схванат невидимите благоденствия. Когато стигнат до разбирането на чудното дело на Бога за задоволяване нуждите на голямото Му семейство и за начина на сътрудничество с Него, тогава ще имат по-силна вяра в Него и ще влагат повече от Неговата сила в собственото си всекидневие.

Бог сътвори семето, както и земята, чрез словото Си. Със Словото Си му даде сила да расте и се размножава. Той каза: "Да произрасти земята крехка трева, трева семеносна и плодоносно дърво, което да ражда плод според вида си, чието семе да е в него на земята; и стана така. Земята произрасти крехка трева, която да дава семе, според вида си, и дърво, което да ражда плод, според вида си, чието семе е в него;... и Бог видя, че беше добро" (Бит. 1:11-12).

Словото е това, което и до днес кара семето да расте. Всяко семе, възправило зелените си листа към слънчевата светлина, провъзгласява чудотворната сила на изреченото от Оня, Който "каза и стана"; Който "заповяда и затвърди се". (Пс. 33:9).

Христос поучаваше учениците Си да се молят: "Дай ни днес ежедневиия хляб". И като посочваше полската трева, Той ги уверяваше: "Но ако Бог така облича полската трева... не ще ли много повече да облича вас?" (Мат.- 6:11.30). Христос постоянно е в действие, за да отговори на тези молитви и да потвърди уверението Си. Има една невидима сила, действваща постоянно в услуга на човека, та да го храни и облича. Нашият Господ влага много средства, за да превърне видимо пропиляното семе в живо растение. И Той доставя в съответната големина всичко необходимо за създаване на жътвата. В прелестните думи на псалмиста ни се казва: "Като посещаваш земята и я наполяваш, Ти я преобогатяваш; реката Божия като е пълна с вода Ти промишляваш жито за тях, когато така си приготвил земята: като наполяваш нейните бразди, изравняваш буците ѝ; като я размекваш с капките на дъжда, благославяш поникналото от нея; върху годината на благостта Си туряш венец и от следите Ти капе тлъстина" (Пс. 65:9-11).

Материалният свят е под Божия контрол. На законите на природата човек се подчинява чрез нейните закони. Всичко изрича и върши волята на Създателя. Облаци и слънце, роса и дъжд, вятър и буря - всички те са под Божия надзор и са изцяло покорни на Неговата заповед. Именно в послушание към Божия закон покълналото връхче на зърното пробива през почвата "първо ствол, после клас, подир това пълно зърно в класа" (Марко 4:28). Господ ги развива в съответното им време, защото те не се противят на Неговото дело. И трябва ли едничък човекът, направен по Божие подобие, надарен с разум и говор, да не оценява даровете Му и да не е послушен на волята Му? Трябва ли единствено разумните същества да причиняват безредие в нашия свят?

Във всяко нещо, спадащо към храната на човек, се наблюдава единоедействието на Божественото и човешкото усилие. Не може да има реколта, ако човешката ръка не поеме своя дял в засяване на семето. Но без силите, които Бог осигурява като дарява слънчева светлина и дъжд, роса и облаци, не би имало растеж. Впрочем така е и във всяко трудова дейността, във всеки раздел от учението и науката. Така е и в духовните неща, във формирането на характера и във всяка насока на християнското дело. Ние трябва да извършим своето, но без да сме свързани с Божията сила, усилията ни ще бъдат напразни.

Където и да се труди било то в областта на вечното или преходното, човек би трябвало да има предвид, че го върши в сътрудничество със Създателя Си. Много необходимо е да осъзнаем зависимостта си от Бога. Ние сме прекалено

самоуверени, твърде много разчитаме на човешки измислици. На лице е твърде малко упование в силата, която Бог е готов да даде "като сме съработници на Бога"(1 Кор 3:9). Неизмеримо по-нисш е делът, който понася човешкото естество, но ако човек е свързан с Христовата божественост, може да извърши всичко чрез придадената Му от Христос сила.

Възходящото развитие на растението от семето е обективен урок при възпитанието на децата. Съществува "първо ствол, после клас, подир това пълно зърно в класа". Онзи, Който даде тази притча, сътвори малкото семенце, вдъхна му присъщите си жизнени свойства и постанови законите, управляващи растежа му. А истините, на които учеше притчата, бяха превърнати в жива действителност в Неговия собствен живот. Както във физическото Си, така и в духовното Си естество Той следваше Божествената повеля на растежа, онагледен чрез растението, а така желае да постъпва и цялата младеж. Въпреки че бе Величието на небето, Царят на славата, Той стана младенец във Витлеем и за известно време представляваше безпомощно дете, оставено под закрилата на своята майка. През детството Си вършеше делата на послушанието. Говореше и действаше с мъдростта на мъж, а не на дете, почитайки родителите си и изпълнявайки желанията им по ползотворен начин според възможностите на едно дете. Но на всеки етап от развитието Си Той бе съвършен чрез простотата и естествената привлекателност на безгрешния живот. Свещеното писание казва за детството Му: "Детенцето растеше, крепнеше и се изпълваше с мъдрост; и Божията благодат бе на Него". А за младостта Му се споменава: "Исус напредваше в мъдрост, в ръст и в благоволение пред Бога и човеците" (Лука 2:40,52).

Тук се обръща внимание върху делото на родители и учители. Те би трябвало да се стремят към облагородяване на младежките наклонности, така че на всеки етап от живота си да са способни да дадат израз на естествената, присъща за този период красота и то така непринудено, както правят това градинските растения.

Най-привлекателни са онези деца, които са най-естествени и непосредствени. Не е мъдро да им се обръща специално внимание и да се повтарят пред тях остроумните им приказки. Не трябва да се поощрява тяхната суета, като се хвали външния им вид, думите или действията им. Нито пък трябва да бъдат обличани скъпо и показно. Това насърчава у тях гордост и събужда завист в сърцата на другарчетата им.

Малките би трябвало да бъдат възпитавани в детинска простота. Би трябвало да са приучени да се задоволяват с дребните, ползотворни задължения, радости и преживявания, които са естествени за годините им. Детството съответства на ствола в притчата, а стволът има своя собствена красота. Не трябва да се предизвиква преждевременна зрялост, а колкото е

възможно по-дълго да се запази свежестта и привлекателността на ранните години.

Деца могат да бъдат християни с преживявания в съответствие с възрастта си. Това е всичко, което Бог очаква от тях. Те се нуждаят от духовно възпитание и родителите им би трябвало да използват всяка възможност, стига да подтикне към формиране на характерите им по подобие на Христовия характер.

В Божиите закони последиците в природата следват причините с непогрешима точност. Едва при жътвата ще се разбере каква е била сеитбата. Ленивият работник е осъден от своя труд. Жътвата свидетелства срещу него. Така е и в духовните неща: предаността на всеки работник се измерва с резултатите от работата му. Характерът на делото му, неговото усърдие или леност, се разкриват при жътвата. Така се решава съдбата му за вечността.

Всяко посято семе дава жътва според вида си. Същото е и в живота на човек. Всеки трябва да даде семена на състрадание, съчувствие и любов, защото ще жънем това, което сме посели. Всяка черта на себичност, самолюбие, самомнение, всяко действие на себезадоволяване ще роди подобна жетва. Този, който живее за себе си, сее за плътта и от плътта ще пожъне разруха.

Не Бог разрушава човека. Всеки, който е съсипан, го е направил сам. Всеки, който сподавя предупрежденията на съвестта, сее семената на невярата, а те ще дадат несъмнена жетва. Някога фараонът с отхвърлянето първото предупреждение от Бога някога фараонът пося семената на упорството и пожъна упорство. Не Бог му наложи недоверие. Семето на невярата, която сам пося, даде съответната жътва. Въпреки това съпротивата му продължи, докато трябваше да види опустошената си земя, студеното мъртво тяло на първородния си син, на всички първородни в дома си и във всяко едно семейство в царството му, докато водите на морето обгърнаха конете, колесниците и войниците му. Неговата история е страховита илюстрация на думите: "понеже каквото посее човек, това ще и да пожъне" (Гал 6:7). И ако хората го осъзнаеха, биха внимавали какво семе ще сеят.

Когато посятото зърно даде реколта, а тя на свой ред бъде засята, жътвата ще се умножава. Този закон важи и в нашето отношение към другите. Всяко действие, всяка дума е семето, което ще донесе плод. Всяка постъпка на разумна учтивост, на послушание или себеотрицание, ще се възпроизведе у другите, и чрез тях - у все повече и повече. Всяко действие на завист, злонамереност или разногласие е семето, което ще израсте в "един горчив корен" (Евр. 12:15), и чрез него мнозина ще бъдат заразени. И колко по-голяма ще бъде умножената отрова! Така сеитбата на добро и зло продължава във времето във вечността.

Притчата за семето учи на щедрост в духовните и преходните неща. Господ казва: "Блажени вие, които сеете при

всяка вода" (Ис. 32:20). "Който сее оскъдно, оскъдно ще и да пожъне, а който сее щедро, щедро ще и да пожъне" (II Кор. 9:6). Да сееш при всяка вода означава непрекъснато раздаване на Божиите дарове. Това означава да помагаме там си, където го изисква Божието дело или нуждата на човечеството. То не води до обедняване. "Този, който щедро сее, щедро и ще пожъне". Сеячът преумножава семето си като го разпръсква. Така е и с онези, които са верни в разпространението на Божиите дарове. По този начин тяхното благословение става по-голямо. Бог е обещал достатъчно количество, за да продължат да дават. "Давайте и ще ви се дава; добра мярка, натъпкана, стърсена, препълнена ще ви дават в пазухата, защото с каквата мярка мерите, с такава ще ви се отмерва." (Лука 6:38).

И много повече от това се съдържа в сеитбата и събирането на реколката. Когато раздаваме временните Божии благословения, доказателствата за нашата любов и съчувствие будят у получателя признателност и благодарност към Бога. Почвата на сърцето бива подготвена да приеме семената на духовната истина. И Този, Който дава семето на сеяча, ще предизвика покълването му и ще донесе плод за вечен живот.

Чрез хвърлянето на зърното в земята, Христос представя Своята жертва за изкуплението ни. Той каза: "Истина, истина ви казвам, ако житното зърно не падне в земята и не умре, то си остава самотно, но ако умре, дава много плод" (Йоан 12:24). Така смъртта на Христос ще даде плодове за Божието царство. В съответствие със законите от растителното царство резултатът от Неговата смърт ще бъде живот.

И всички, които биха произвели плодове като съработници на Христос, трябва първо да паднат в земята и да умрат. Животът трябва да бъде хвърлен като семе в браздата на нуждите на този свят. Трябва да отмрат себичността, личния интерес. Но законът на саможертвата е закон на съхранението. Заровеното в земята семе дава плод и на свой ред той бива посят. Така жътвата се умножава. Земеделецът запазва семето си като го хвърля. Същото е и в човешкия живот - да даваш означава да живееш. Животът, който ще се съхрани, е живот отдаден доброволно в служба на Бога и човека. Онези, жертващите заради Христос живота си в този свят, ще го запазят за вечността.

Семето умира, за да поникне за нов живот и в това се състои поуката от урока за възкресението. Всички, които обичат Бога, ще живеят отново горе в Едем. За положеното в гроба човешко тяло Бог казва: "Така е и възкресението на мъртвите. Тялото се сее в тление, възкръсва в нетление, сее се в безчестие, възкръсва в слава, сее се в немощ, възкръсва в сила" (I Кор. 15:42-43).

Това са няколко от многото научени от и извлечени от живата природата поуки за семето и сеяча. Когато родители и учители се опитат да предават тези уроци, делото ще намери практическата си реализация. Нека децата сами да подготвят

почвата и посеят семето. По време на тяхната работа родителят или учителят могат да обяснят градината на сърцето с доброто и лошото семе, засято там, и да кажат, че както градината трябва да се подготви за естественото семе, така и сърцето трябва да се подготви за семето на истината. Когато семето е хвърлено в почвата, те могат да предадат урока за Христовата смърт, а когато се подаде първото стръкче, могат да разкажат урока за истината на възкресението. Според растежа на растението може да се продължи съпоставката между естествената и духовната сеитба.

Младешта може да бъде обучавана по подобен начин. Тя трябва да се научи да обработва земята. Ще е добре, ако към всяко училище има земи за обработване. На тях трябва да се гледа като на учебна стая на самия Бог. Природата може да бъде разглеждана като учебник, който Божиите деца трябва да изучават и от който могат да извличат знание за възпитанието на душата.

При обработването на почвата, в постоянното ѝ облагородяване и подчиняване, човек може да се учи непрекъснато. Никой не ще и помисли, че като се установи на необработена земя, може да очаква веднага жътва. Трябва да се вложи усърдие, прилежност и постоянен труд при обработване на почвата, за да се подготви за сеенето на зърното. Така е и с духовната работа в човешкото сърце. Онези, които биха си взели поука от обработването на почвата, трябва да излязат с Божието слово в сърцата си. Тогава ще видят, че угарта на неработената сърдечна почва е разорана от смекчаващото влияние на Светия Дух. Ако човек не се залови усърдно да обработва почвата, няма да пожъне нищо. Така е и с почвата на сърцето: върху него трябва да работи Божият Дух, за да го пречисти и дисциплинира, преди да даде плод за Божия прослава.

Почвата няма да произведе богатства, ако се разчита на ентузиазъм - тя има нужда от сериозно, грижливо ежедневие внимание. Трябва да се оре често и дълбоко, за да се опази от плевели, които изсмукват храната на засятото добро семе. Ето как орачът и сеячът, подготвя жетвата. Не е необходимо човек да стои в полето сред тъжните развалини на надеждите си.

Благословието на Бога ще почива върху този, който работи така земята, че да приема духовните уроци от природата. В култивирането на почвата работниците не подозират какви богатства ще се разкрият пред тях. И разбере ли, че не трябва да отхвърля наставлението на опитни умове информацията, споделена от интелигентни хора, той би трупал поуки за себе си. Това е част от обучението. Обработването на почвата ще се окаже просвещение за душата.

Този, който причинява растежа на семето, който се грижи за него нощ и ден и му дава сила за развитие, е Създателят на нашето същество, Царят на небесата, и Той все още показва голям интерес и грижа към Своите деца. Докато човешкият сеяч

сее семето, за да поддържа земния ни живот, Божественият сеяч ще сее в душата семето, което ще даде плод за неувяхващ живот.

ПРИЛИЧА НА КВАС

Матей 13:33; Лука 13:20-21.

Много образовани и влиятелни мъже идваха да чуят пророка от Галилея. Някои от тях с любопитство и интерес наблюдаваха голямата тълпа, която се беше скупчила около Христос по време на Неговите поучения край езерото. Имаше хора от всички слоеве. Тук бяха бедните, неграмотните, окъсани просяци; тук имаше и крадци, носещи отпечатък на вина по лицата си, сакати, гуляйджии, търговци и рентиери, високопоставени и най-обикновени, богати и бедни. И всички те се блъскаха един в друг за място, където да могат да застанат и да слушат думите на Исус. Същите тези образовани люде се вглеждаха в странното сборище и се питаха: От такъв ли материал е съставено небесното царство? Спасителят отговори отново чрез притча: "Небесното царство прилича на квас, който една жена взе и замеси в три мери брашно, докле кисна всичкото" (Мат. 13:33).

Сред евреите думата "квас" се употребяваше понякога като символ на греха. По време на пасхата на хората бе заповядвано да махнат всякакъв квас от домовете си, точно както трябваше да отстранят и греха от сърцата си. Христос предупреди учениците Си: "Преди всичко пазете се от фарисейския квас, който е лицемерие" (Лука 12:1). А апостол Павел казва: "Затова, нека празнуваме не със стар квас, нито с квас от злоба и нечестие, а с безквасни хлябове от искреност и истина" (I Кор. 5:8). Но в притчата на Спасителя квасът е използван, за да се представи небесното царство. Тя илюстрира животворната преобразуваща сила на Божията милост.

Никой не е толкова подъл, толкова ниско паднал, за да остане извън действията на тази сила. Във всички, които се подчинят на Светия Дух, ще се всели един нов жизнен принцип; в човешката природа трябва да бъде възстановен изгубеният образ на Бога.

Никой обаче не може да се промени като упражнява своята воля, защото не притежава силата, чрез която може да се осъществи този обрат. Квасът, нещо внесено изцяло отвън, трябва да се сложи в брашното преди да се извърши в него жадуваната промяна. Така грешникът трябва да приеме Божията милост преди да бъде подготвен за царството на славата. Цялата култура и образование, които светът може да даде, бледнеят пред преобразяването на едно деградирало дете на греха в дете на небето. Подновяващата енергия трябва да дойде от Бога. Промяната може да бъде направена само от Светия Дух. Всички жадуващи спасението, низши и висши,

богати и бедни, трябва да се подчинят на действието на тази сила.

Както квасът, който смесен с брашното работи отвътре навън, така и Божията милост работи при подготовката на сърцето, за да преобрази живота. Не е достатъчна само външна промяна, за да бъдем доведени до хармония с Бога. Има мнозина, които се опитват да се обновят, поправяйки някой лош навик като по този начин се надяват да станат християни. Но те са започнали не с това, с което трябва. Първо трябва да работим със сърцето. Да упражняваш вяра и да притежаваш истината в душата са две различни неща. Само знанието за истината не е достатъчно, Ние можем да го притежаваме, но да не е променено качеството ни на мислене. Сърцето трябва да се покае и да бъде очистено от греха.

Човек, който се опитва да пази Божиите заповеди по задължение, само защото от него се изисква това, никога няма да усети радостта от послушанието. Никога няма да се покори. Когато изискванията на Бога се разглеждат като бремене, защото се явяват в разрез с човешките наклонности, можем да сме сигурни, че животът не е християнски. Истинското послушание е изграждане на един вътрешен принцип. То произтича от любов към правдивостта и към Божия закон. Духовната същност на праведността е вяност към нашия Спасител. Това ще ни доведе до правилното действие, защото е право, защото доброто дело е угодно на Бога. Христос представи на Никодим великата истина на докосването на сърцето от Светия Дух: "Истина, истина ти казвам, ако се не роди някой отгоре, не може да види Божието царство. Никодим Му казва: Как може стар човек да се роди? Може ли втори път да влезе в утробата на майка си и да се роди? Исус отговори: Истина, истина ти казвам, ако се не роди някой от вода и Дух, не може да влезе в Божието царство. Роденото от плът е плът, а роденото от Духа е дух. Не се чуди, че ти рекох: трябва да се родите отгоре. Вятърът духа дето ще, и чуваш шума му, но не знаеш отгде иде и къде отива; така е с всеки, който се е родил от Духа" (Йоан 3:3-8).

Апостол Павел, вдъхновен от Светия Дух, пише: "Бог, обаче, Който е богат с милост, поради голямата любов, с която ни възлюби, даже когато бяхме мъртви чрез престъпленията си, съживи ни заедно с Христа /по благодат сте спасени/, и, като ни възкреси, тури ни да седим с Него в небесни места, в Христа Исуса; за да показва през идните векове премногото богатство на Своята благодат чрез добрината Си към нас в Христа Исуса. Защото по благодат сте спасени чрез вяра, и то не от сами вас; това е дар от Бога" (Ефес. 2:4-8).

Скритият в брашното квас работи невидимо, за да повлияе на цялото тесто. Така и квасът на истината работи тайно, тихо, постоянно, за да преобрази душата. Естествените наклонности са омекотени и променени, придобити са нови мисли, нови усещания, нови мотиви на действие. Издигнат е

нов критерий за характера и живота на Христос. Умът е обновен; уменията са насочени към действия в нови измерения. Човек получава нови умения и способности, а тия, които притежава, биват проявени и развити. Съвестта се пробужда, подаряват ни се характерни черти, които ни правят способни да служим на Бога.

Често възникват въпросите: Защо има мнозина, претендиращи, че вярват в Божието слово, в които обаче не се вижда промяна нито в думи и в дух, нито в характера. Защо има толкова много хора, които не могат да понесат противопоставяне на целите и плановете си, които проявяват несвят нрав и чиито думи са арогантни и яростни? В техния живот се вижда същата себичност, същото егоистично себезадоволяване, същият нрав и необмислен говор, които се наблюдават и в живота на невярващия. Налице е същата чувствителна гордост, същата отстъпчивост пред естествените наклонности, същият лош характер, сякаш истината им е напълно непозната. Причината е, че те не са се покаяли. Не са скътали кваса на истината в сърцето. Не само дали възможност да извърши своята работа. Техните природни и унаследени наклонности към злото не са били подчинени на преобразуващата му сила. Животът им разкрива отсъствието на Христовата благодат и недоверие в силата Му да преобразява характера.

"И тъй вярването е от слушане, а слушането - от Христовото слово" (Римл. 10:17). Писанията са великият посредник при промяната на характера. Христос се молеше: "Освети ги чрез истината; Твоето слово е истина" (Йоан 17:17). Ако Божието слово се изследва и човек му се подчини, то ще работи в сърцето като подчини всяко несвято качество. Светият Дух идва, за да осъди за греха, а вярата, която извира от сърцето, действа от любов към Христос и ни прави подобни Нему в дух, душа и тяло. Чак тогава Бог може да ни използва, за да вършим волята Му. Дадената ни сила действа отвътре навън, като ни кара да предаваме и на други истината, която ни е била разкрита. Истините от Божието Слово се натъкват на голямата практическа необходимост на човека - обръщане на душата към Бога чрез вяра. Тези велики принципи не трябва да се представят като твърде аскетични и свети, за да могат да се свържат с всекидневието. Това са истини, които стигат до небето и обгръщат вечността. Ето защо тяхното жизнено влияние трябва да се вплете в човешкото преживяване. Те трябва да проникнат във всички големи и малки неща от живота.

Приет в сърцето, квасът на истината ще регулира желанията, ще пречисти мислите и ще предаде благост и мекота на нрава. Принципите на истината ще съживят уменията на ума и енергията на душата. Те ще разширят способността на човека да съчувства и обича.

Онзи, който е проникнат от тези принципи, представлява една загадка за света. Себичният сребролюбец живее само, за

да съхрани за себе си светските богатства, почести и удоволствия. Той не взема под внимание вечния живот. Но при Христовите последователи подобни неща не ще влияят. Заради Христос такъв човек ще се труди и ще се отрече от себе си, за да може да помага във великото дело за спасяване на души, които са без Христос и без надежда в света. Светът не може да разбере такъв човек, защото неговият поглед е прикован изцяло към реалността на вечността. В сърцето е проникнала любовта на Спасителя с Неговата избавителна сила. Тази любов побеждава всеки друг мотив и издига притежателя ѝ над покваряващото въздействие на света.

Словото на Бога трябва да упражни пречистващо влияние в общението ни с всеки един член на човешкото семейство. Квасът на истината не ще произведе дух на съперничество, склонност към амбиция и желание за първенство. Истинската, родена от небето любов не е себична и променлива. Тя не зависи от човешка похвала. Сърцето на приемащия Божията милост, прелива от любов към Него и към онези, за които Той умря. Сам той не се бори за признание. Не обича другите, защото те го обичат, и оценявайки неговите достойнства, му доставят радост, а защото са скъпоценно притежание на Христос. Ако мотивите му, думите или делата му не се разберат или се представят погрешно, не се обижда, а остава верен на едно уравновесено поведение. Той е любезен и разумен, скромен и смирен в мнението за себе си, все така изпълнен с надежда, като винаги се уповава на снизхождението и любовта на Бога.

Апостолът ни завещава: "Но както е свят Тоя, Който Ви е призовал, така бивайте свети и вие в цялото си държание; защото е писано: Бъдете свети, понеже Аз съм свят" (I Петр. 1:15-16).

Благостта на Христос трябва да владее темперамента и гласа. Неговата работа ще бъде видяна в учтивостта и нежното отношение към брата, в любезните насърчителни думи. В дома присъства един ангел. Животът излъчва сладостно ухание, което се изкачва до Бога като свят тамян. Любовта се проявява в любезност, великодушие, снизходителност и дълготърпение. Променя се изражението на лицето. Ако в сърцето живее постоянно Христос, Той осветява лицето на онзи, който Го обича и пази заповедите Му. Там е написана истината. Разкрит му е прекрасният мир на небето. Чрез Него в много по-голяма степен чрез него се изразява типичната благост и кротост, отколкото човешка любов.

Квасът на истината променя изцяло човека, като облагородява грубите, омекотява суровите и прави великодушни себичните. При това нечистите се очистват в кръвта на Агнето. Чрез силата си да дава любов тази истина довежда целия разум, цялата душа и всичката сила в хармония с Божествения живот. Човекът с неговото естество става участник с божествеността. Христос е надарен с превъзходен и съвършен характер. Когато всичките промени са извършени,

еква възторжена песен от ангелски хор, а Бог и Христос се радват на душите, оформени по Божественото подобие.

СКРИТОТО СЪКРОВИЩЕ

Матей 13:44

И пак Христос казва нова притча, в която "небесното царство прилича на имане, скрито в нива, което като го намери човек, скрива го, и в радостта си отива, продава всичко що има и купува оная нива."

В миналото е било обичайно за хората да заравят съкровищата си в земята. Имало е постоянно крадци и разбойници и когато се е сменяла управляващата власт, онези, които са били много богати са били изложени на опасност от облагане с непосилни данъци, още повече, че страната е била нападана от нахлуващи грабителски армии. Като следствие от това богатите полагали усилия да запазят богатствата си като ги укривали. За тази цел земята е била смятана за най-сигурното място. Често обаче то е било забравяно; собственикът може да си е отивал от този свят, затвор или заточение да са го отделяли от неговото съкровище и богатството, причинило му толкова болка и страдание в стремежа му да го запази, е оставало за щастливца, който би го намерил.

Някой човек наема земя, за да я обработва и когато воловете си орат, заровеното съкровище се появява изпод земята. Когато го открива, човек вижда че съдбата е в негови ръце. Заравя златото на скришното му място, връща се у дома си и продава всичко, което има, за да закупи нивата, в която е съкровището. Семейството и съседите му мислят, че действа безразсъдно. Гледат нивата но не виждат никаква стойност в занемарената почва. Но мъжът знае какво прави и когато вече има права над нея, претърсва я основно, за да си вземе скритото съкровище.

Тази притча илюстрира стойността на небесното съкровище и усилието, което трябва да се положи, за да се намери. Онзи, който го откри в нивата, бе готов да се раздели с всичко, което има, да се впусне в неуморна работа за сдобиване със скритото съкровище. Така и за този, който намери небесното съкровище, никоя работа няма да е твърде голяма и никоя жертва толкова скъпа, че да попречат на стремежа му да спечели съкровищата на истината.

В притчата нивата, съдържаща съкровището, представлява Светото писание. А евангелието е съкровището. Даже и земята не е така преплетена със златни жили и изпълнена със скъпоценни неща, както е в Божието слово.

КАК ДА СЕ СКРИЕ

Казано е, че богатствата на евангелието са скрити. Тези, които са мъдри според собствената си преценка, които са горди с обучението си в суетна философия, не възприемат красотата, силата и тайнствеността на спасителния план. Мнозина имат очи, но не виждат, имат уши, но не чуват, имат интелект, но не разпознават скритото съкровище.

Човек може да мине през мястото, където е то. В крайна нужда, може да седне под някое дърво, за да си почине, без да подозира за скритото в корените му богатство. Така бе и с евреите. Истината им бе поверена като златно съкровище. Еврейското богослужение, носещо небесния отпечатък, бе основано лично от самия Христос. Великите спасителни истини бяха обвити в образи и символи. И все пак, когато Той дойде, евреите не познаха Този, към Когото сочеха всичките символи. В ръцете си те държаха Божието слово, но предаваните от поколение на поколение традиции и човешкото тълкуване на писанията им попречи да видят скритата в Исус истина. Духовното значение на Свещените писания бе изгубено. Съкровищницата на цялото знание лежеше отворена за тях, но те не го познаха.

Бог не крие истината Си от хората. Но те чрез начина си на действие са я направили неясна за себе си. Христос даде обилни доказателства на еврейския народ, че Той е Месия; но неговото учение изискваше решителна промяна в живота им. Разбраха, че ако приемат Христос, ще трябва да се откажат от любимите си принципи и традиции, от себичните си безбожни обичаи. Изискваше се жертва за приемане на неизменната вечна истина. Поради това те не биха се съгласили и с най-убедителното доказателство, което Бог е изявил, за да даде чрез Христос доказателства за вярата. Твърдяха, че вярват в старозаветните писания, но при все това отказваха да признаят завета, съдържащ в себе си живота и характера на Христос. Страхуваха се да не би да бъдат убедени да повярват и по този начин принудени да се откажат от предубежденията си. Съкровищата на евангелието, Пътят, Истината и Животът беше сред тях, но те отхвърлиха най-големия дар, който небето може да подари.

"Но пак мнозина от първенците повярваха в Него; но поради фарисеите не Го изповядаха, за да не бъдат отлъчени от синагогата" (Йоан 12:42).

Бяха убедени и вярваха, че Исус е Божият Син, но това не съвпаднаше с амбициозните им желания да Го признаят. Нямаха вярата, която би им съхранила небесното съкровище. Те търсеха земни съкровища.

И днес хората ревностно търсят земни богатства. Умовете им са изпълнени със себични, амбициозни мисли. За да придобият светски богатства, почест или сила, те поставят принципите, традициите и човешките изисквания над

изискванията на Бога. За такива съкровищата на Словото Му остават скрити.

"Но естествения човек не подбира това, което е от Божия Дух, защото за него е глупост; и не може да го разбере, понеже то се изпитва духовно" (I Кор. 2:14).

"Но ако благовестието, което проповядваме, е покрито, то е покрито за тия, които погиват, за тия, невярващите, чийто ум богът на тоя свят е заслепил, за да ги не озари светлината от славното благовестие на Христа, Който е образ на Бога" (II Кор. 4:3-4).

Стойността на богатството

Спасителят видя, че хората са погълнати от придобиване на печалби и са изгубили от погледа си вечността. Той се зае да премахне това зло и копнееше да премахне заслепящото обаяние, което парализираше душата. Като издигна гласа Си, извика: "Понеже какво ще ползва човек, ако спечели целия свят, а живота си изгуби? Или какво ще даде човек в замяна на живота си?" (Мат. 16:26). Пред падналото човечество Той представи един по-възвишен свят, който хората са изгубили от погледа си, така че да могат да съзрат вечността. Доведе ги до прага на необятността, изпълнена с неописуемото великолепие на Бога и там им показва богатството, което сам прие.

Стойността на това богатство надвишава тази на златото и среброто. Богатствата на земните мини не могат да се сравнят с него.

"Бездната казва: Не е в мен; и морето казва: Не е у мен. Не може да се придобие със злато; и сребро не може да се претегли в замяна с нея. Не може да се оцени с офирско злато, със скъпоценен оникс и сапфир. Злато и кристал не могат се сравни с нея, нито може да се размени с вещи от най-чисто злато. Не ще се спомене корал или кристал за покупката ѝ. Защото цената на мъдростта е по-висока от скъпоценните камъни" (Йов 28:14-18).

Такова е скритото в Писанията съкровище. Библията е великият учебник на Бога в областта на възпитанието. Оня, който се залови да я изследва внимателно, ще намери в нея зародиша на всички знания. И главното, тя съдържа една наука над науките, науката за спасението. Библията е мината на неизследимите богатства на Христос. Истинското висше образование се придобива при изследване и послушание на Божието слово. Но когато Божието слово се оставя настрана и вместо него се предпочитат книги, които не водят до Бога и небесното царство, придобитото образование е изопачаване на името Му.

В природата има великолепни истини. Земята, морето и небето са изпълнени с тях. Те са наши учители. Природата възвестява небесна мъдрост и вечна истина. Но падналият

човек не може да ги разбере. Грехът е заслепил зрението му и той не може да тълкува природата, без да я постави над Бога. Уроците, които са в съгласие с истината, не могат да впечатлят онези, които отхвърлят Божието слово. Те приемат поученията на природата тях така изопачено, че с такова знание отвеждат сърцата далеч от Твореца.

Мнозина смятат, че човешката мъдрост е по-благородна от тази на Божествения учител и Божият учебник според тях е старомоден, изтъркан и безинтересен. Но оживените от Светия Дух не го приемат така. Те разбират безценното богатство и биха продали всичко, за да купят нивата, в която се намира то. Вместо книги, съдържащи предположения на мними велики автори, избират словото на Онзи, Който е най-великият автор и учител, появил се някога на света, Който даде живота си за нас, за да можем да придобием безсмъртие.

Резултати от пренебрегване на богатството

Сатана работи върху човешкия ум, като кара хората да мислят, че науката, придобита извън Словото, е прекрасна. Чрез измамливи аргументи той накара Адам и Ева да се усъмнят в Божието слово и на негово място да поставят теория, която води до непослушание. Неговата софистика и днес върши това, което направи в Едем. Учители вплитат в обучението и възпитанието идеи на невярващи писатели и така посяват в умовете на младежите мисли, водещи ги до неверие в Бога и до нарушаване на закона Му. Те не си дават сметка за това, което вършат и не виждат последиците от работата си.

Един ученик може да премине през всички степени на обучение в съвременните училища и колежи. Може да отдаде всичките си сили за придобиване на знания. Но ако няма познания за Бога, ако не е послушен на управляващите съществото му закони, той ще се саморазруши. Лоши навици ще го накарат да пропилее силата си на себепознание. Губи самообладание и не може да разсъждава вярно за неща, които са в най-тясна връзка с него. Лошите му навици ще го опустошат. Не може да е щастлив, защото небрежността му да създаде едни чисти и здравословни принципи, го поставя под владението на навици, които нарушават мира му. Годините му на обучение са изгубени, защото е съсипал себе си. Злоупотребил е с физическите си и умствени сили и храмът на тялото му е в развалини. Той е разрушен и за земния и за бъдния живот. Чрез придобиване на земни знания си мисли, че печели богатство, но отхвърляйки Библията, жертва едно от най-достойните богатства.

Търсене на съкровището

Ние трябва да изследваме Словото на Бога. Трябва да възпитаваме децата си в истините, съдържащи се там. То е едно неизчерпаемо богатство, но хората не успяват да го намерят, защото не търсят дотогава, докато не стане тяхно притежание. Мнозина остават доволни само от едно предположение във връзка с истината. Задоволяват се с повърхностна работа, като приемат, че притежават основното. Приемат думите на другите за истина, като в същото време са твърде лениви, за да пристъпят към прилежна и сериозна работа, представена в Словото като "копаене за скритото съкровище". Човешките изобретения са не само ненадеждни, но и опасни; защото поставят на мястото, където би трябвало да е Бога, човек. Те поставят казаното от хора там, където би трябвало да стои едно: "така казва Господ".

Христос е истината. Неговите думи са истина и имат едно по-дълбоко значение, отколкото изглежда на пръв поглед. Всичките Христови слова имат голяма стойност. Оживените от Светия Дух умове ще я съзрат. Ще осъзнаят скъпоценните камъни на истината, макар и те да са като скрити съкровища.

Човешки теории и спекулации никога няма да доведат до разбиране на Божието слово. Онези, които предполагат, че разбират от философия, мислят, че обясненията им са необходими, за да отключат съкровищата на знанията и да запазят църквата от нахлуване на ереси. Но точно тези обяснения са внесли фалшиви теории и ереси. Хората са правили отчаяни опити, за да обяснят заплетеното според тях в Писанието, но твърде често техните усилия само още повече са затъмнявали онова, което са опитвали да изяснят.

Проповедниците и фарисеите смятаха, че вършат велики дела като учители, поставяйки собствените си тълкувания над Божието Слово, но Христос им каза: "Вие се заблуждавате, защото не познавате Писанията, нито Божията сила" (Марко 12:24). Той ги обвини, че: "преподават човешки заповеди" (Марко 7:7). Макар да бяха учители на Божиите пророчества и макар да се очакваше да разбират Словото Му, те не го изпълняваха. Сатана бе заслепил очите им, така че да не могат да прозрат истинското му значение.

Такава е и днес работата на мнозина. Много църкви са виновни за този грях. Съществува опасност, голяма опасност, мнимите съвременни мъдrecи да повторят опита на еврейските учители. Те тълкуват погрешно Божествените пророци и душите биват объркани и обгърнати в тъмнина, заради погрешното схващане на Божествената истина.

Писанията не трябва да се четат на мъждивата светлина на традицията или човешката спекулация. Както не бихме се опитали да дадем светлина на слънцето с фенер, така и не трябва да обясняваме писанията с човешки традиции или въображение. Святото слово на Бога не се нуждае от мъждивата земна светлина на фенера, за да различим великолепието му. То само по себе си е светлина, разкриваща Божията слава и до него всяка друга светлина бледнее.

Трябва да се изследва сериозно и щателно да се проучва. Ленивостта никога няма да бъде възнаградена с определените и ясни схващания на истината. Никакво земно благословение не може да се получи без сериозно, търпеливо, настойчиво усилие. Щом хората желаят да успеят в деловите си начинания, трябва да имат волята да работят и вярата да търсят резултатите. Така и ние не можем да очакваме да спечелим духовни познания, без да се потрудим сериозно. Онези, които желаят да намерят съкровищата на истината, трябва да копаят за тях така, както миньорът копае за скритите в земята съкровища. Няма да е от полза вялата, безучастна работа. И за стари, и за млади е необходимо не само да четат Божието слово, но и да го изследват с цяло сърце, проповядвайки и търсейки истината като скрито съкровище. Онези, които правят така, ще бъдат възнаградени, защото Христос ще даде свежи сили на разума им.

Спасението не зависи от знания върху истината, съдържаща се в Писанията. Божията воля е ние да я притежаваме. Претърсвайте, претърсвайте скъпоценната Библия с жаден ум. Изследвайте Божието Слово както миньорът изследва земята, за да намери златните жилки. Никога не се отказвайте да търсите, докато не се уверите във връзката си с Бога и с волята Му по отношение на вас. Христос заяви: "Каквото и да поискате в Мое име, ще го сторя, за да се прослави Отец в Сина. Ако поискате нещо в мое име, това ще сторя" (Йоан 14:13-14).

Благочестиви и талантливи мъже проглеждаха за вечността, но често се препъваха от неразбиране, защото видимите неща затъмняват великолепието на невидимото. Този, който с успех би търсил скритото съкровище, трябва да се издигне до по-висши стремежи, отколкото са нещата в този свят. Цялата му привързаност и всичките му способности трябва да се съсредоточат в търсенето.

Непослушанието затвори вратата към широките размери на знанието, което трябва да се извлече от Писанията. Да разбираш означава да си послушен на Божиите заповеди. Писанията не трябва да са приспособени към човешката мярка за справедливост и ревност. Могат да бъдат разбрани само от оня, който смирено търси знанието на истината, за да и се подчини.

Задаваш ли си въпроса: Какво да направя, за да се спася? Трябва да се откажеш от предубежденията си и от унаследените и развити представи пред прага на изследването. Ако търсиш в писанията аргументи, чрез които да отстоиш собствените си мнения, никога няма да стигнеш до истината. Търси, за да научиш какво казва Бог. Ако, докато търсиш, се убедиш, че любимите ти мнения не са в хармония с истината, не я тълкувай погрешно, за да я нагодиш към собствената си вяра, но приеми дадената светлина. Отвори ума и сърцето си, за да можеш да съзреш удивителните неща от Божието слово.

Вярата в Христос като Спасител на света изисква признанието на един осветен интелект, контролиран от сърце, което може да различава и цени небесното богатство. Тази вяра е немислима без покаяние и промяна на характера. Да вярваш означава да приемеш богатството на евангелието с всички налагани от него задължения.

"Ако не се роди някой отгоре не може да види Божието царство" (Йоан 3:3). Човек може да го предполага и да си го представя, но само с околото на вярата може да види богатството. Христос даде живота си, за да запази за нас това неопценимо съкровище, но ако няма духовно обновление в Неговата кръв, за чезнещата душа няма и опрощение на греховете, нито пък богатство.

Имаме нужда от просвещението на Светия Дух, за да различаваме истините от Божието слово. Красотата на естествения свят не се вижда, докато слънцето, прогонвайки тъмнината, не ги облее със своята светлина. Така и богатствата в Божието слово не се оценяват, докато не бъдат разкрити от ярките лъчи на Слънцето на праведността.

Светият Дух, изпратен от небето според благосклонността на безкрайната любов, поема нещата от Бога и ги разкрива пред всяка вярваща в Христос душа. Неговата сила запечатва в ума на всеки жизнените истини, от които зависи спасението и пътят на живота става така ясен, че никой няма да се обърка. Когато изследваме Писанията, трябва да се молим светлината от Божия Свят Дух да освети Словото, така че да го разберем и оценим богатството му.

Награда за търсенето

Нека никой не мисли, че знание, което може да се придобие има предел. Дълбините на човешкия интелект могат да се измерят; произведенията на човешки автори могат да се изучат, но и най-високият, най-дълбокият, най-широкият полет на въображението не може да разбере Бога. Над всичко, което можем да схванем, е безкрайността. Ние сме видели само блещукането на Божественото великолепие и безбрежността на знанието и мъдростта; работили сме на повърхността на мината, докато богатата златна руда е под нея, за да възнагради богато оня, копаещият точно за нея. Шахтата трябва да бъде направена по-дълбоко и все по-дълбоко в мината и като резултат ще се появи славното богатство. Чрез истинска вяра божественото знание ще стане достойние на човека.

Всеки, който се рови в Писанията в духа на Христос, ще бъде възнаграден. Когато човек желае да бъде поучаван като малко дете, когато изцяло се подчини на Бога, ще намери истината в Неговото слово. Ако хората бяха послушни, щяха да разберат плана на Божието управление. Небесният свят би отворил за изследване дверите си към пространствата на

милост и великолепие. Човешките същества биха били съвсем различни от това, което са сега, защото при изследване на мините на истината хората щяха да се облагородяват. Тайната на изкуплението, възплъщението на Христос, помиряващата Му жертва не биха били така смътни в съзнанието ни, каквито са сега. Биха били не само разбрани по-добре, но и много по-високо оценявани.

В молитвата си до Отец Христос даде един урок на света, който трябва да запечатаме в съзнанието, ума и душата. "А това е вечен живот, да познаят Тебе, единния, истинен Бог и Исуса Христа, Когото Си изпратил" (Йоан 17:3). Това е истинското възпитание. То дава сила. Основаното на опит знание за Бога и изпратеният от Него Исус Христос преобразяват човек в Божие подобие. Това познание му дава господство над самия себе си и довежда всеки импулс и страст от по-низше естество под контрола на по-висшите сили на разума. То прави притежателят му син на Бога и наследник на небесата.

Такова знание се получава при изследване на Божието слово и всяка душа, която дава всичко, за да го има, ще го намери.

"Сине мой, ако приемеш думите ми, и запазиш заповедите ми при себе си, така щото да преклониш ухото си към мъдростта и придадеш сърцето си към разума, ако призовеш благоразумието, и издигнеш гласа си към разума, ако го потърсиш като сребро и го подириш като скрити съкровища, тогава ще разбереш страха от Господа и ще намериш познание за Бога" (Притчи 2:1-5).

БИСЕРЪТ

Матей 13:45-46

Благодатта от освобождаващата любов на нашия Спасител е сравнена със скъпоценния бисер. Той илюстрира урока си с притчата за търсещия красиви бисери търговец, който "като намери един скъпоценен бисер, отиде, продаде всичко, що имаше и го купи". Самият Христос е този скъпоценен бисер. В Него е съсредоточено цялото великолепие на Отец, пълнотата на Божеството. Той е сияйността от славата на Отец и отразява образа на Неговата личност. Характерът Му носи великолепието на Божиите качества. Всяка страница от Светите писания сияе с Неговата светлина. Правдивостта на Христос е като чиста бяла перла без никакъв недостатък или пък петно. Нито едно човешко дело не може да подобри великия и скъпоценен Божи дар. Той е без нито една пукнатина. В Христос са "скрити всичките съкровища на премъдростта и на

знанието" (Кол. 2:3). Той "стана за нас мъдрост от Бога, и правда, и освещение, и изкупление" (I Кор. 1:30). Всичко, що може да задоволи нуждите и копнежите на човешката душа за този и идващия свят, се намира в Христос. Нашият Спасител е този така ценен бисер, в сравнение с Който всичко друго може да бъде смятано за загуба.

Христос "у Своите Си дойде, но Своите Му Го не приеха" (Йоан 1:11). Светлината на Бога светеше в тъмнината на света, "но тъмнината я не схвана" (Йоан 1:5). Ала не всички са равнодушни към небесния дар. Търговецът от притчата представя класата хора, искрено жадуващи за истината. В различните народи има сериозни и разумни хора, търсили в литературата, науката и религиите на езичеството онова, което биха приели като съкровище за душата. И сред евреите е имало такива търсещи това, което не притежават. Неудовлетворени от формалната религия, те копнееха за духовното и възвишеното. Избраните от Христос ученици принадлежаха към най-низшето съсловие; Корнилий и етиопския евнух - към най-висшето. И едните, и другите копнееха и се молеха за небесна светлина и, когато им бе открит Христос, приеха Го с радост.

В притчата бисерът не е представен като дар. Търговецът го купи с цената на всичко, което имаше. Мнозина питат какво означава представянето на Христос като дар в Писанията. Той е дар, но само за напълно и безрезервно отдаващите Му се в дух, душа и тяло. Нека се предадем на Христос, нека живеем в доброволно послушание спрямо всичките Му изисквания. Всичко това, което сме, всичките таланти и способности, притежавани от нас, принадлежат на Господа и трябва да се посветят в служба на Бога. Ако изцяло се подчиним на Христос, Той ще ни даде Себе Си с всичките небесни съкровища. Ще получим бисера на висока цена. Спасението е свободен дар и все пак то трябва да се купи и продаде. На пазара, където управлява Божествената милост, е показано, че скъпоценният бисер се купува без пари и цена. На този пазар всички могат да получат небесни стоки. Богатството от скъпоценните камъни на истината е открито за всички. "Ето, поставих пред тебе отворени врати, които никой не може да затвори", заявява Господ. Никакъв меч не охранява пътя през тази врата. Гласове от другата страна на вратата казват: "Ела!" Гласът на Спасителят сериозно и нежно ни кани: "Съветвам те да купиш от Мене злато, пречистено с огън, за да се обогатиш" (Откр. 3:8,18).

Евангелието на Христос е благодат и всеки може да го притежава. И най-бедният, както и най-богатият, са в състояние да извоюват спасение, което никое земно богатство не може да осигури. То се получава при доброволно послушание, при предаване себе си на Христос като Негова придобита собственост. Дори и от най-висша степен, само по себе си образованието не може да приближи човека до Бога. Фарисеите бяха облагодетелствани с всякакво преходно, дори и

духовно предимство и говореха със самохвална гордост: "Богат съм, забогатях и нямам нужда от нищо", но те са все пак "окаяният, нещастен, сиромаш, сляп и гол" (Откр. 3:17). Христос им предложи бисер с голяма стойност, но смятаха, че е под достойнството им да го приемат. Той им каза: "Бирниците и блудниците ви изпреварват в Божието царство" (Матей 21:31).

Не можем да спечелим спасение, а трябва да го търсим с такъв голям интерес и постоянство, че да изоставим заради него всичко останало в света. Трябва да търсим многоценния бисер не по светски пазарища, нито пък със светски средства. Цената, която е необходимо да заплатим, не е нито злато нито сребро, защото те принадлежат на Бога. Не мислете, че земни или духовни преимущества ще спечелят вместо вас спасението. Бог изисква доброволното ви послушание. Той ви моли да се откажете от греховете си. Христос заявява: "На този, който победи, ще дам да седне с Мен на Моя престол, както и Аз победих и седнах с Отца Си на Неговия престол" (Откр. 3:21).

Има някои, които сякаш винаги търсят небесния бисер, ала не се отказват изцяло от греховните си навици. Себелюбието им не умира, за да даде в тях място на Христос. Ето защо не намират скъпоценния бисер. Те не побеждават несветите си амбиции. Не са взели кръста си и не са последвали Христос по пътеката на себеотрицанието и саможертвата. Почти, но не изцяло християни, те сякаш са близо до небесното царство, но не могат да влязат там. Почти, но не изцяло спасен, означава не почти, а напълно изгубен.

Притчата за търговеца, който се е сдобил с хубавия бисер, има двойко значение. Може да се приложи не само за хора, търсещи небесното царство, но и за Христос, търсещ своето изгубено наследство. Христос, небесният търговец, търсещ красиви бисери, видя в изгубеното човечество многоценния бисер. В осквернения и разрушен от греха човек, Той съзря възможности за спасение. Сърца, които са били бойни полета на конфликтите със Сатана и които са били спасени от силата на любовта, са много по-скъпи за Спасителя от никога не падналите там. Бог не смята човечеството за сбор от презрени и нищо не струващи хора. Вижда го в Христос, вижда го такова каквото би станало чрез Спасителната любов. Той събра всички богатства на вселената и ги пожертва, за да купи бисера. И когато го намери, Исус отново го постави в короната Си. "Понеже ще бъдат като камъни на корона, блестящи над земята Му" (Зах. 9:16); "тия ще бъдат Мои, казва Господ на Силите, да! избрана скъпоценност в деня, който определям" (Мал. 3:17).

Христос като скъпоценен бисер и привилегията ни да притежаваме това небесно съкровище е темата, върху която най-вече трябва да мислим. И точно Светият Дух открива на хората високата стойност на красивия бисер. Той действа най-силно тогава, когато човек съвсем разумно търси и намира

небесния дар. В дните на земния живот на Христос мнозина чува евангелието, но умовете им бяха помрачени от грешното обучение и не разпознаха в скромния учител от Галилея Божия пратеник. След Христовото възнесение изливането на Светия Дух отбеляза Неговото възкачване на небесния трон и освети посредническото Му дело. В деня на Петдесетницата Духът бе даден. Свидетелите на Христовото възнесение оповестиха силата на възкръсналия Спасител. Небесна светлина проникна в помраченото съзнание на онези, които бяха подмамани от враговете на Христос. Сега те Го видяха издигнат до положението "Началник и Спасител, да даде покаяние на Израил и прощение на греховете" (Деян. 5:31). Видяха Го обкръжен с небесна слава, с безкрайни съкровища в ръцете Си, които бяха смирили бунта. Когато апостолите възвестиха славата на Единородния на Отец, повярваха три хиляди души. Те видяха себе си такива, каквито са - грешни и опетнени, и признаха Христос за свой приятел и Спасител. Христос се възнесе, Христос бе прославен от почиващата върху хората сила на Светия Дух. Чрез вяра същите тези хора гледаха на Него като на Един, Който понесе унижение, страдание и смърт, за да не погинат, а да имат вечен живот. Божият Дух им откри Христос и това им помогна да схванат силата и величието Му, да протегнат към Него ръце с вяра, казвайки: "Аз вярвам!".

Тогавашната радостна вест за един възнесен Спасител бе разнесена до най-отдалечените предели на света. Към църквата започнаха да се стичат покаяни хора от всички посоки. Вярващите се покаяваха отново. Грешници се обединяваха с християните в търсене на многоценния бисер. Бе изпълнено пророчеството, че слабият "ще бъде като Давид", а Давидовият дом - "като ангел Господен" (Зах. 12:8).

Всеки християнин видя в брата си божественото подобие на доброжелателност и любов. Преобладава един и същи интерес, един обект поглъща всички останали интереси. Всички сърца туптят в хармония. Единственият стремеж на вярващите е да отразяват подобие на Христовия характер и да работят за разрастване на царството Му. "А множеството на повярвалите имаше едно сърце и душа... и апостолите с голяма сила свидетелстваха за възкресението на Господа Исуса; и голяма благодат почиваше над всички тях" (Деян. 4:32-33). "А Господ всеки ден прибавяше на църквата ония, които се спасяваха" (Деян. 2:47). Христовият Дух оживяваше цялото събрание, защото те бяха намерили многоценния бисер.

Тези сцени трябва да се повторят с по-голяма сила. Изливането на Светия Дух в деня на Петдесетницата бе Ранният дъжд, но Късният дъжд ще бъде по-изобилен. Духът очаква да го поискаме и приемем. Бог очаква да бъде открит в Своята пълнота чрез силата на Светия Дух. Хората ще оценят стойността на скъпоценния бисер и като апостол Павел ще кажат: "Но това, което беше за мене придобивка, като загуба го сметох за Христа. А още всичко считам като загуба заради това превъзходно нещо, познаването на моя Господ Христос

Исус, за Когото изгубих всичко, и считам всичко за измет, само Христа да придобия" (Фил. 3:7-8).

МРЕЖАТА

Матей 13:47-50

"Небесното царство прилича още на мрежа, хвърлена в езерото, която събира риби от всякакъв вид, и като се напълни, изтеглиха я на брега, седнаха и прибраха добрите в съдове, а лошите изхвърлиха. Така ще бъде и при свършека на века. Ангелите ще слязат и ще отлъчат нечестивите измежду праведните и ще ги хвърлят в огнената пещ; там ще бъде плач и скърцане със зъби".

Хвърлянето на мрежата означава проповядване на евангелието. То събира и добри, и зли в църквата. Когато завърши мисията на евангелието, съдът ще изпълни делото на разделяне. Христос видя как присъствието на фалшиви братя в църквата ще предизвика недобри изказвания за пътя на истината. Светът ще похули евангелието заради непоследователния живот на фалшиви християни. Дори и истински християни ще се препъват, когато виждат, че мнозина, които носят името на Христос, не са подвластни на Светия Дух. И защото тези грешници са в църквата, съществува опасност хората да мислят, че Бог прощава греховете им. Затова Христос повдига завесата, закриваща бъдещето, и приканва всички да видят, че характерът, а не положението, решава човешката съдба.

Двете притчи - за плевелите и за мрежата, учат простичко, че няма да има такова време, в което всички зли ще се обърнат към Бога. Житото и плевелите ще растат заедно до жътвата. Добрите и лошите риби са изтеглени заедно на брега за крайното разделяне.

Тази притча отново учи, че няма да има условно пускане на свобода след съда. Когато свърши делото на евангелието, незабавно следва разделянето на доброто от злото и съдбата на всяка една категория е определена завинаги.

Бог не желае ничия смърт. "Заклевам се в живота Си, казва Господ Иехова, не благоволя в смъртта на нечестивия, но да се върне нечестивият от пътя си и да живее. Върнете се, върнете се от лошите си пътища, защо да умрете, доме Израилев?" (Иез. 33:11). През времето на изпитание Неговият Дух умолява хората да приемат дара на живота. Онези, които са отхвърлили молбите Му, ще бъдат оставени за унищожение. Бог е заявил, че грехът като разрушаващо вселената зло, трябва да бъде унищожен. Придържашите се към злото, ще изчезнат в разрухата си.

НОВО И СТАРО

Матей 13:51-52

Докато Христос поучаваше хората, подготвяше наред с това и учениците Си за бъдещето им дело. От всички негови наставления те черпеха поуки. След като бе казал притчата за мрежата, Той ги попита: "Разбрахте ли всичко това?" Казаха Му: "Разбрахме". После в друга притча им обърна внимание на тяхната отговорност по отношение на получените истини. "Затова всеки книжник, който е учил за небесното царство, прилича на домакин, който изважда от съкровището си ново и старо" (Мат. 13:52).

Домакинът няма да скрие спечеленото от него богатство. Той ще го създаде, за да го сподели и с други. Когато едно богатство се употребява, то нараства. Домакинът има ценни неща - и стари, и нови. Христос учеше, че поверената на учениците Му истина трябва да бъде направена достойние на света. А когато познанието на истината бъде предадено, то ще се увеличи.

Всички, приели посланието на евангелието в сърцето си, ще копнеят да го разгласят. Родената от небето любов на Христос трябва да бъде изявена. Онези, в които живее Христос, ще споделят очертания на всяка крачка от водителството на Светия Дух опит, ще разкажат за своя глад и жажда по познанието на Бога и изпратения от Него Христос, за резултатите от тяхното изследване на писанията, за скърбите на душите си и за Христовите думи, отправени към тях: "Простени са ти греховете!" Не е естествено тези неща да се пазят в тайна и изпълнените с любов не ще го сторят. Според степента, в която Господ ги е направил пазители на святата истина, у тях ще нараства желанието им и други да получат това благословение. И когато все по-широко известяват богатите съкровища на Божията милост, ще получат Христовата благодат. Сърцето им ще е простосърдечно и безрезервно послушно като на малко дете. Душите им ще жадуват за святост и богатствата на истината и милостта ще им бъдат откривани все повече, за да станат достойние на света.

Най-голямото хранилище на истината е Божието слово, написаното слово, книгата на природата и книгата на преживяванията при свързването на Бога с човешкия живот. Ето богатствата, от които трябва да черпят Христовите работници. В търсенето на истината те трябва да зависят не от човешка интелигентност, от великите мъже, чиято мъдрост е глупост пред Бога, а лично от самия Бог. Посредством посочените от Него пътища Господ ще даде знание за Себе Си на всеки, който Го търси.

Ако последователят на Христос повярва на Словото Му и Го практикува, няма да има наука в естествения свят, която той да не да схване и оцени. Нищо друго не би му предоставило средства, за да съобщи истината и на

следващите. Науката на природата е една съкровищница на знание, от която всеки ученик в училището на Христос може да черпи. Когато съзерцаваме красотата на природата, когато изучаваме нейните уроци в обработването на почвата, растежа на дърветата, във всички чудеса на земята, морето и небето, ние ще възприемем по нов начин истината. А тайните, свързани с отношението на Бога към хората, дълбините на Неговата мъдрост и справедливост, видяна в човешкия живот – ето го хранилището на богатите съкровища.

Но именно в писаното слово знанието за Бога е най-ясно открито за падналия човек. То е съкровищницата на неизследимите Христови богатства.

Божие слово обхваща писанията както от Стария, така и от Новия завет. Едното не е пълно без другото. Христос заяви, че истините от Стария са така ценни, както и тези от Новия завет. Както в началото, така и днес Христос е Спасител на света. Преди да облече Божествеността си с човешка плът и да дойде в нашия свят, посланието на евангелието бе дадено на Адам, Сит, Енох, Матусал и Ной. Авраам в Ханаан и Лот в Содом носеха посланието и от поколение на поколение верни пратеници провъзгласяваха идването на Месия. Церемониите на еврейската религиозна система бяха въведени лично от Христос. Той бе основата на тяхната система от жертвоприношения, великият антипод на всичките им религиозни служби. Пролятата от жертвата кръв сочеше към жертвата на Божия агнец. Всички типични жертвоприношения бяха изпълнени в Него.

Показаният на патриарсите Христос, символ в жертвената служба, обрисован в закона и разкрит чрез пророците, е богатството на Стария завет. Животът на Исус, Неговата смърт и възкресение, представеният от Светия Дух Христос, са богатството на Новия завет. Нашият Спасител, блясъкът и великолепието на Отец, е и двете – и Старият, и Новият завет.

Апостолите трябваше да излязат като свидетели на живота и смъртта и застъпничеството на Христос, предсказано от пророците. Тяхна тема трябваше да бъде униженият Христос, бедността Му и святостта му, безподобната Му любов. И за да проповядват евангелието в неговата пълнота, те трябваше да представят Спасителя не само разкривайки Неговия живот и учение, но и като предсказан от пророците на Стария завет и символизиран в жертвоприносителните служби.

В своето учение Христос представи стари истини, на които Сам Той бе автор. Истини изречени от Него чрез патриарси и пророци, но сега хвърли върху тях нова светлина, така че прозвучаха съвсем различно. Обясненията Му внесоха поток от светлина и духовност. А Той обеща, че Светият Дух ще просветява учениците, така че Божието Слово ще бъде винаги открито за тях. Щяха да могат да представят истините в нова красота.

Откакто в Едем бе изречено първото обещание за изкупление, животът, характерът и посредническото дело на Христос са били предмет на изследване от човешкия ум. И всеки интелект, чрез когото е работил Светият Дух, е представял тези теми в една нова светлина. Истините на изкуплението са в състояние на постоянно развитие и разширение. Макар и стари, те винаги са нови, откриващи непрекъснато на търсещият истината едно по-голямо великолепие и по-могъща сила.

Във всяка епоха има ново развитие на истината, ново послание на Бога към съответното поколение. Старите истини са основни, новата не е независима от старата, а ново нейно разгръщане. Но само когато са разбрани старите истини, можем да схванем новите. Когато Христос пожела да открие на учениците си истината за Своето възкресение, "Той почна от Мойсея и от всичките пророци", като "им тълкуваше писаното за Него във всичките Писания" (Лука 24:27). Но именно греещата в новия прочит на истината светлина е тази, която прославя старото. Отхвърлящият или небрежният към новото, не притежава в действителност и старото. За него то губи животворната си сила и остава само една безжизнена форма.

Има и изповядващи, че вярват и преподават истините на Стария Завет, докато отхвърлят Новия. Но в отказа си да приемат учението на Христос, те показват, че не вярват на това, което са говорили патриарсите и пророците. "Защото ако вярвахте Мойсея", - каза Христос - "повярвали бихте и Мене, понеже той за Мене писа." (Йоан 5:46). Следователно в тяхното учение няма действителната сила дори и на Стария Завет.

Мнозина претендиращи, че вярват и проповядват евангелието, правят подобна грешка. Те отхвърлят писанията от Стария завет, за които Христос заяви: "те са, които свидетелстват за Мене" (Йоан 5:39). Като отхвърлят старото, всъщност отхвърлят новото, защото двете са части от едно неразривно цяло. Нито един човек не може правилно да представи Божия закон без евангелието или евангелието без закона. Законът се съдържа в евангелието, а чрез евангелието се разгръща законът. Законът е коренът, евангелието е дъхавият, благоуханен цвят и плодът, който носи.

Старият завет хвърля светлина върху Новия, а Новият върху Стария. Всеки един е откровение на Божието великолепие в Христос. И двата завета представляват истини, които ще разкриват на сериозно търсещия човек нови смислови дълбочини.

Истината в и чрез Христос е неизмерима. Ученикът на писанието съзерцава сякаш извор - колкото повече се взира в дълбочините му, той става по-дълбок и по-широк. Не в този живот ще схванем тайната на Божията любов, станала причина да даде Сина Си за изкупление на нашите грехове. Делото на нашия Спасител на тази земя е и винаги ще бъде предмет, който ще изостря до крайност въображението ни. Човек може да подложи на изпит цялата си енергия и способности, за да

проумее загадката, но умът му ще остане слаб и бледен. И най-усърдният изследовател ще види пред себе си едно безгранично, безбрежно море.

Истината, такава каквато е в Исус, може да се преживее, но не и да се обясни. Нейните висини, ширини и дълбини надминават знанието ни. Ние можем да напругаме въображението си до краен предел, но и тогава пред нас ще са само неясните очертания на любовта, която е необяснима; която е висока колкото небето, но която се спря на земята, за да отпечата Божието подобие върху човешкия род. За нас все още е възможно да разберем всичко, което можем да понесем от Божественото състрадание. То е разкрито на смирената и каеща се душа. Ще разберем Божието състрадание точно в онази степен, в която оценяваме Неговата жертва за нас. Ако изучаваме Божието слово със смирено сърце, великата тема на изкуплението ще бъде открита за изследване. И колкото повече разбираме, толкова повече то ще увеличава блясъка си. И стремим ли се да схванем дълбочината и широтата му, все повече ще израстваме духовно.

Нашият живот трябва да се свърже с Христовия. Ние трябва постоянно да черпим от Него, за да се храним от Него, живия хляб, който слезе от небето; да черпим винаги от чистия извор, който раздава непрекъснато изобилните си богатства.

Ако по всяко време поставяме Господ пред себе си, като позволяваме на сърцата си да изливат хваление и благодарност пред Него, ще имаме едно постоянно обновление в религиозния си живот. Молитвите ни ще приемат формата на разговор с Бога като с приятел. Той ще изрече лично за нас своите тайни. Често ще ни спохожда сладостно, радостно чувство от присъствието на Исус. Неведнъж сърцата ни ще горят така, сякаш Той се е приближил, за да общува с нас както с Енох. Когато това е действителното преживяване на един християнин, в неговия живот се вижда простота, кротост, мекота и смиреност на сърцето, което показва на всички с кого е свързан и изявява, че е бил с Исус и се е учил от Него.

У тези, които притежават това, християнската религия ще се открие като оживотворяващ всепроникващ принцип, като жива действаща духовна енергия. Ще се прояви свежестта, силата и радостта на вечната младост. Приелото Божието слово сърце не е като изпаряващо се блато, не е като пропукан резервоар, който губи богатствата си. То е като захранван от неизчерпаеми извори планински поток, чиито хладни искрящи води, стремително удрящи се от скала в скала, освежават слабия, жадния, обременения.

Това преживяване дава на всеки учител на истината неподправена пригодност, която ще го направи представител на Христос. Духът на Христовото обучение ще даде сила и непосредственост на връзките и молитвите му. Свидетелството му за Христос няма да е тесногръдо и безжизнено. Проповедникът няма да изнася една и съща поредица от

проповеди. Духът му ще бъде отворен към постоянното озарение на Светия Дух.

Христос каза: "Който се храни с плътта Ми и пие кръвта Ми, има вечен живот... както живият Отец Ме е пратил и Аз живея чрез Отца, така и онзи, който се храни с Мене, ще живее чрез Мене... Духът е който дава живот... думите, които съм ви говорил, дух са и живот са" (Йоан 6:54-63).

Когато ядем Христовата плът и прием Неговата кръв, ще изявяваме вечния живот. Няма да има и следа от банални, често повтаряни мисли. Еднообразните, затъпяващи церемонии ще престанат. Старите истини ще бъдат представени, но погледнати по нов начин. Ще има ново схващане за истината, ще има яснота и сила, които всички ще могат да разграничават. Иманият привилегията да слуша подобно обучение, дори и да е скептично настроен към влиянието на Светия Дух, ще почувства събуждащата енергията му сила за нов живот. У такива хора ще бъде разпален огънят на Божията любов. Способностите им за възприемане ще се пробудят и те ще различат красотата и величието на истината.

Верният домакин представлява това, което трябва да бъде всеки възпитател на деца и младежи. Ако словото на Бога е неговото богатство, той постоянно ще твори нова красота и истина. Ако учителят разчита на Бога в молитвите си, ще се изпълни с Христовия дух и чрез него посредством Светия Дух Бог ще работи над умовете на другите. Духът ще изпълни разума и сърцето със сладка надежда, смелост и библейска образност и те ще бъдат предадени на младежите под неговото ръководство.

Изворите на небесен мир и радост, бликащи свободно в душата на учителя, който преподава Словото на Просветлението, ще станат мощна река на влияние за благословение на всички, свързани с него. Библията няма да бъде отегчителна книга за изучаващия я. Под ръководство на мъдър водач тя ще стане все по-желана, ще бъде вечно млада като хляба на живота. Свежестта и красотата ѝ ще привличат и покоряват деца и младежи. Тя е подобна на огряващото земята слънце, непрестанно и неуморно изливащо лъчезарност и топлина.

Божият Свят и възпитаващ Дух е в Неговото слово. От всяка страница ни озарява нова и скъпоценна светлина. Там е разкрита истина, а думите и сентенциите са остроумни и подходящи за съответния случай, сякаш самият Божи глас говори на душата.

Божият Дух обича да отправя и разкрива на младежите богатствата и красотата на Божието слово. Дадените от великия Учител обещания ще пленят чувствата и ще оживят душата с духовна божествена сила. В плодоносния разум ще се породи близост с Божеството, която ще бъде като преграда пред изкушението.

Влиянието на думите на истината ще се увеличава и те ще предават една широта и пълнота на значението, за които не

сме и мечтали. Красотата и богатството им ще имат преобразуващо влияние върху ума и характера. Светлината на небесната любов ще проникне в сърцето и ще го просветли.

Оценяването на Библията нараства с нейното изучаване. Където и да се обърнем, ще се намерим в присъствието на безкрайната премъдрост и любов на Бога. Значението на еврейската церемониална система не е изцяло разбрано. Пространните и дълбоки истини са забулени в церемониите и символите им. Евангелието е ключът, който отключва тайните. Познаването на спасителния план ще ни помогне да ги разберем. Наша привилегия е да осъзнаем прекрасните теми. Трябва да схванем дълбочината на Бога. Ангелите жадуват да проникнат в откритите на хората истини, изследващи с каещи се сърца Божието слово, като се молят за по-пространно познание, което единствен Той може да даде.

И тъй като приближаваме края на човешката история, отнасящите се до последни дни пророчества, изискват от нас да изследваме по-внимателно писанията. Последната книга на новозаветните писания е изпълнена с истини, които трябва да се разберат. Сатана е заслепил разума на мнозина, така че те ще се радват, ако намерят извинение, за да не изследват книгата на Откровението. Христос чрез служителя си Йоан е заявил какво ще бъде през последните дни: "Блажен който прочита, и ония, които слушат думите на това пророчество и пазят написаното в него; защото времето е близо" (Откр. 1:3).

Христос каза: "А това е вечен живот, да познаят Тебе, единния истинен Бог и Исуса Христа, Когото си изпратил" (Йоан 17:3). Защо става така, че не проумяваме стойността на това знание? Защо тези златни истини не пламтят в сърцата ни, не трептят на устните ни и не изпълват цялото ни същество?

Когато ни даде словото Си, Бог ни разкри всички съществени за спасението ни истини. Хиляди са черпили от водите на тези извори на живота, без те да са намалели от това. Хиляди са съзерцавали Господа и са се преобразявали по Неговия образ. Когато говорят за характера Му, когато разказват какво е направил Христос за тях и какво са те за Него, духът им гори. Но и тези изследователи не са изчерпали великите и свети теми. Още хиляди могат да изследват тайните на спасението. Когато се размишлява върху живота на Христос и характера на Неговата мисия, лъчите на светлината все по-отчетливо ще осветяват всеки опит да се открие истината. Всяко ново търсене ще открие нещо по-дълбоко и по-интересно от онова, което е било разгънато преди време пред нас. Предметът е неизчерпаем. Изследването на Христовото възплъщение, тихата Му саможертва, посредническото Му дело ще занимават ума на усърдния ученик, докато е жив. Когато мисли за неизброимите години на небето, той ще възкликва: "Велика е тайната на благочестието" (I Тим. 3:16).

Ако още тук приемем просвещението и го разберем, което е възможно, ние и през вечността ще продължим да го изучаваме. Темите на изкуплението ще изпълнят сърцата, умовете и езика на спасените за вечни векове. Те ще разберат истините, които Христос жадуваше да открие на учениците Си, но които те не схванаха поради липса на вяра. През вечността ще се открива във все по-нова светлина Христовото великолепие и съвършенство. В безкрая на времето верният домакин ще продължава да вади от съкровището си стари и нови неща.

ИСКАЙТЕ И ЩЕ ВИ СЕ ДАДЕ

(Лука 11:1-13)

Христос непрекъснато получаваше от Отец, за да може постоянно да ни дава благословения. "Учението, което слушате, не е Мое, а на Отца, Който Ме е пратил" (Йоан 14:24). Човешкият Син не дойде да Му служат, а да послужи. (Мат. 20:28). Той живя, поучава и се моли не за Себе Си, а за благо на човечеството. След като бе прекарвал часове на общение с Бога, Той непрестанно и ежедневно идваше при хората, за им донесе небесната светлина. Всеки ден Христос подновяваше кръщението Си със Светия Дух. В ранните часове на новия ден Бог Го събуждаше и помазваше Неговата душа и устни с милост, с която да се докосне до хората. Христос получаваше нови освежителни слова от небесните дворове, с които се обръщаше към слабите и окованите от греха души. "Господи Иехова ми даде език на учените, за да зная как да помогна с дума на уморения; всяка заран Той събужда, събужда ухото ми, за да слушам като учащите се" (Исаия 50:4).

Христовите ученици бяха най-вече впечатлени от Неговите молитви и от начина Му на общение с Бога. Един ден, след като за малко се бяха отделили от Своя Господ, те Го намериха задълбочен в съкровена молитва. И сякаш без да осъзнава присъствието им, Спасителят продължи да се моли на глас. Сърцата на учениците Му бяха дълбоко затрогнати. Когато престана да се моли, те възкликнаха: "Господи, научи ни да се молим".

В отговор Христос повтори Господната молитва, както я бе изрекъл в планинската Си проповед. После в притча нагледно им представи поуката, към която желаше да насочи умовете им: "Ако някой от вас има приятел и отиде при него посред нощ и му рече: Приятелю, дай ми назаем три хляба, понеже един мой приятел дойде у дома от път и нямам какво да сложа пред Него и ако той отвърне в отговор рече: Не ме безпокой; вратата е вече заключена и децата ми са с мене на легло; не мога да стана да ти дам. Казвам ви, че даже ако не стане да му даде, защото му е приятел, то поради неговата настойчивост ще стане и ще даде колкото му трябва" (Лука 11:5-8). Тук Исус представи просителя като искащ не за себе

си, а за да може да даде другиму. Необходим му е хляб, понеже без него не може да задоволи нуждата на уморения, закъснъл пътник. И макар че съседът му не желае да бъде обезпокояван, не би устоял на умоляването му; приятелят му трябва да получи необходимата помощ. Най-после настойчивостта му е възнаградена - исканията му са удовлетворени.

По-подобен начин учениците трябва да търсят Божието благословение. Както като нахрани множеството, така и като им говореше за небесния хляб, Христос разкри пред тях същността на делото им като Негови представители. Те бяха призовани да раздават на хората хляба на живота. Онзи, Който бе определил работата им, виждаше предварително колко често вярата им ще бъде поставяна на изпит. Често щяха да бъдат поставяни в неочаквани ситуации, които да ги накарат да почувстват живо човешката си несъстоятелност и непълноценност. Гладуващи за хляба на живота души щяха да идват при тях и те щяха да се почувстват безпомощни и опустошени. Ето защо трябваше да получават духовна храна, за да има какво да раздават. Но в никакъв случай не биваше да връщат нито една душа, без да са я наситили. Христос им показва извора, при който трябва да отидат и да черпят сили. Мъжът не отпрати своя приятел, който дойде за разтуха в такъв един неудобен среднощен час. Той нямаше храна, но отиде при състоятелния си съсед и настоятелно го моли, докато не получи от него онова, с което да задоволи своята нужда. Няма ли Бог да посрещне нуждите на слугите Си, изпратени в Неговото собствено дело със задачата да нахранят гладните?

Разбира се, себичният съсед от притчата не представя Божия характер. Поуката бива извлечена не по метода на сравнението, а по пътя на контраста. Един егоистичен човек ще отстъпи пред настоятелното искане, само за да се отърве от него и запази спокойствието си. Бог обаче се радва, когато дава. Изпълнен със състрадание, Той копнее да задоволи исканията на тези, които се обръщат към Него с вяра. Дава ни, за да можем да служим на другите и така да станем подобни Нему.

Христос заявява: "Искайте и ще ви се даде; търсете и ще намерите; хлопайте и ще ви се отвори. Защото всеки, който иска получава, който търси намира; и на онзи, който хлопа, ще се отвори".

И Спасителят продължава: "И кой е оня баща между вас, който ако му поиска син му хляб, ще му даде камък? Или ако му поиска риба, наместо риба ще му даде змия? Или ако поиска яйце ще му даде скорпия? И тъй, ако вие, които сте зли знаете да давате блага на чедата си, колкото повече небесният Отец ще даде Светия Дух на ония, които искат от Него!"

За да усили упованието ни в Бога, Христос ни учи да се обръщаме към Него с ново име - име, отвеждащо мисълта ни към

най-скъпите за човешкото сърце връзки. Той ни дава привилегията да наричаме безначалния Бог свой баща. Назовавайки Го с това име, изявяваме любовта си и доверието си към Него. То е и залог за вниманието Му към нас и за родството Му с хората. Изречено, когато Го молим да благоволи към нас или да ни благослови, то гали като музика слуха Му. И за да нямаме опасението, че проявяваме самонадеяност, когато Го зовем с това име, Господ повтаря това поучение няколко пъти. Чрез него Той жадува да ни доближи до Себе Си.

Създателят на всемира гледа на нас като на Свои деца. Изкупи ни от лекомисления свят и ни избра за членове на царското семейство, за синове и дъщери на небесния Цар. Отправи ни покана да Му се доверим с упование по-дълбоко и по-силно от това на дете към земния си родител. И родителите обичат децата си, но Божията любов е по-голяма, по-широка и по-дълбока от човешката. Тя е неизмерима. След като земните родители знаят да дават добри дарове на своите деца, колко повече небесният ни Баща ще даде Светия Си Дух на онези, които Го молят за Него!

Христовият урок за молитвата трябва внимателно да се обмисли, защото в молитвата е скрита една божествена наука и нагледният Му пример хвърля светлина върху принципите, които е необходимо да разберем. Той посочва кой е истинският молитвен дух; разкрива необходимостта от постоянство в представяне на исканията ни пред Бога и ни уверява в готовността на Бога да изслушва и да изпълнява молитвите ни. Просбите ни не трябва да бъдат себично искане, изхождащи единствено от личната ни изгода. Трябва да искаме, за да можем да даваме. Нужно е принципът на Христовия живот да е характерен и за нас. "Заради тях - каза Той, обръщайки се към учениците си - Аз осветявам Себе Си, за да бъдат и те осветени чрез истината" (Йоан 17:19). В Христовите служители трябва да се вижда същото посвещение, същото себеотрицание и послушание към изискванията на Божието слово, както и в Божествения ни Учител. Мисията ни в света е не да служим на интересите си и да задоволяваме себе си, а да славим Бога, като Му сътрудничим в спасението на души. Необходимо е да молим Бог да ни благослови, за да можем да бъдем благословение и за други. Способността да получаваме се запазва в такава мярка, в каквата и раздаваме. Невъзможно е да продължим да получаваме от небесните съкровища, ако не споделяме полученото с нашите ближни. В притчата просителят биваше отблъснат неколkokратно, но въпреки това не се отклони от целта си. Така е и с нашите молитви. Понякога изглежда, че не веднага ни се отговаря, но Христос учи да не преставаме да се молим. Молитвата не е предназначена да промени намеренията на Бога, а за да ни доведе до хармония с Него. Когато изискваме нещо от Него, Той ще види, дали не е нужно да изследваме сърцата си по-дълбоко и да се покаем за някой грях. Ето защо ни превежда през изпитания и съблазни,

довежда ни до смирение, за да разберем какво затруднява осъществяването на делото на Светия Дух в нас.

Съществуват условия за изпълнението на Божиите обещания и молитвата никога не може да замести дълга. "Ако ме любите ще пазите Моите заповеди", казва Христос. "Който има моите заповеди и ги пази, той ме люби, а който Ме люби, ще бъде възлюбен от Отца Ми, и Аз ще го възлюбя и ще явя Себе Си Нему" (Йоан 14:15, 21). Онези, които просят от Бога в очакване да изпълни обещанията Си, без в същото време да се придържат към условията, нараняват Иехова. Те носят Христовото име като пълномощие за изпълнението на обещанието, но не вършат делата, което би свидетелствало за вярата им в Христос и за любовта им към Него.

Мнозина пренебрегват условието, което Отец е поставил, за да бъдат приети от Него. Необходимо е много внимателно да изпитаме делата на вярата, чрез които се доближаваме до Бога. Ако не се покоряваме и не изпълняваме поставените от Бога условия, осигуряващи ни заплащане, настояваме всъщност да ни плати, без да сме били послушни. Представяме пред Бога обещанието Му и Го молим да го изпълни, но ако го направи, би обезславил Собственото Си име. Обещанието е: "Ако пребъдете в Мен и думите ми пребъдат във вас, искайте каквото и да желаете и ще ви бъде" (Йоан 15:7). По нататък евангелистът заявява: "И по това сме уверени, че Го познаваме, ако пазим заповедите Му. Който казва: Познавам Го, а заповедите Му не пази, лъжец е и истината не е в Него. Но ако някой пази словото Му, Неговата любов към Бога е наистина съвършена" (Йоан 2:3-5).

Една от последните заповеди на Христос към учениците бе: "Както Аз ви възлюбих, така и вие да се любите един другия" (Йоан 13:34). Подчиняваме ли се на тази заповед или допускаме да се развият съвсем нехристоподобни черти на характера? Ако по някакъв начин сме огорчили или наранили другите, длъжни сме да признаем грешката си и да се помирим с тях. Това е основна подготовка за явяването ни пред Бога във вяра, така че да можем да Го молим за благословение. Търсещите Бога често пренебрегват в молитвите си още нещо. Честен ли сте към Бога? Чрез пророк Малахия Господ заявява: "От дните на бащите си, вие се отклонихме от наредбите Ми, и не ги опазихте. Върнете се при Мене и Аз ще се върна при вас. Но вие думате: В какво да се върнем? Ще краде ли човек Бога? Вие, обаче, ме крадете. Обаче думате: В какво те крадем? В десетъците и в приносите" (Малахия 3:7-8).

В качеството Си на единствен Дарител на всички блага, Бог изисква определена част от всичко, което притежаваме. Това обезпечава и поддържа проповядването на Евангелието. И връщайки тази част на Бога, показваме, че оценяваме даровете Му. Но ако задържаме от принадлежащото Нему, как можем да изискваме благословието Му? Ако сме неверни стопани на земните неща, как да очакваме да ни се поверят небесните?

Може би в това се крие тайната на толкова много неотговорени молитви.

Но в голямата Си милост Господ е готов да ни прости и затова добавя: "Донесете всички десетъци във влагалището Ми, за да има храна в дома Ми, и опитайте Мен за това дали не ще ви разкрия небесните отвори да излея благословения върху вас, тъй щото да не стига място за него. И заради вас ще смърря поглъщателя, та няма вече да поглъща рожбите на земята ви и лозата ви на полето няма да хвърля плода си преждевременно. Всичките народи ще ви облажават, защото ще бъдете желателна земя" (Малахия 3:10-12).

Така е и с всяко друго Божие изискване. Обещани са ни всички Негови дарове при условие, че сме послушни. Бог разполага с цяло едно небе, изпълнено с благословения за съработниците Му. Всички, които Му се покоряват, могат уверено да очакват изпълнението на обещанията Му.

Необходимо е обаче да покажат твърдо, неотклонно упование в Бога. Често се случва да забави отговора на молитвите ни, за да бъде изпитана нашата вяра или да бъде проверена искреността на желанието ни. Ако сме искали в съответствие със Словото Му, трябва да вярваме в обещанието Му и да настояваме на просбата си с убедеността, че не ще ни бъде отказано.

Бог не казва: "Искайте веднъж и ще получите". Той ни поканва да искаме. Постоянствайте неотслабващо в молитва. Постоянното устояване довежда просителя до едно по-сериозно отношение и му вдъхва по-силно желание да получи онова, за което се моли. При гроба на Лазар Исус каза на Марта: "Не рекох ли ти, че ако повярваш ще видиш Божията слава?" (Йоан 11:40).

Но мнозина нямат жива вяра. Това е причината, поради която те не виждат повече от Божията сила. Слабостта им е последица от тяхното неверие. Имат повече доверие в самите себе си, отколкото в Божията сила. Заемат се да бдят върху си, правят си планове и проекти, а малко се молят и доверието им в Бога е много ограничено. Въобразяват си че имат вяра, но това само е един моментен подтик. Като не си дават сметка за собствените си нужди и за Божието желание да дава, те не упорстват в молитвите си.

Нашите молитви трябва да бъдат така настоятелни и сериозни, както бе в просбата на нуждаещия се приятел, който искаше хляб от съседа си посред нощ. Колкото по-сериозно и по-непоколебимо просим, толкова по-тясна ще е връзката ни с Христос. Благословенията ни ще нарастват, защото ще расте и вярата ни. Нашата работа се състои в това да се молим и да вярваме. Да бдим и да се молим. Да бдим и да сътрудничим на Бога, Който слуша молитвите ни. Помнете, че "сме съработници на Бога" (I Кор. 3:9). Говорете и действайте в съответствие с молитвите си. Изпитанието ще докаже дали вярата ви е била истинска или молитвите ви ще се окажат само една форма. Изходът от изпитанието ще е от съдбоносно значение за вас.

Когато възникнат смущения и ви връхлетят трудности, не разчитайте на човек за помощ. Положете цялото си доверие в Бога. Навикът да се споделят с другите нашите трудности ни довежда единствено до слабост, без да даде и на тях някаква сила. Като правим това, поставяме на раменете им товара на духовните си недъзи, които те не могат да облекчат. В такъв случай търсим сила от грешния, тленен човек, докато бихме могли да получим от силата на непогрешимия и безкраен Бог.

Не е нужно да обходим цялата земя, за да намерим мъдрост, защото Господ е близо. Успех осигуряват не притежаваните от нас настоящи и бъдещи способности, а само онова, което Спасителят може да направи за нас. Необходимо е много по-малко да се уповаваме на човешките възможности и много повече да се доверяваме на способността на Бога да действа за всяка една вярваща душа. Той копнее да тръгнем след Него с вяра. Копнее да очакваме от Него големи неща и да ни даде да проникнем и разберем както временните, така и духовните неща. Той ще изостри мисълта ви и ще ви даде такт и умение. Оставете притежаваните от вас способности да бъдат употребени в Божието дело, молете Бог за мъдрост и ще я получите.

Вярвайте в Христовото слово; а и не ви ли е отправил и самият Той покана да отидете при Него? Никога не си позволявайте да говорите по един обезнадеждаващ или обезкуражителен начин. Ако го правите, ще губите много. Този, който гледа на външността и се оставя да стигне до роптание при появата на трудности и мъчнотии, ще даде свидетелство за болнава и обезсилена вяра. Говорете и действайте така, сякаш вярата ви е непобедима. Господните възможности са богати. Той притежава света. Погледнете нагоре към небето с вяра. Отправете погледа си към Създателя, Който притежава и светлина, и могъщество и вяроност. В истинската вяра има живот, твърдост в принципите и яснота, които нито времето, нито земните дела могат да отслабят. "Даже младите ще отслабнат и ще се уморят, и отбраните момци съвсем ще паднат, но ония, които чакат Господа ще подновят силата си, ще се издигат с крила като орли, ще тичат и няма да се уморят, ще ходят и няма да отслабнат" (Исая 40:31).

Много християни горещо желаят да насърчат себеподобните си, но не намират в себе си ни сила, ни светлина, която да им дадат. Нека такива хора представят молитвите си пред трона на благодатта. Нека искат изливането на Светия Дух и Господ е готов да изпълни обещанието Си за всеки един. С Библия в ръка настоявайте: "Аз следвам Твоите напътствия, а ето и Твоите обещания: "Искайте и ще ви се даде; търсете и ще намерите; хлопайте и ще ви се отвори". Не трябва да се молим само в името на Христос, но и под вдъхновението на Светия Дух. Такъв е смисълът на следния стих: "Понеже не знаем да се молим както трябва, но самият Дух ходатайства в нашите неизговорими стенания" (Римл. 8:26). За Бог е

удоволствие да слуша такива молитви. Когато към небето се въздигат горещи и пламенни молитви в името на Христос, в тази топлина вече се включва и залогът на Бога, че Той се вслушва в тази молитва: "А на Този, Който според действаща в нас сила, може да направи несравнено повече отколкото искаме или мислим" (Ефес 3:20). Христос казва: "Всичко каквото поискате в молитва, вярвайте, че сте го получили, и ще ви се сбъдне" (Марко 11:24). "И каквото и да поискате в мое име, ще го сторя, за да се прослави Отец в Сина" (Йоан 14:13). И Йоан, любимият ученик, се изразява с такава яснота и сигурност, когато казва: "И увереността, която имаме спрямо Него е това, че ако просим нещо по Неговата воля, той ни слуша" (I Йоан 5:14).

Дъгата, която е около Божия трон, е залог за верността на Бога. Той ни уверява, че в Него няма изменение, нито дори сянка на промяна. Ние сме Му съгрешавали и сме се показвали недостойни за благоволенieto Му, но Той е вложил в устните ни следната учудваща молитва: "Заради името си недей се погнусява от нас, не опозорявай славния Си престол, спомни Си, не нарушавай завета Си с нас" (Иер. 14:21). Когато отидем при Него и Му изповядаме своето недостойнство и грях, Той се задължава да се вслуша във виковете ни. Честта на трона Му зависи от изпълнението на дадените от Него обещания.

Също както Аарон, който символизираше Исус Христос, нашият Спасител носи на гърдите Си името на всичките Си чеда. Нашият велик първосвещеник не забравя думите, с които е насърчавал вратата ни. Той винаги има присърце завета Си.

Всички, които Го търсят, ще Го намерят. Ще се отвори на всички, които хлопат. Никой няма да чуе отговор: Не ме безпокой; вратата е затворена и не желая да я отворя. Никога няма да каже: Не мога да ти дам това, което искаш. Просещият хляб, за да насити гладните, макар и среднощ ще получи това, което иска.

В притчата оня, който искаше хляб за чужденеца, получи всичко, от което се нуждаеше. А в колко по-голяма мярка Спасителят ще ни даде необходимите неща, за да помогнем и ние на свой ред на други. "А на всеки от нас се даде благодат, според мярката на това, което Христос ни е дал" (Ефес 4:7). С най-голям интерес ангелите наблюдават отношението на човека спрямо съчовека си. Когато видят някого да проявява християнска любов към заблудения, те се приближават до него и му припомнят думите, които са като хляб на живота за душата Му: "А моят Бог ще снабди всяка ваша нужда според Своето богатство в Христа Исуса" (Фил. 4:19). Ако свидетелството ви е вярно и истинско, Бог ще го облече със силата на бъдещия живот. В устата ви Словото Божие ще бъде истина и правда.

Работите, които някой предприема за духовното добро на ближния си, трябва да бъдат предшествани от много тайни и усърдни молитви, защото е потребна голяма мъдрост, за да се

усвои науката за спасение на души. Преди да влезете във връзка с хората, влезте в общение с Христос. Първо трябва да се отиде пред трона на небесната благодат и да се потърси необходимото приготвяне и едва след това да се помогне на себеподобните ни.

Нека сърцето ви въздиша към Бога, към живия Бог. Животът на Христос показва какво може човечеството, когато е свързано с Божественото естество. Всичко, което Христос получи от Бога, е достъпно и за нас. Така че, "искайте и ще получите". С настойчивата вяра на Яков, с неотслабващото постоянство на пророк Илия искайте изпълнението на всички Божии обещания!

Дано славните схващания за Бога да изпълнят вашия дух. Дано животът ви да бъде свързан с този на Исус чрез невидими връзки. Този, Който е заповядал на светлината да излезе от тъмнината, копнее да изпълни сърцата ви, за да направи да проблесне светлината от познанието на Бога в лицето на Исус Христос. Светият Дух ще ви посочи Божиите неща и те ще станат сила в послушното сърце. Христос ще ви отведе до самия праг на безкрайното. Ще може да съзерцавате славата, която е зад завесата и да разкривате пред хората всемогъществото на вечно Живия, за да посредничите пред Бога за нас.

ДВАМАТА БОГОМОЛЦИ

Лука 18:9-14

Исус произнесе притчата за фарисея и митаря по повод на "някои, които уповаваха на себе си, че са праведни и презираха другите". Фарисеят влиза в храма, за да се моли, ала не защото се чувства грешник и заради това има нужда от прощение, а защото се счита за праведен и се надява да придобие превъзходство над другите. Той счита благочестието си за заслуга, вследствие на която ще получи Божественото благоволение, като в същото време смята да даде на останалите вярващи една висока представа за благочестието си. По този начин той се надява да придобие и благоволенieto на Бога и това на хората. Подбудите за неговата набожност са личните интереси.

Фарисеят е изпълнен със себедоволство. Това проличава както във външния му вид, така и в постъпките му, а дори и в молитвите му. Като се държи настрана от останалия свят, той сякаш казва: "Стой надалеч, не се приближавай до мен, защото аз съм по-свят от тебе" (Исаия 65:5). Той се моли "в себе си", изпълнен със себедоволство и си въобразява, че Бог и хората го гледат с подобно задоволство: "Боже, благодаря ти, че не съм като другите човеци, грабители, неправедни, прелюбодейци, и особено не като този бирник". Той се преценява не като сравнява характера с този на Бога, а като

го сравнява с характера на хората. Мисълта му се отклонява от Бога, за да се спре върху човечеството.

Ето къде е тайната на самодоволството му. Той изброява добрите си дела: "Постя дважд в седмицата, давам десятък от всичко, що придобия". Религията на фарисея не докосва душата му. Той не се и старае да изгради един характер по подобие на Божия. В сърцето му липсват любов и състрадание. Задоволява се само с една повърхностна религия. Правдата му е произтича от собствената му мярка за такава - тя е плод на добрите му дела и се съизмерва с човешките критерии.

Който се осланя на собствената си правда, ще презре себеподобните. Като съдеше за себе си, съпоставяйки се с околните, фарисеят преценяваше останалите, сравнявайки ги със себе си. Той измерваше праведността си чрез тяхната и колкото тя е по-лоша, толкова по-праведен ще изглежда той при този контраст. Собствената правда кара човека да обвинява. Той упрекваше "другите" в престъпване на Божия закон. По този начин прояви духа на Сатана - обвинителя на братята. С този дух за него не бе възможно да общува с Бога. Той се прибира у дома си, лишен от Божественото благословение.

Митарят бе влязъл в храма с другите богомолци, но скоро се отдръпна от тях, защото се чувстваше недостоеен да сподели поклонението им. Като стоеше издалеч "не щеше нито очите си да подигне към небето, но удряше се в гърди", обзет от силна болка и отвращение от себе си. Чувстваше, че е прегрешил пред Бога и е грешен и нечист. От заобикалящите го не очакваше нищо, дори и съжаление, защото те гледаха на него с укор. Осъзнаваше че няма никаква заслуга, която би го препоръчала пред Бога и в дълбокото си отчаяние извика, задавен в ридания: "Боже, бъди милостив към мене, грешника". Не се сравни с другите, а смазан от чувството си за вина, той сякаш се намираше само в Божието присъствие. Единственото му желание бе да получи прощение. Единствената му молба бе Бог да го помилва. И Бог го благослови. "Казвам ви, че той слезе у дома си оправдан, а не оня".

Фарисеят и митарят са представители на две големи класи, на които се разделят поклонниците на Бога. Техните двама първи представители ще намерим в лицето на първите две деца, родени на този свят. Каин смяташе себе си праведен и дойде при Бога само с една благодарствена жертва. Не изповяда греха си и не показа, че се нуждае от състрадание. Авел обаче дойде с кръвна жертва, която отправяше мисълта към Божия Агнец. Той дойде като грешник, признавайки себе си за изгубен и единствената му надежда бе в незаслужената Божия любов. Господ уважи приношението на Авел, но не прие нито Каин, нито неговото приношение. Усетът за необходимостта, съзнанието за нашата нищета и греховност е първото условие за приемането ни от Бога. "Блажени нищите по дух, защото е тяхното небесното царство" (Мат. 5:3)-

За всеки един от тези класи, чиито представители са фарисеят и митарят, има поука в живота на апостол Петър. В първите дни на своето ученичество Петър се смяташе за силен. Според собствената си преценка, подобно на фарисея той не считаше себе си "като другите човеци". Когато Христос в навечерието на предателството предупреди учениците си: "Вие всички ще се съблазните в Мене тази нощ", Петър самоуверено заяви: "Ако и всички да се съблазнят, аз, обаче, не" (Марка 14:29). Петър сам не познаваше опасностите, скрити в неговия характер. Упованието на собствените му сили го подведе. Той смяташе, че е способен да противостои на изкушението, но когато то дойде само след няколко часа, Петър се отрече от своя Господ като проклинаше и се заклеваше.

Когато петелът пропя, той си припомни думите на Спасителя. Изненадан и стреснат от онова, което току-що бе извършил, се обърна и погледна към своя Учител. В този момент Христос погледна Петър и чрез този изпълнен с мъка поглед, в който се преплитаха състрадание и любов, Петър разбра себе си. Той излезе, хлипайки горчиво. Този поглед на Христос сломи сърцето му. Петър достигна до връхната точка на обрат в живота си и горко се окайваше за своя грях. Сега в своето разкаяние и съжаление той приличаше на митаря и подобно на него намери състрадание. Погледът на Христос го увери, че е простен.

От самоувереността му не бе останала и следа. Никога повече той не повтори своите стари надути твърдения.

След възкресението Си Христос три пъти попита Петър: "Симоне Йонов, любиш ли ме повече, отколкото Ме любят тия?" В този момент Петър не се постави над братята си, а се обърна към Този, Който можеше да чете в сърцето му: "Господи, ти всичко знаеш. Ти знаеш, че те обичам" (Йоан 21:15,17).

След това получи своята мисия - поверено му бе едно дело по-широко и по-деликатно, отколкото това, което имаше до този момент. Христос го помоли да пасе овцете и агънцата. Като му повери водачеството на душите, за които Спасителят бе жертвал собствения Си живот, Христос даде на Петър най-силното доказателство за доверие в поправлението му.

Някогашният неуморен в самохвалството си самонадеян ученик се бе сломил и се каеше за всичко това, което представлява. От този момент нататък следваше своя Господ в себеотрицанието и саможертвеността. Той сподели Христовите страдания и когато Христос ще седне на трона на Своята слава, Петър ще съучаства и в славата Му.

Злото, довело Петър до падение и лишило фарисеят от общение с Бога и днес причинява разрухата на хиляди хора. Нищо не е така оскърбително за Бога и така опасно за човешката душа от гордостта и самодоволството. От всички грехове този е най-безнадеждният и най-нелечимият.

Падението на Петър не стана мигновено, а бе един последователен процес. Увереността, която хранише към

собствените си сили, го накара да повярва, че е спасен и стъпка по стъпка тръгна надолу по наклонената плоскост, докато стигна до отричането от Учителя си. Никога не можем със сигурност да положим упованието си на себе си или да чувстваме от страна на небето, че сме защитени от изкушения. Онези, които приемат Спасителя, дори и при най-искрено обръщение, никога няма да кажат или да почувстват, че са спасени. Такова едно твърдение е грешно. Всеки човек би трябвало да се научи да цени надеждата и вярата, но дори и когато се отдадем на Христос и сме уверени, че ни приема, сме изложени на изкушения. Божието Слово заявява: "Мнозина ще се чистят и избелят и ще бъдат опитани" (Дан. 12:10). Само този, "който издържа на изпития ... ще приеме за венец живота" (Яков 1:12).

Онези, които приемат Христос и в първите си стъпки на своето убеждение заявяват: "Аз съм спасен", са в опасност да се доверят на себе си. Те изгубват от погледа собствената си слабост и постоянната си нужда от Божествена сила. Такива хора не са подготвени да устоят срещу изобретателността на Сатана и при изкушение мнозина, подобно на Петър, попадат в най-големите дълбини на греха. Словото ни съветва: "Който мисли, че стои нека внимава да не падне" (1Кор. 10:12). Единствената ни сигурност е никога да не се доверяваме на собствените си сили и да съзнаваме зависимостта си от Христос.

За Петър бе необходимо да опознае слабостите на характера си и нуждата си от Христовата сила и милост. Господ не можеше да го предпази от изкушението, но можеше да го предпази от поражение. Ако Петър пожелаеше да приеме предупреждението на Христос, щеше да бди в молитвите си, щеше да върви в страх и трепет да не би да се препъне и тогава щеше да получи Божествена помощ, така че Сатана да не спечели победата.

Самоувереността причини падението на Петър, а разкаянието и смирението утвърдиха отново стъпките му.

Миналото на всеки каещ се грешник може да послужи за насърчение. И въпреки че Петър бе съгрешил мъчително, не бе отхвърлен. Думите на Спасителя се отнасяха и за неговата душа: "Аз се молах за теб да не отслабне Твоята вяра" (Лука 22:32). В горчивата агония на угризенията на съвестта тази молитва и споменът за Христовия, изпълнен с любов и състрадание поглед, го обнадеждиха. След възкресението Си Христос си спомни за Петър и чрез ангела съобщи на жените: "Идете, кажете на учениците Му и на Петра, че отива преди вас в Галилея. Там ще Го видите, както ви казах" (Марко 16:7). Прощаващият греховете Спасител прие разкаянието на Петър. Същото състрадание, което избави Петър, се предлага на всяка изпаднала под изкушението душа. Една от особените примки на Сатана е да кара хората да съгрешават и после да ги изоставя отчаяни, безпомощни и треперещи, страхувайки се да търсят прошка. Но защо трябва да се боим, след като

Господ е казал: "Нека се хване за силата Ми, за да се примири с Мене! Да! Нека се примири с Мене" (Исая 27:5). Била е взета всяка предпазна мярка за нашата немощ, предложени не са всички насърчения, за да дойдем при Христос.

Христос предлага Своето преломено тяло, за да придобие обратно Божието наследство, за да даде на човека нова възможност за спасение. "Затова и може съвършено да спасява тия, които дохождат при Бога чрез Него, понеже всякога живее, за да ходатайства за тях" (Евр. 7:25). Чрез Своя неопетнен живот, чрез послушанието Си и чрез кръстната Си смърт на Голгота Христос се застъпи за падналата раса. И сега, не само като един обикновен молител капитанът на нашето спасение се застъпва за нас, а като победител, който търси плодовете на победата си. В жертвата Му има пълнота и като наш застъпник Той изпълни определеното от самия Него дело, като представя пред Бога кадилница, съдържаща неопетнените добродетели на характера Му, а така също и молитвите, изповедите и благодарностите на Своя народ. Носещи благоуханието на Неговата праведност, те се издигат към Бога като сладостна миризма. Жертвата е приета изцяло и прощение покрива всяко престъпление.

Христос бе дал Себе Си за залог, че е наш заместник и поръчител и не пренебрегна нито един човек. Този, Който не можеше да гледа човешките същества обречени на вечна погибел без да даде душата Си на смърт заради тях, ще гледа със съжаление и съчувствие на всяка душа, която разбере, че не може сама да се спаси.

Той не ще подмине нито един треперещ молител, без да му помогне да се изправи. Този, Който чрез Себе Си изкупи за човека един безкраен запас от морална сила, не ще пропусне да я употреби в наша полза. Можем да занесем греховете и мъката в краката Му, защото Той ни обича. Всеки Негов поглед и всяка Негова дума ни подканят да положим упованието Си на Него, защото Той ще изгради и моделира характерите ни според Своята воля.

В целия сатанински натиск няма такава мощ, която да надвие душата, осланяща се с просто доверие на Христос. "Той дава сила на отслабналите и умножава мощта на немощните" (Исая 40:29). "Ако изповядваме греховете си, Той е верен и праведен да ни прости греховете и да ни очисти от всяка неправда" (IЙоан 1:9). Господ казва: "Само признай беззаконието си, че си станала престъпница против Господа Своя Бог" (Иер. 3:13). "Тогаваше поръся върху вас чиста вода и ще се очистите; от всичките ви нечистотии и от всичките ви идоли ще ви очистя" (Иез. 36:25). Но преди да намерим прошка и мир, трябва да се научим да познаваме себе си и това познание да произведе разкаяние. У фарисея липсваше съзнанието за грях. Светият Дух не можеше да работи с него. Душата му бе обгърната от бронята на собствената му правда, през която стрелите на Бога - изострени и вярно

насочени от ангелските ръце - не можеха да проникнат. Христос може да спаси само онзи човек, който осъзнава, че е грешник. Той дойде "да лекува ония, които имат сърца съкрушени, да проповядва на пленниците освобождение, на слепите прогледване, да пусне на свобода измъчените" (Лука 4:18 - СП). Защото "здравите нямат нужда от лекар, но болните" (Лука 5:31). Ако не познаваме действителното си състояние, не ще изпитаем необходимостта си от Христовата помощ. Трябва да осъзнаем опасността, която ни заплашва. В противен случай не ще прибегнем до спасителното прибежище. Трябва да почувстваме болка от раните си, иначе не ще пожелаем лечението им. Господ казва: "Понеже казваш: Богат съм, забогатях и нямам нужда от нищо, а не знаеш, че ти си окаяният, нещастен, сиромах, сляп и гол, то съветвам те да купиш от Мене злато, пречистено с огън, за да се обогатиш, и бели дрехи, за да се облечеш, та да се не яви срамотата на твоята голота, и колурий, за да помажеш очите си" (Откр. 3:17-18). Опитаното в огъня злато е действащата от любов вяра. Само тя може да ни доведе до хармония с Бога. Може да сме дейни, да вършим твърде много работа, но без любов, без пребъдващата в Христовото сърце любов, никога не ще можем да бъдем причислени към небесното семейство.

Никой не може сам да разбере своите грешки. "Сърцето е измамливо повече от всичко и е страшно болно; кой може да го познае?" (Иер. 17:9). Устните могат да изповядват душевната окаяност, но в сърцето да няма съзнание за това. В същото време, докато говорим на Бога за нищетата на духа си, сърцето ни самонадеяно може да се въздига от собственото си превъзходно смирение. Съществува само един начин, по който да се достигне до истинско себепознание. Трябва да погледнем Христос. Непознаването на Христос кара хората да се въздигат в собствената си правда. Когато съзерцаваме Неговата чистота и съвършенство, ще видим собствената си слабост, нищета и недостатъци такива, каквито са в действителност. Ще разберем, че сме объркани и без надежда, облечени в дрехата на собствената си правда като всеки останал грешник. Ще разберем, че дори и да бъдем спасени, то няма да е заради личната ни доброта, а поради действието на Божията безгранична милост.

Молитвата на митаря бе послушана, защото отразяваше една зависимост, простираща се до ръката на Всемогъщия. Според митарят личното "Аз" носеше само срам. Ето кое трябва да разберат всички, които търсят Бога. Чрез вяра - и то такава вяра, отричаща изцяло себеупованието - изпълненият с нужда молител трябва да се хване за вечния Източник на мощ. Никой не може чрез собствени усилия да се освободи от "Аз"-а си. Само хванати за Христос можем да извършим това дело. Тогава душата ще мълви: "Господи, вземи сърцето ми, защото аз не мога да Ти го дам. То е Ти принадлежи. Пази го чисто, защото аз самият не съм способен на това. Спаси ме от "Аз"-а, от моята слаба, нехристоподобна същност. Преобрази ме,

придай ми желаната форма, издигни ме в една чиста и свята атмосфера, където богатият поток на Твоята любов ще може да потече през душата ми".

Но това себеотричане трябва да се приеме не само в началото на християнския живот. При всяка една крачка в посока към небето, то отново трябва да се прави. Всички наши добри постъпки зависят от сила, намираща се извън нас. Ето защо е нужно сърцето да е непрестанно устремено към Бога. Необходима е една постоянна, сериозна, сърцераздирателна изповед на греха и смиряване на душата пред Него. Само при непрестанно себеотричане и зависимост от Христос можем да стъпваме със сигурна крачка. Колкото повече се приближаваме до Христос, толкова по-ясно ще различаваме чистотата на Неговия характер, огромната греховност на греха, и толкова по-малко ще сме склонни да към гордост. Хората, считани от небето за свети, изобщо не парадират с добродетелите си. Апостол Петър стана верен последовател на Христос и бе богато надарен с Божествена светлина и сила. Той дейно участва в изграждането на Христовата църква, но никога не забрави ужасното преживяване при своето смирение; грехът му бе простен и той добре знаеше, че за слабостта на неговия характер, причинила падението му, можеше да помогне само милостта на Христос. В себе си не намери нищо, с което да се похвали.

Никой от апостолите или пророците не е твърдял някога, че е безгрешен. Хора, живели най-близо до Бога, които по-скоро биха жертвали живота си, отколкото съзнателно да постъпят неправилно, хора, облечени от Бога със специална светлина и сила, са изповядвали греховността на своето естество. Те изобщо не са уповавали на плътта, не са претендирали за своя правда, но изцяло са се доверявали на Христовата правда. Така ще бъде с всеки, който гледа на Христос. На всяка една крачка, която ни води напред в християнската ни опитност, покаянието ни ще се задълбочава. Господ говори именно на онези, на които е простил и приел за Свой народ: "Тогава като си спомните нечестивите си постъпки и недобрите си дела, ще се отвратите сами от себе си пред очите си, поради беззаконията си и поради мерзостите си" (Иез. 36:31). И отново казва: "А моят завет с теб ще утвърдя и ще познаеш, че Аз съм Господ, за да си спомниш, и да се засрамиш, и да не отвориш вече устата си от срам, когато ти простя за всичко, що си сторила, казва Господ Иехова" (Иез. 16:62-63). Тогава устата ни не би произнасяла себехваление. Ще знаем, че силата ни е само в Христос. Наша ще стане апостолската изповед: "Защото зная, че в мен, сиреч в плътта ми, не живее доброто" (Римл. 7:18). "А далеч от мене да се хваля освен с кръста на нашия Господ Исус Христос, чрез който светът за мене е разпнат, и аз за света" (Гал. 6:14).

В хармония с този опит е и заповедта: "Изработвайте спасението си със страх и трепет, защото Бог е, Който, според благоволенията си действа във вас и да желаете това и

да го изработвате" (Фил. 2:12-13). Бог не ви нарежда да се страхувате, защото ще пропусне да изпълни обещанието Си, защото търпението Му ще отслабне или състраданието Му ще се окаже недостатъчно. По-скоро страхувайте се да не би волята ви да не е подчинена на Христовата, да не би онаследените и придобити от вас качества на характера да управляват живота ви. "Бог е, Който, според благоволения Си, действа във вас и да желаете това и да го изработвате" (Фил. 2:13). Страхувайте се да не би себелюбието да застане между вашата душа и великия Творец. Бойте се да не би самоволието да засенчи високата цел, която Бог желае да постигне чрез вас. Опасявайте се да се осланяте на собствените си сили, да не би да отпуснете ръката си от тази на Христос и да се опитате да вървите по житейския път без Неговото присъствие.

Необходимо е да отбягваме всичко, което би поощрило гордостта и самодоволството; впрочем, много би трябвало да се пазим да раздаваме или да получаваме ласкателства и похвали. Ласкателството е дело на Сатана. Той борави с ласкателството точно толкова добре, колкото с обвинението и осъждението. По този начин се стреми да превърне душата в руини. Онези, които отправят похвали към хора, са използвани от Сатана като негови посредници. Нека Христовите работници отклоняват всяка дума на похвала от себе си. Нека погледът не се съсредоточва върху "Аз"-а. Трябва да бъде издигнат единствено Христос, към "Този, Който ни люби и ни е развързал от греховете ни чрез кръвта си" (Откр.1:5). Нека всеки един гледа единствено Него и тогава от всяко сърце ще се издига хваление.

Животът, в който се цени страха от Бога, няма да бъде изпълнен с печал и тъга. Точно липсата на Христос прави изразът на лицето скръбен, а животът - изпълнен с въздишки. Обзетите от самоуважение и самолюбие няма да изпитват нужда от една жива и лична връзка с Христос. Сърцето, което не се е съкрушило в скалата Христос, е гордо от собствената си святост. Естественото сърце желае една религия, която не го смирява. То иска да върви по път достатъчно широк, за да не затруднява личните им качества. Самолюбието му, славолубието му, слабостта му към похвали, изключва Спасителя, а без Него в сърцето царуват само мъка и печал. Но когато в душата пребивава Христос, тя е извор на радост. За всички, които Го приемат, преобладаващият тон в Божието Слово е радостта.

"Защото така казва Всевишният и Превъзнесеният, Който обитава вечността, Чието име е Светий: Аз обитавам нависоко и свято място, още с онзи, който е със съкрушен и смирен дух, за да съживявам духа на смирените и да съживявам сърцето на съкрушилите се" (Исаия 57:15).

Точно когато Моисей бе скрит в скалната пукнатина, той видя Божията слава. Така и нас, когато се скрием в цепнатината на скалата, Христос ще покрие с прободената Си ръка и ще чуем Господните думи, отправени към слугите Му. На нас, както и на Моисей, Той ще се разкрие като "жалостив и

милосърд, дълготърпелив, Който изобилва с милост и вярност, Който пази милост за хиляди поколения, прощава беззаконие, престъпление и грях" (Изх. 34:6-7).

Делото на изкупление включва последствия, трудни за разбиране от човека. "А, според както е писано: - "Каквото око не е видяло, и ухо не е чуло, и на човешко сърце не е дохождало, всичко това е приготвил Бог за тия, които Го любя" (I Кор. 2:9). Когато грешникът, привлечен от силата на Христос, се приближи до издигнатия кръст и се хвърли ниско пред Него, тогава се получава ново създание. Такъв човек се сдобива с ново сърце. Той става ново създание в Исус Христос. Светостта не изисква нищо повече. Сам Господ е "праведен и оправдава този, който вярва в Исуса" (Римл. 3:26). А "който оправда, тях и прослави" (Римл. 8:30). Огромен е срамът и деградацията, причинени от греха, но по-велика ще бъде честта и възвишението чрез изкупителната любов. На всяко човешко същество, устремено да постигне Божествения образ, е предадено небесното съкровище и една превъзходна сила, която ще го издигне на по-високо място, отколкото това на ангелите, които никога не са падали.

"така казва Господ, Изкупителят на Израиля, и Светият негов, на онзи когото човек презира, на онзи, от когото се гнуса народът: Царе ще видят и ще станат, - Князе, и че се поклонят, поради Господа, Който е верен, поради Светия Израилев, Който те избра" (Ис. 49:7).

"Защото всеки, който възвишава себе си, ще се смири, и който смирява себе си, ще се възвиси".

А БОГ НЯМА ЛИ ДА ОТДАДЕ ПРАВОТО НА СВОИТЕ ИЗБРАНИ

Лука 18:1-8

Христос бе говорил за времето, предшествашо Второто Му идване, и за страданията, които трябваше да претърпят последователите Му. Като специално наблегна на това, Той отнесе съдържанието на притчата до онези последни дни, когато "трябва всякога да се молят, да не отслабват."

"В някой си град имаше един съдия", каза Той "който от Бога се не боеше и човека не зачиташе. В същия град имаше и една вдовица, която дохождаше при него и му казваше: Отдай ми правото спрямо противника ми. Но той известно време не искаше. А после си каза: При все, че от Бога не се боя и човеците не зачитам, пак, понеже тая вдовица ми досажда, ще ѝ отдам правото, да не би да ме измори с безкрайното си дохождане. И Господ рече: Слушайте що каза неправедния съдия! А Бог няма ли да отдаде правото на Своите избрани, които викат към Него ден и нощ, ако и да се бави спрямо тях? Казвам ви, че ще им отдаде правото скоро".

Изобразеният тук съдия не обръща внимание на правосъдието, нито пък има жалост към страданието. Той упорито отказваше да разгледа случая на вдовицата, която

обаче настоятелно го увещаваше. Тя продължаваше да идва при него, но всеки път с презрение биваше изгонвана. Съдията знаеше, че е права и бе в състояние веднага да удовлетвори молбата ѝ, но не го направи. Искаше да покаже неограничената си власт и му доставяше удоволствие да я оставя да се моли, умолява и увещава напразно. Но затова пък тя нито отслабна, нито се обезкуражи. Като не обръщаше внимание на неговото равнодушие и коравосърдечие, нещастната жена така настоятелно молеше, че най-после той склони да се занимае със случая ѝ. "При все че от Бога не се боя и хората не зачитам, пак, понеже тая вдовица ми досажда, ще и отдам правото, да не би да ме измори с безкрайното си дохождане". За да запази доброто си име и да избегне разгласяването на собственото му предубедено, едностранчиво съдено, той отдаде правото на упоритата жена.

"И Господ рече: Слушайте що каза неправедния съдия! А Бог няма ли да отдаде правото на Своите избрани, които викат към Него ден и нощ, ако и да се бави спрямо тях? Казвам ви, че ще им отдаде правото скоро".

Тук Христос рисува яркия контраст между несправедливия съдия и Бога. Съдията отстъпи пред умоляването на вдовицата просто от егоизъм, за да се освободи от настойчивото ѝ просене. Към нея не изпитваше нито съжаление, нито състрадание; нищетата ѝ не значеше нищо за него. Колко съвършено различно е отношението на Бога към тези, които Го търсят. Той взема под внимание с безгранично състрадание призивите на бедстващите и злочестите.

Жената, която така настойчиво просеше справедливост от съдията, бе изгубила съпруга си. Сломена и самотна, тя не притежаваше средства, за да се избави от обърканото състояние на финансите си. Така чрез греха човек губи връзката си с Бога. В себе той не притежава нищо, което да го доведе до спасение. Но в Христос биваме доближени до Бога. Божиите избрани са скъпи на сърцето Му. Точно тях Той призова от мрака и въведе във великолепната Своя светлина, за да разпръсват хваление към името Му, за да блестят като светили сред тъмнината на света. Несправедливият съдия не бе особено заинтересуван от вдовицата, дотегнала му с молбите си за избавление, но все пак, за да са отърве от жалостивите ѝ молби, той се вслуша в просбата ѝ и я избави от нейния противник. Ала Бог обича децата Си с безкрайна любов. Най-скъпото за Него на земята е Неговата църква.

"Защото дял на Господа са Неговите люде и Яков е падащото му се с жребие наследство. Намери го в пуста земя, да! Пуста, дива и виеща; огради го, настави го, опази го като зеницата на окото си" (Втор. 32:9-10). "Защото така казва Господ на Силите: След възстановяването на славата Той ме изпрати при народите, които ви ограбиха, понеже който докача вас, докача зеницата на окото Му" (Зах. 2:8).

Молитвата на вдовицата: Отдай ми правото спрямо противника ми представлява молитвата на Божиите чеда. Сатана

е техният най-голям противник. Той е "клеветникът на нашите братя", който ги обвинява пред Бога ден и нощ (Откр. 12:10). Сатана непрестанно работи, за да представя в неправилна светлина и да обвинява Божия народ, за да ги мами и погубва. И за да се освободят от неговата сила и от помощниците му, с тази притча Христос учи учениците Си да се молят. В пророчеството на Захария се открива обвинителното дело на Сатана и Христовото дело на противостоене на противника на Своя народ. Пророкът казва: "И Господ ми показа великия свещеник Исуса, стоящ пред ангела Господен и Сатана стоеше отдясно му, за да му се възпротиви. И Господ рече на Сатана: Господ да те смъмри, Сатано; да! да те смъмри Господ, Който избра Ерусалим. Не е ли този една главня изтръгната из огън? А Исус бе в изцапани дрехи като стоеше пред ангела." Тук Божият народ е представен като престъпник, който бива изслушван. Исус, в качеството си на първосвещеник, измолва благословения за Своя народ, който е в голяма беда. И докато Той се застъпва пред Бога, Сатана стои от дясната Му страна като Негов противник. Той обвинява Божиите чеда и представя случая им колкото е възможно по-безнадежен. Той насочва вниманието на Бога към лошите им постъпки и недостатъци. Изтъква техните грешки и несполуки, като се надява, че в Божиите очи те ще се явят с такъв характер, че Той не ще им окаже никаква помощ в огромната им нужда. Исус, като представител на Божия народ, стои под осъждане, облечен в изцапани дрехи. С ясното съзнание за греховете на Своя народ, Той е угнетен под товара на дълбоко обезсърчение. Сатана стоварва върху душата Му чувство на вина, което почти изцежда от Него всякаква надежда. И сега Той стои така умоляващ, а срещу Него - Сатана, опълчил се срещу Му.

Обвинителното дело на Сатана започва в небесата. Така е действал още от грехопадението на човека и в преносен смисъл това ще е делото му и при все по-близкия свършек на световната история. Осъзнавайки, че времето му е кратко, той ще работи с по-голямо усърдие, за да заблуждава и погубва. Изпада в гняв, когато вижда, че на земята има един народ, който въпреки слабостта си и греховността си, почита закона на Иехова. Той е решен да го отклони от подчинението му пред Бога и намира удоволствие в неговата окаяност, като държи в готовност коварни хитрини за всяка една душа, която може да впримчи в клопка и да отдели от Бога. Сатана се стреми да обвини и порицае Бога и всички онези, които се мъчат да осъществят в този свят Неговия промисъл на милост и любов, на състрадание и прощение. Всяка проява на Божията сила към Неговия народ възбужда враждебността на Сатана. Винаги, когато Бог действа в негова полза, Сатана заедно със своите ангели подновява мощта си, за да причини разрухата им. Той ревнува всеки, който прави Христос своя сила. Намерението му е да провокира зло и щом успее, хвърля цялата вина върху изкусените. После сочи омърсените им дрехи, непълноценния им характер. Представя слабостта и безразсъдността им,

греховете им породени от неблагодарност, нехристоподобния им характер, с което безчестят Спасителя си. Всичко това Сатана изтъква като довод, доказващ правото му да налага волята си в осъществяване на погублението им. Полага усилия да изпълни със страх душите им при мисълта, че случаят им е безнадежден, че петното от нечистотата им никога не ще бъде отмито. Надява се да разруши до такава степен вярата им, че изцяло да се предадат на изкушенията му и да пренебрегнат задълженията си и своята вяроност към Бога.

Христовият народ не може от само себе си да отговори на обвиненията на Сатана. Когато погледнат към себе си, те лесно ще се отчаят, но те се обръщат към Божествения Застъпник и изтъкват заслугите на Изкупителя. Бог е "праведен и оправдава този, който вярва в Исуса" (Римл. 3:26). С упование Божиите чеда викат към Бога, за да смълчи обвиняващия глас на Сатана и да осуети хитрите му кроежи. Те се молят: "Отдай ми правото спрямо противника ми" и с могъщия довод, произтичащ от кръста, Христос смълчава самонадеяния обвинител.

"И Господ рече на Сатана: Господ да те смъмри, Сатано; да! да те смъмри Господ, Който избра Ерусалим. Не е ли този една главня изтръгната из огън?" (Зах. 3:2). Когато Сатана се чуди как да очерни Божиите хора и да ги погуби, Христос се застъпва за тях. Въпреки, че са прегрешили, Христос е поел вината от греховете им върху собствената Си душа. Той е изтръгнал човешкия род като главня из огън. Чрез човешкото си естество Той се свърза с човека, докато посредством Божествената си същност, Той е едно цяло с безграничния Бог. Когато чезнештата душа е достигната, на нея й се дава помощ. Противникът е сразен.

"А Исус бе в изцапани дрехи като стоеше пред ангела. И ангелът проговаряйки рече на стоящите пред Него, като думаше: Съблечете от Него изцапаните дрехи, а Нему рече: Ето, отнех от теб беззаконието ти и ще те облека в богати одежди. Тогава рекох: Нека турят хубава митра на главата му. И тъй, туриха хубава митра на главата му и го облякоха с дрехи, докато ангелът Господен стоеше близо. И ангелът Господен заяви на Исусу казвайки: Така казва Господ на Силите: Ако ходиш в пътищата Ми, и ако пазиш наредбите Ми, тогава ти пак ще пазиш дома Ми и пак ще пазиш дворовете Ми, и ще ти дам свободен достъп между стоящите тук" (Зах. 3:3-7).

Независимо от недостатъците в характерите на Божия народ, Христос не се отказва от обекта на Своята грижа. Той има силата да промени одеждата им. Сменя изцапаните дрехи и на тяхно място намята върху отблъскваща им външност собствената Си праведна наметка и в небесните книги вписва опрощение срещу името им като ги обявява пред Всемира за Свое притежание. Техният противник Сатана е показан като обвинител и измамник. Бог ще отсъди справедливост за Своите избрани.

Молитвата: "Отдай ми правото спрямо противника ми, е насочена не само към Сатана, но и към помощниците му, подтикнати от Него да представят в невярна светлина Божиите хора, да ги изкушават и да ги водят към погибел. Тези, които са решили да се подчиняват на Божиите заповеди, ще разберат от личен опит, че имат противници, контролирани от сила, по-низша от тази на Христос. Подобни противници обкръжаваха Христос при всяка Негова крачка и никое човешко същество не ще узнае някога колко често и неотстъпно бе това. Подобно на своя Учител, Христовите ученици са следвани от непрестанни съблазни.

Писанията описват състоянието на света непосредствено преди Второто идване на Христос. Апостол Яков рисува алчността и подтисничеството, които ще преобладават. Той казва: "Дойдете сега, вие богатите, плачете и ридайте поради бедствията, които идат върху вас. Богатството ви изгни, и дрехите ви са изядени от молци. Златото ви и среброто ви ръждясаха; и ръждата им ще свидетелства против вас и ще пояде месата ви като огън. Вие сте събирали съкровища в последните дни. Ето, заплатата на работниците, които са жънали нивите ви, от която ги лишихте, вика; и виковете на жетварите влязоха в ушите на Господа на Силите. Вие живяхте на земята разкошно и разпуснато, угоихте сърцата си като в ден на клане. Осъдихте, убихте Праведния; и Той не ви се противи" (Яков 5:1-6). Това е съществуващата днес картина. Докато някои, упражнявайки всякакъв начин на подтисничество и изнудване, натрупват колосални състояния, в същото това време стоновете на нуждаещото се човечество се издигат пред Бога. "Затова правосъдието отстъпи назад и правдата стои далеч, защото истината падна на площада и правотата не може да влезе, да! истината я няма, и който се отклонява от злото става плячка; и Господ видя и стана Му неудобно, че нямаше правосъдие" (Исаия 59:14-15). Това се изпълни в земния живот на Христос. Той бе предан на Божиите заповеди, като отхвърляше човешки традиции и повеления, които ги бяха заместили. Ето защо бе мразен и преследван. Сега тази история се повтаря. Човешките закони и традиции са издигната над Божия закон и верните на Божиите заповеди понасят позор и преследване. Поради верността Си към Бога, Христос бе обвинен в нарушаване на съботата и богохулство. Той бе обявен за обладан от дявола и изобличен като Веелзевул. По подобен начин последователите му са обвинявани и представяни в невярна светлина. Така Сатана се надява да ги накара да прегрешат и да отнеме дължимата им към Бога почит.

Христос представи в притчата нрава на съдията, който не се боеше ни от Бога, нито човека зачиташе, за да покаже видът на присъдата, която бе изпълнена тогава и която скоро ще свидетелства за Неговите изпитания. Той жадуваше народът му през всички времена да разбира в каква незначителна степен зависят от земни властелини и съдии в деня на бедствието. Често Божиите избрани трябва да застават пред

хора, заемащи отговорни постове, които не са направили Божието слово свой водител и съветник, а следват неосветените си и недисциплинирани импулси.

Чрез притчата за несправедливия съдия Христос показва как би трябвало да действаме. "А Бог няма ли да отдаде правото на Своите избрани, които викат към Него ден и нощ?" Христос, нашият образец, не направи нищо, с което да се оправдае или защити. Той предостави своя случай на Бога. Така и Неговите последователи не трябва да обвиняват или укоряват, нито пък да прибегват до сила, за да се защитят.

Когато възникнат изпити, които изглеждат необясними, не трябва да позволяваме да се нарушава мира ни. Колкото и несправедливо да са се отнесли към нас, нека не позволяваме да се надига гняв в душата ни. Отдавайки се на отмъстителен дух, ние нараняваме себе си, разрушаваме собственото си упование в Бога и огорчаваме Светия Дух. На наша страна имаме един свидетел, един небесен пратеник, който вместо нас ще издигне знаме срещу врага и ще ни обгради с ярките лъчи на Слънцето на Правдата, отвъд което Сатана не може да проникне. Той не може да премине през този щит от свята светлина.

Докато светът затъва все по-дълбоко в пороци, никой от нас не бива да се ласкае от мисълта, че ще минем без трудности, но точно пък те ще ни доведат в приемната зала на най-висшия Управник. Позволено ни е да се допитваме за съвет до Оня, Чиято мъдрост не познава граници.

Господ казва: "И призови Ме в ден на напаст" (Пс. 50:15). Той ни кани да Му представяме нашите затруднения и нужди и необходимостта ни от Божествена помощ. Нареща ни да сме настоятелни в молитвите си. Веднага щом възникнат трудности трябва да му изложим искрените си сериозни просби. Упорствайки в молитвите си, доказваме силното си упование в Бога. Нуждата ни довежда до сериозна молитва и нашите молби затрогват небесния ни Баща. Често онези, които претърпяват презрение или преследване заради вярата си, са изкушавани да си мислят, че са забравени от Бога. В очите на хората те са едно малцинство. И сякаш враговете им вече тържествуват над тях. Но нека не омърсяват съвестта си. Този, Който пострада заради тях и Който носи скърбите и огорченията им, не ги е изоставил.

Божиите чеда не са изоставени сами и беззащитни. Молитвата е в състояние да подвижи ръката на Всемогъщия. Чрез нея те "побеждаваха царства, раздаваха правда, получаваха увещания, затуляха устата на лъвовете". Същността на горепосоченото ще стане ясна, когато човек се запознае с разказа за мъченичеството на хората, умирали за своята вяра, които "обръщаха в бяг чужди войски". Онзи, който посвещава живота си в служба на Бога, никога не ще изпадне в безизходица, от която Бог да не го изведе, за да се прослави името Му. В каквото и състояние да сме, имаме Водач, Който направлява стъпките ни; каквито и да са трудностите ни,

имаме един надежден Съветник; каквито и да са нашите страдания, скърби, самота, до нас винаги стои един Приятел, със сърце изпълнено със състрадание към нас. Ясно ще различаваме гласа Му, Който ни казва: "Аз съм пътят, истината и животът" (Йоан 14:6). "Защото Той ще избави сиромаша, когато вика, и угнетения и безпомощния" (Пс. 72:12).

Христос заявява, че ще се прослави чрез тези, които идват при Него и Му служат вярно. "Ще упатиш в съвършен мир непоколебимия ум, защото на Тебе уповавам" (Исая 26:3). Ръката на Всемогъщия е простряна над нас, за да ни води все по-напред. Спасителят казва: Върви напред и ще ти помагам. Добро е за прослава на името Ми да искаш и да получаваш. Така ще се прославя в очите на онези, които очакват падението ти. Те ще присъстват на великолепия триумф на словото Ми. "И всичко, каквото и да поискате в молитва, като вярвате, ще получите" (Мат. 21:22).

Ето защо нека всички наскърбени или измъчени издигнат гласа си към Бога. Престанете да се осланяте на коравосърдечни хора и представете молитвите си пред нашия Отец. Всяка искрена молитва бива приета. Той не отблъсква нито една душа, чието сърце е съкрушено. Сред песнопенията на небесните хорове Бог долавя и най-слабия човешки глас. Когато в тайната си стаичка откриваме пред Бога сърдечните си копнежи, когато крачейки по своя път тихо се молим, думите ни се въздигат до трона на всемирния Господар. Никое човешко ухо не долавя тези стонове, но те не се изгубват в пространството, а биват забелязани сред суетата на деня. Нищо не може да заглуши копнежа на душата. Той се издига над уличната шумотевица и трескавото суетене на тълпата, за да достигне небесните дворове. Ние говорим на Бога и Той слуша молитвите ни. Колкото и недостойни да се усещате, не се колебайте да представите делото си на Бога. В лицето на Своя Син Той се е отдал за греховете на света и е поел отговорността за изкуплението на всяка една душа. Оня, Който не пожали Своя Син, но Го предаде за всички ни, как не ще ни подари заедно с Него и всичко? (Римл. 8:32). Нима не би изпълнил обещанията си за милост, оставени ни, за да ни насърчи и укрепи?

Христос невероятно много жадува да освободи наследството си от владението на Сатана, но за да има външно освобождение от могъществото на противника, необходимо е едно вътрешно освобождение от Неговата власт. Спасителят допуска до нас изпити, за да ни освободи от желанието към света, да премахне от нас и най-малката следа от егоизъм и грубост и от всяка една нехристоподобна черта в характера ни. Той позволява дълбоките води на опорчението да залее душата, та да можем да познаем Него, истинския Бог и изпратения от Него Исус Христос, като желае да жадуваме очистването от всяка мръсотия, така че да излезе от изпитанието по-чисти, по-свети, по-щастливи. Често се случва

да навлизаме в пещта на изпитанието с душа, потъмняла от егоизъм, обаче, който го изтърпи, ще излезе от Него, отразяващ божествения характер. Щом задачата, която си поставя Бог чрез огорчението бъде изпълнена, Той "ще направи да се яви правдата ти като светлината и съдът ти като пладне" (Пс. 37:6).

Не бойте се, Спасителят няма да остане безразличен към молитвите на Своя народ. Единствената опасност е да не би при изкушението и изпитанието народът Божи да се обезкуражи и да престане да постои в молитвата.

Спасителят даде ярък израз на Божественото състрадание към ханаанската жена. Съзирайки мъката ѝ, сърцето Му бе затрогнато и Той закопня да я увери незабавно, че молитвата ѝ е чута, но желаше да даде урок на учениците си и за известно време сякаш не чуваше викът на съсипаната ѝ от болка душа. Едва когато със сила се прояви нейната вяра, Той ѝ отпрати думи на похвала и я изпрати, след като ѝ указа изцяло тази помощ, за която тя бе просила. Учениците му никога не забравиха този урок и той има своето място в евангелията, за да покаже резултатът от постоянството в молитвата.

Самият Христос бе Този, Който вложи в това майчино сърце постоянството. Сам Христос вдъхна на просещата вдовица смелост и категоричност пред съдията. Христос бе този, Който векове по-рано при потока Явок бе вдъхнал същата настойчива вяра на Яков. А Той не би пропуснал да възнагради упованието, което лично би всадил.

Този, Който обитава в небесна святост, съди праведно. Той намира по-голяма радост при Своя народ, Който се бори всред изкушенията в един грешен свят, отколкото в присъствието на ангелите, обкръжаващи трона Му.

Това малко късче земя се наблюдава с най-голям интерес от целия небесен всемир, защото Христос заплати с безгранична цена за душите на Неговите жители. Спасителят на света свърза земята и небето с връзките на духовността, защото на тази земя се намират Неговите изкупени. Все още и днес небесни същества посещават душата ни, както във времето, когато разговаряха с Авраам и Моисей. Всред деловото оживление на големите ни градове, всред множествата, струпани в индустриалните центрове и изпълнили търговските места, където от сутрин до вечер хората се задоволяват само с търговски сделки, със спорт и с удоволствие, там където може да се съзре толкова малко от невидимите реалности, дори и там небето все още има своите стражи и светии. Там се намират небесни същества, които отбелязват всички думи и действия на хората. Във всяко събрание – било то делово или за удоволствие или за молитва, се намират много повече наблюдатели, отколкото съзират смъртните очи. Само понякога небесните същества повдигат завесата, която скрива невидимия свят, за да откъснем мислите си от трескавите дела на света и разберем, че

всичко, което говорим или вършим се записва от невидими свидетели.

Необходимо е да разберем мисията на посещаващите ни ангели. Необходимо е да разберем, че във всичките ни начинания съдействат небесни същества и ние сме обект на техните грижи. Невидимите армии на светлината и силата са в служба на смирените и кротките, които вярват в Божиите обещания и се хващат за тях. Херувими, серафими и превъзхождащи в сила ангели - хиляда по хиляди и десетки хиляди по десетки хиляди стоят от дясната Му страна. Всички те са "служебни духове, изпращани да слугуват на ония, които ще наследят спасение" (Евр. 1:14).

Тези вестители водят точен доклад за думите и за делата на човешките синове. Всяка жестока постъпка, всяка несправедливост спрямо Божия народ, всички страдания, които той е призван да претърпи под влиянието на несправедливи служители, всичко се записва много точно в небесните книги.

"А Бог няма ли да отдаде правото на Своите избрани, които викат към Него ден и нощ, ако и да се бави спрямо тях".

"И тъй, не напущайте дръзновението си, за което имате голяма награда. Защото ви е нужно търпение, та, като извършите Божията воля да получите обещаното "Защото още твърде малко време и ще дойде Той, Който има да дойде и не ще се забави" (Евр. 10:35-38). "И тъй, братя, останете твърди до Господното пришествие. Ето земеделецът очаква скъпоценния плод от земята и търпи за него докле получи и ранния и късния дъжд. Останете и вие твърди и укрепете сърцата си, защото Господното пришествие наближи" (Яков 5:7-8).

Удивително е Божието търпение. Правдата дълго чака, докато милосърдието умолява грешника, но "правда и съд са основа на престола Му" (Пс. 97:2). "Господ е дълготърпелив и велик в сила и никак няма да обезвини нечестивия; пътят на Господа е във вихрушка и буря и облаци са праха на нозете Му" (Наум 1:3).

Светът дръзко пристъпва Божия закон. Хората злоупотребяват с търпението на Бога потъпквайки авторитета Му. Един друг се поощряват в насилие и жестокост към Неговите избраници, казвайки си: "От где знае Бог? Има ли знание у Всевишния? Но има предел, който не бива да бъде преминавам. Наближава времето, когато ще се достигне допустимата граница, макар че и сега те почти достигат ръба на Божието състрадание, на търпеливата Му милост. Господ ще се намеси, за да възстанови честта Си, да освободи народа Си и да обуздае надменността на злотворците.

В дните на Ной правата на Божия закон бяха до такава степен забравени, че споменът за Създателя бе почти изчезнал от земята. Несправедливостта бе достигнала такива размери, че Господ намери за необходимо да унищожи този нечестив род чрез потоп.

От род в род Всевечния бе извявявал Своите пътища. В моменти на криза Той се откриваше и се намесваше, за да попречи на Сатанинските планове. Често допускаше кризисни състояния - било в семействата или сред народите или пък при отделни личности, за да се изяви намесата Му. В такива моменти Той бе показвал, че има Бог в Израил, Който защитава Своя закон и Който възстановява правата на народа Си. Днес, когато нечестието изобилства навсякъде, трябва да сме уверени, че голямата последна криза е неминуема. Когато невежеството по отношение на Божия закон ще стане почти всеобщо, когато Неговият народ ще е угнетяван и измъчван, точно тогава Бог ще се намери. Не е далеч времето, когато Той ще каже: "Дойдете люде Мои, влезте в скришните си стаи и затворете вратите след себе си; скрийте се за един малък миг догдето премине гневът. Защото, ето, Господ излиза от мястото Си, за да накаже жителите на земята за беззаконието им. И земята ще открие кървите си и не ще покрие вече убитите си" (Исаия 26:20-21). Хора с претенции за християни ще мамят и подтискат бедния, ще ограбват вдовицата и сирачето, ще се отдават на сатанинска омраза, защото не ще успеят да властват върху съвестта на Божия народ, но за всичко това Бог ще ги съди и този съд ще бъде "немилостив към онзи, който не е показал милост" (Яков 2:13). Скоро тези хора ще трябва да се явят пред Съдията на цялата земя, за да дават сметка за причинените от тях страдания на душите и телата на Неговите светии. Сега те могат да издигат фалшиви обвинения, могат да се присмиват на хората, на които Спасителят е възложил грижата за делото Си; те могат да хвърлят вярващите в затвора, да ги осъждат на насилствена работа, на заточение и смърт, но един ден ще трябва да отговарят за всичките въздишки, за всичките страдания и сълзи, причинени от тях. Бог ще им върне двойно за техния грях. Ето какво заповядва на изпълнителите на съдбите си спрямо Вавилон, символът на отстъпилата църква: "Защото греховете ѝ стигнаха дори до небето и Бог си спомни нейните неправди. Въздайте ѝ, както и тя е въздавала, да! платете ѝ двойно според делата ѝ; с чашата, с която е черпила, почерпете я двойно" (Откр. 18:5-6).

Вик на човешки страдания се въздига към Бога от Индия, Африка, Китай и от морските острови, както и от така наречените християнски страни. Няма да се забави откликът на този вик. Бог ще очисти земята от моралната ѝ развала и то вече не чрез потоп, както в дните на Ной, но чрез огън, който нищо сътворено от човешка ръка не ще успее да угаси.

"И в онова време великият княз Михаил, който се застъпва за твоите люде, ще се повдигне и ще настане време на страдание, каквото никога не е бивало откакто народ съществува до онова време. И в онова време твоите люде ще се отърват, всеки, който се намери написан в книгата" (Дан. 12:1). Христос отново ще събере Своите чеда, Той ще ги изведе от савани, от колиби и затвори, от ешафоди, от

планини и пустини, от земните пещери и от морските дълбини. На земята те са били лишени от всичко, били са измъчвани и изтерзавани. Милиони са слезли в гробовете си, покрити с укор и срам, само защото са устоявали на изкушенията на Сатана. Човешките съдилища са гледали на Божиите чеда като на най-ниски престъпници. Но бързо приближава денят, когато ще се разбере, че "сам Бог е съдия" (Пс. 50:6). Тогава земните присъди ще бъдат преразгледани и Господ "ще отнеме укора на хората си от цялата земя" (Исая 25:8), "и на всеки от тях се даде по една бяла дреха" (Откр. 6:11) "и ще ги наричат свят народ, изкупени на Господа" (Исая 62:12). Какъвто и да е кръстът, който са били призвани да носят, каквито и загуби да са понесли, през каквито и преследвания да са преминали, дори и да изгубели тленния си живот, Божиите чеда ще бъдат богато възнаградени. "Те ще гледат лицето Му; Неговото име ще бъде на челата им" (Откр. 22:4).

ТОЯ ПРИЕМА ГРЕШНИЦИ

Лука 15:1-10)

Фарисеите и книжниците се изпълваха с ропот и негодувание, когато виждаха струпалите се около Христос "бирници и грешници". "Тоя приема грешници и яде с тях" - казваха те.

С това обвинение намекваха, че Христос обича да общува с грешните и презрените, без да усеца низостта им. Равините бяха разочаровани от Исус. Защо Този, Който претендираше, че има толкова възвишен характер, не дружеше с тях и не следваше техния начин на поучение? Защо се движеше така скромно и работеше всред всички прослойки на обществото? Ако наистина е пророк, - казваха си те - Той щеше да съгласува с тях действията си и би се отнасял с бирниците и грешниците с полагащото им се безразличие. Тези пазители на обществото се дразнеха, че Този, с Когото бяха в непрекъснат спор и Чийто удивително чист живот така ги изобличаваше, показва толкова много състрадание към отблъснатите от избраното общество хора. Те не бяха съгласни с Неговия начин на действие. Считаха себе си за образовани, изискани и религиозни в най-висша степен, но примерът на Христос недвусмислено оголваше егоизма им. А и фактът, че хората, които равините презираха и които никога не можеха да се срещнат в синагогите, се тълпяха около Исус и с възхита слушаха думите Му, ги извеждаше из равновесие.

В присъствието на едно толкова чисто същество книжниците и фарисеите усецаха негласно осъждение: как ставаше така, че бирниците и грешниците се чувстваха привлечени от Него?

Те знаеха, че обяснението за това се крие най-вече в думите, които иронично и осъдително произнесоха: "Тоя приема грешници". Идващите при Исус души бяха обзети в Негово

присъствие от чувството, че и за тях има надежда за измъкване от бездната на греха. От фарисеите те получаваха осъждане и презрение, а Христос ги приветстваше като Божии чедра, които наистина странстваха далеч от Бащиния си дом, но които въпреки това не бяха забравени от Неговото сърце. Нищетата и грехът им увеличаваха още повече Неговото състрадание към тях. Колкото повече се отдалечаваха от Него, толкова повече копнееше Той за тях и толкова по-голяма жертва бе готов да направи.

Всичко това учителите на Израил можеха да почерпят от Свещените свитъци, за които те горделиво носеха славата на техни пазители и тълкуватели. Та нали когато Давид бе изпаднал в един от най-големите грехове той писа: "Скитах се като изгубена овца" (Пс. 119:176). И нали пророк Михей бе разкрил Божията любов към грешника с думите: "Кой е Бог като Тебе, който прощава беззаконие, и не се взира в престъплението на останалите от наследството Си? Не държи гнева Си винаги, защото Му е угодно да показва милост" (Михей 7:18).

Изгубената овца

С този случай Христос не припомня на слушателите си думи от Писанието, а призова техния собствен опит да свидетелства. Широко разпрострелите се плата на изток от Йордан предлагаша богати пасбища за стадата и не една заблудила се овца се скиташе през устията и по гористите бърда; и потърсени единствено от грижовните овчари, те отново бяха връщани обратно в кошарата. Измежду слушателите на Исус имаше овчари, както и собственици на добитък, така че всеки можеше да разбере сравнението: "Кой от вас, ако има сто овце, и му се изгуби една от тях, не оставя деветдесетте и девет в пустинята, и не отива след изгубената докле я намери?"

Презираните от вас души, каза Исус, са собственост на Бога. Те Му принадлежат както по сътворение, така и по изкупление и в Неговите очи стойността им е голяма. Подобно на овчаря, който обича овцете си до такава степен, че не намира спокойствие при липсата дори само на една от тях, Бог и то в безмерна степен, обича и най-окаяната душа. Хората може да не признават изискванията на любовта Му, те може да са се отдалечили от Него и да са избрали друг учител и господар, но въпреки това са Негова собственост и Той копнее да възвърне Своите Си. "Както овчарят дири стадото си в деня, когато се намира между разпръснатите си овце, така и Аз ще подиря овцете си и ще избавя от всичките места, гдето бяха разпръснати в облачния и мрачен ден" (Иез. 34:12).

В притчата овчарят тръгва да търси само една овца - най-малкото число, което може да съществува. Следователно,

ако имаше дори само една изгубена душа, Христос щеше да даде живота си за нея.

Отдалечилата се от стадото овца е най-безнадеждното от всички създания. Овчарят трябва да я потърси, защото сама тя не знае как да се върне в стадото. Същото е и с отдалечилата се от Бога душа; тя е в същото безнадеждно състояние, както и изгубената овца и без помощта на Божията любов никога не би могла да се върне при Бога.

Щом овчарят забележи, че липсва макар и само една овца, не се успокоява като гледа останалото стадо и не си казва: Та аз имам още деветдесет и девет, които са на сигурно място в кошарата, и ако тръгна сега и търся липсващата, това ще е мъчително! Нека тя сама си дойде и тогава доброволно ще ѝ отвори вратата на кошарата! Напротив! Нищо подобно не казва овчарят. Но щом разбере, че е изчезнала дори само една, той се изпълва с тъга и безпокойство. Отново брои и преброява стадото и когато се увери, че наистина липсва една овца, не си ляга да спи. Той оставя деветдесет и деветте в кошарата и тръгва да търси заблудилата се. И колкото по тъмна и бурна е нощта, колкото по-опасни са пътеките, толкова е по-голяма грижата на пастира и толкова по-старателни са търсенията му. Той полага възможно най-големи усилия с единствения стремеж да намери отново нещастната заблудена овца.

И какво облекчение изпитва, когато чуе в далечината слабото ѝ блеене. Вървейки по посока на звука, той преминава най-стръмните склонове и достига чак до края на пропастта. И така, рискувайки своя живот, той продължава да я търси, а все по-отслабващият глас на овцата му показва, че трябва да бърза, защото над нея надвисва смъртта. Най-последно усилията му са възнаградени. Изгубената овца е намерена отново! Той не ѝ се кара, че му е причинила толкова много умора и грижи. Не я подкарва пред себе си с камшик. Той дори не я повежда към дома, а в радостта си вдига треперещото създание на раменете си, а, ако пък е примряла или наранена, я взема в ръце, притиска я в обятията си, за да може топлината от неговото сърце да ѝ възвърне живота.

Слава на Бога, че не ни е представил пред нашето въображение печалната картина на един овчар, завръщаш се без загубената овца. Притчата не ни говори за провал, а за успеха и радостта, които идват от възстановяване на изгубеното. Ето го Божественото уверение, че нито една от заблудилите се овце на Божието стадо не ще бъде изоставена, нито една не ще бъде оставена в заблуда. За всеки един, който се подчини, Христос ще даде живота си, за да го изведе от пътеките на разруха и грях.

"Вижте каква любов е дал нам Отец, да се наречем Божии чедра; а такива и сме, затова светът не познава нас, защото Него не позна" (I Иоан 3:1-3). Всяка, спасена от Христос душа, е призвана да работи в Негово име или за спасение на изгубените. Израил пренебрегна да направи това. Дали не се пренебрегва това дело и днес от тези, наричащи себе си

Христови ученици? Колко заблудени от греха ваши познати сте потърсили и довели в кошарата, скъпи читателю? Не си ли давате сметка, че когато задгърбвате тези, които ви изглеждат безинтересни, вие пренебрегвате душите, които Спасителят търси, и за които Той се пожертва? Точно в този момент може би те имат най-голяма нужда от съчувствие. Във всяко молитвено събрание има души жадуващи за почивка и мир. Те може да изглеждат равнодушни, но не са безчувствени към действието на Светия Дух. Мнозина от тях биха могли да бъдат спечелени за Спасителя. Ако изгубената овца не бъде отведена в кошарата, тя продължава да се скита, докато намери гибелта си. Много души завършват с разруха поради липсата на подпомагача ръка, която да ги спаси. Изглежда, че тези заблудени може би са закоравили, но ако бяха се наслаждавали на същите привилегии, на които се радват и другите, може би щяха да развият по-възвишени души и да придобият по-големи способности за някоя полезна кариера. Ангелите състрадат на тези заблудени души. Те плачат, когато очите на хората остават сухи и когато сърцето им не се отваря за милостта.

Колко рядко се среща дълбокото съчувствие към тези, които са изкушавани и заблудени! Колко необходимо е Христовият дух да вземе в нас подобаващото му се място и Аз-ът да се смали в една огромна мярка.

Притчата за загубената овца прозвуча като укор към поведението на фарисеите. Вместо да признае, че критиката им към Него е основателна, Исус осъди проявеното от тях презрение към бирниците и грешниците. Той не направи това явно, за да не би да се затворят сърцата им за истината; но Неговата илюстрация ги накара да се докоснат до онова, което очакваше Бог от тях и което те бяха пренебрегнали. Ако бяха истински пастири, тези водачи на Израил щяха да извършат делото на пастири. Те биха проявили състраданието и любовта на Христос и биха Му сътрудничили в Неговата мисия. С отказа си да извършат това, показаха, че претенциите им за благочестие са плод на въображението им. Много от тях не приеха Христовото порицание, но имаше и такива, които бяха убедени от думите Му. След възнесението на Христос в небето, Светият Дух слезе върху тях и те се съединиха с учениците на Христос, за да извършат описаното в притчата за изгубената овца дело.

Загубената драхма.

След притчата за изгубената овца, Исус представи и следната притча: "Коя жена, ако има десет драхми, и изгуби една драхма, не запаля светило, не помита къщата, и не търси, докле я намери? И като я намери, свиква приятелките и съседките си и казва: Радвайте се с мене, защото намерих драхмата, която бях изгубила".

И тази притча, както и другата преди нея, ни говори за един изгубен предмет, който може да се намери отново, ако само по-грижливо бъде потърсен, а и за радостта, която човек изпитва при намирането му. Но и двете притчи представляват различни категории хора. Изгубената овца съзнава, че е изгубена. Тя се е отдалечила от кошарата и от стадото и сама не може да се върне отново при тях. Тя е представител на ония хора, които осъзнават отдалечаването си от Бога, но са заобиколени от неприятности, оскърбления и ужасни изкушения. Изгубената драхма представлява пък тези, които са мъртви в своите грехове и престъпления, но които не осъзнават състоянието си. Те са далеч от Бога, но не го осъзнават. Душата им е в опасност, но те изобщо не разбират, че това вече е достатъчно основание за безпокойство. Чрез тази притча Спасителят учи, че дори и съвсем безразлични към изискванията на Бога хора, още са предмет на Неговата любов и състрадание. И те трябва да бъдат потърсени, за да бъдат доведени при своя Създател.

Овцата се е заблудила далеч от кошарата. Тя се беше изгубила из пустинята или планината. Драхмата бе изгубена у дома и не бе никак далеч, но и тя само с цената на най-грижливо търсене можеше да бъде отново намерена. Тази притча представлява една поука за семействата. Често се проявява голямо нехайство за спасение на членовете на семейството. Някой от тях живее може би без Бога; колко малко сме загрижени за загубата макар и само на една такава душа, поверена на родителите!

Драхмата не губи цената си от това, че е паднала сред прах и смет. Притежателката ѝ я търси, защото тя ѝ е много скъпа. Същото се отнася и за всяка една душа. Колкото и ниско да е паднала, в очите на Бога тя е много ценна. Както монетата носи ликът и подписът на властващия господар, така и човекът още при сътворението си носеше образа и подписа на Бога; и макар сега този образ да е зацапан и обезличен под влиянието на греха, все пак следите на божествения образ и подпис стоят върху всяка една душа. Боже желае да спаси заблудените и отново да изрисува своя образ в правда и святост.

Жената от притчата грижливо търси своята скъпоценна монета. Тя пали лампа, измита къщата и размества всичко, което би могло да попречи на това. И макар че е изгубила само една монета, тя няма да престане да я търси, докато не я намери. Същото се отнася и за семействата. Ако дори и само един негов член, се е откъснал от Бога, не трябва да се жали нищо, за да неговото обратно връщане в кошарата. Нека всички останали членове сериозно се себеизпитат. Нека всеки грижливо прегледа своя начин на живот. Запитайте се, дали някъде не грешите, дали не се заблуждавате в ръководството на семейството, което води до затвърдяване на душата в нейната непокаяност.

Дали някой от децата на семейството не осъзнава същността на греха си? Ако е така, не остава нищо друго освен родителите да поемат своята част. Нека запалят лампата. Изследвайте Божието Слово и го сверете с всяко нещо, което става в дома, за да разберете защо това дете е изгубено. Нека родителите изследват сърцето си и изпитат навиците и поведението си. Децата са наследство на Бога и един ден ще отговаряме за това как сме управлявали благата Му. Има бащи и майки, които биха желали да работят в някоя чуждестранна мисия, мнозина са и ония, които са много дейни в християнските дела извън семейството, докато в същото време собствените им деца не познават нито Спасителя, нито Неговата любов. Много родители се осланят на проповедника или на ръководители на съботното училище и очакват от тях да запознаят децата им със Спасителя; но постъпвайки така, те пренебрегват поверената им лично от Спасителя отговорност. Най-възвишеното поклонение, което родителите могат да отдадат на Бога е да оформят децата си за Божии служители. Това е едно дело, изискващо усърдна работа и непрестанни усилия през целия живот. Пренебрегвайки тези задължения, ние ще се окажем неверни домоуправители. За тази небрежност Бог няма да приеме никакво извинение.

Но нека онези, които се почувстват виновни за своята небрежност, не се обезсърчават. Жената, изгубила своята драхма, я търси, докато я намери. Нека и родителите да работят също с любов, с вяра и с молитва за своите малки, докато дойдат с радост пред Бога и Му кажат: "Ето аз и децата, които ми е дал Господ" (Исая 8:18).

Истинската мисионерска работа се извършва в семейството и тя е полезна както за тези, които я вършат, така и за тези, в чиято полза се върши. Чрез верността ни към дома се подготвяме да работим и в полза на членовете на Божието семейство, с които сме призвани да живеем през цялата вечност. И при условие, че останете, верни ще изпитате същата дълбока любов, която ви е засвидетелствал Спасителят. Тогава ще привличате, а няма да дърпате насила, ще печелите, а няма да отблъсквате онези, за чиито души Той умря. Когато видите души да вървят към смъртта, не ще можете да останете спокойни и безразлични, наслаждавайки се единствено на собственото си спокойствие и безразличие. Колкото по-голям е грехът им и колкото дълбока е окаяността им, толкова по-категорични трябва да са усилията ви в осигуряване на тяхното спасение. По този начин ще забележите нуждите на страдащите, които са съгрешили пред Бога и които едва вървят под тежестта на своята вина. Сърцето ви ще се изпълни със състрадание и вие ще протегнете за помощ ръка. Чрез вашата вяра и любов ще можете да ги доведете при Христос. Ще бдите над тях и ще ги насърчавате. И това ваше доверие и съчувствие ще им дава сили, за да не съгрешат повторно.

Всички небесни ангели са готови да ви помагат в това дело. Всички небесни източници са на разположение на

работещите за спасението на изгубените. С помощта на ангели ще можете да докоснете и най-безразличните и най-закоравелите души. А когато макар и само една от тях се върне, тогава цялото небе се радва. Серафими и херувими вземат своите златни арфи и поемат хвалебствени химни към Бога и към Агнето за тяхното състрадание и грижа спрямо човешкия род.

"Изгубен бе, и се намери"

Лука 15:11-32

Притчите за изгубената овца, за изгубената драхма и за блудния син по различен начин подчертават Божията състрадателна любов към онези, отдалечилите се от Него. Макар че са се отвърнали от Бога, Той не ги изоставя в тяхната окаяност и е изпълнен с благост и нежно състрадание към всички, които са изложени на изкушенията на лукавия неприятел. В притчата за блудния син ни се представя начинът по който Бог постъпва с познавалите някога бащинската Му любов, но позволили на изкусителя да ги подчини на своята воля. "Някой си човек имаше двама сина. И по-младият от тях рече на баща си: Тате, дай ми дяла, който ми се пада от имота. И той им раздели имота. И не след много дни си събра всичко и отиде в далечна страна." Този по-млад син се бе отегчил от въздържанието в бащиния си дом. Той мислеше, че свободата му е ограничена. Съвсем изопачено си обясняваше любовта и грижата на баща си и реши да последва повелите на собствените си наклонности. Младежът не признаваше никакво задължение спрямо своя родител и без да показва и най-малка благодарност, изискваше да получи правото на наследник в подялбата на бащините си имоти. Той желаше в момента да вземе наследството, което му се полагаше след бащината смърт. Съсредоточен върху настоящата радост, не се и замисли за бъдещето. След като получава своята част, напуска бащиния дом и заминава за "далечна страна". И понеже има пари в изобилие и свободата да върши каквото пожелае, се залъгва, че сърдечните му желания са постигнати. Там няма никой, който да казва: "Не прави така, понеже ще е за твоя вреда, или: Направи така, защото е правилно". Пропаднали другари му помагат да затъне още по-дълбоко в греха и така разпилява "имота си с разпуснатия си живот".

Библията говори за хора, които "като се представяха за мъдри, глупееха" (Римл. 1:22); такава е и историята на младия човек от притчата. Той пропилява с блудници богатството, егоистично изискано от бащата. Съкровището на неговата младежка мъжественост е пропиляно. Скъпоценните години от живота, силата на разума, бляскавото бъдеще на младостта, духовните стремежи - всичко е погълнато от пламъците на страстта. Настава голям глад, той започва да живее оскъдно и е принуден да приеме условията на някакъв

гражданин на далечната страна, който го изпраща на полето да пасе свинете му. За един евреин това бе най-презряната и унизителна работа. Младежът, който се хвалеше със свободата си, сега виждаше себе си роб. Изпадна в най-тежкото робство, "държан с въжетата на своя грях" (Пр.5:22). Пищността и фалшивият блясък, които го примамват, са изчезнали и сега чувства бремето на своите окови. Седейки на земята в тази пуста и поразена от глада страна, без другари, сам сред свинете, той е в състояние да напълни стомаха си с остатъците, с които биват хранени животните. От веселите спътници, трупаци се край него в дните на благоденствието му и гуляещи за негова сметка, не е останал нито един, който да го подкрепи в този момент. Къде е сега неговата буйна радост? Докато заглушаваше съвестта си и притъпяваше усещанията си, се смяташе за щастлив, но сега, без средства и с неутолен глад, с усмирена гордост и нравствено отпаднал, със слабата си и неблагоприятна воля, със своите сякаш умъртвени по-изтънчени и благородни чувства той е най-окаяното от човешките същества.

Каква картина за състоянието на грешника! Въпреки че е обграден с благословенията на Божията любов, няма нищо, което отдалия се на себеугаждане и греховно удоволствие, да желае така силно, както отделянето от Бога. Подобно на неблагоприятния син и той претендира за Божиите блага като за свои по право. Приема ги като нещо естествено и не отвърща с благодарност, не се отплаща със служение от любов. Както Каин излезе от Господното присъствие, за да търси свой дом, както блудният син отиде "в далечна страна", така и грешниците търсят щастие в забвението на Бога (Римл.1:28)

Каквито и да са перспективите, всеки живот, чиито център е личното Аз, е пропилян. Всеки, който се изкушава да живее отделен от Бога, разхищава богатството си. Изразходва скъпоценните години, изхаявайки силите на ума, сърцето и душата като на практика изработва своята непригодност за вечността. Човекът, отделил се от Бога, за да служи на себе си, е слуга на мамона. Умът, който Бог сътвори за обществото на ангели, се е унижил до служение на земното и животинското. Такъв е краят, към който клони служението на самия себе си.

Ако сте избрали такъв живот, знайте, че изразходвате парите си не за хляб и работите за онова, което не удовлетворява. Тогава за вас идват часове, когато осъзнавате падението си. Самотни в далечната страна, вие ще чувствате нищетата си и ще извикате в отчаяние: "Окаян аз човек! кой ще ме избави от тялото на тая смърт?" (Римл.7:24). Това е същността на всемирната истина, съдържаща се в пророческото слово: "Проклет да бъде оня човек, който уповава на човека, и прави плътта своя мишца, и чието сърце се отдалечава от Господа, защото ще бъде като изтравничето в пустинята, и няма да види, когато дойде доброто, но ще обитава в сухите места в пустинята, в една солена и ненаселена страна"

(Ерем.17:5,6). Бог "прави слънцето Си да изгрява на злите и на добрите, и дава дъжд на праведните и на неправедните" (Мат. 5:45); но хората имат властта да се изолират от слънчевата светлина и дъжда. Така, докато грее Слънцето на Правдата и благодатните дъждове се изливат свободно за всички, отделени от Бога, ние все още може "да обитаваме сухите места в пустинята".

Божията любов още копнее за оня, който е избрал да се отдели от Отец и Той прави всичко, за да го върне обратно в дома Си. В своята окаяност блудният син "дойде на себе си". Измамната сила, упражнявана върху него от Сатана, бе сломена. Той видя, че страданието му бе резултат от собствената му глупост и каза: "Колко наемници на баща ми имат излишък от хляб, а пък аз умирам от глад! Ще стана да ида при баща си." Макар и окаян, блудният син намери надежда в убеждението за любовта на баща си. Тъкмо тази любов го теглеше към дома. Така и уверението за Божията любов е онова, което принуждава грешника да се върне при Бога. "Божията благост... те води към покаяние" (Римл. 2:4). Една златна верига от милост и състрадание на Божествената любов опасва всяка застрашена душа. Господ обявява: "Наистина те възлюбих с вечна любов; затова продължих да ти показвам милост" (Ерем. 31:3).

Синът реши да изповяда вината си. Той ще отиде при баща си с думите: "Съгреших против небето и пред тебе; не съм вече достоен да се наричам твой син". Но добавя, като разкрива колко ограничено е разбирането му за бащината любов: "Направи ме като един от наемниците си". Младият човек се отвръща от стадата свине и от остатъците от храна и обръща лицето си към дома. Треперещ от слабост и изнемощял от глад, бърза нетърпеливо по пътя си. Не притежава нещо, с което да прикрие дрипите си; но нищетата е надвила гордостта му и той бърза да измоли място на слуга там, където някога е бил наследник. Когато излизаше от бащината къща, веселият безгрижен младеж нехаеше за болката и копнежа в бащиното сърце. Когато танцуваше и пируваше с разюзданите си спътници, малко мислеше за петното, паднало върху дома му. И сега, когато с уморени и мъчителни стъпки крачеше по пътя към дома, не знаеше, че някой очаква завръщането му. Но докато "бе още далеч", бащата разпозна неговата фигура. Любовта има остро зрение. Дори и причиненото в резултат от греховния му живот обезличаване не можа да скрие сина от бащините очи. Той "се смили и, като се завтече, хвърли се на врата му" в дълга, всеотдайна, нежна прегръдка.

Бащата няма да позволи презрително и подигравателно око да зърне нищетата и дрипите на сина. Сваля широката, богатата мантия от собствените си рамене и загръща с нея изнемощялото тяло на сина си, а младежът изридава покаянието си, казвайки: "Тате, съгреших против небето и пред тебе и не съм вече достоен да се наричам твой син." Бащата го държи плътно в обятията си и го отвежда у дома. Не му е дадена възможност

да поиска място на слуга. Той е синът, който ще бъде почетен с най-доброто от притежанията на дома и на когото очакващите го мъже и жени ще засвидетелстват уважение и внимание, прислужвайки му.

Бащата казва на слугите си: "Скоро изнесете най-хубавата премяна и облечете го, и турете пръстен на ръката му и обуца на нозете му; докарайте угоеното теле и го заколете и нека ядем и се веселим; защото този мой син бе мъртъв, и оживя, изгубен бе, и се намери. И почнаха да се веселят." В неспокойната си младост блудният син смяташе баща си за строг и неумолим. Колко е различно схващането му за него сега! Така и онези, които биват измамани от Сатана, смятат Бога за корав и придиричлив. Те гледат на Него като на дебнеш да изобличи и осъди, като нежелаещ да приеме грешника, докато има законно извинение да не му помага. Разглеждат Неговия закон като ограничение на човешкото щастие, като обременяващо иго, от което се стремят да избягат. Но тези, чиято слепота е била премахната от Христовата любов, ще признаят Божието състрадание. Той не се явява като тиранично, неумолимо същество, а като баща, копнеещ да прегърне своя каещ се син. Грешникът ще възкликне заедно с псалмиста: "Както баща жали децата си, така Господ жали ония, които Му се боят."

В притчата няма нито упрек, нито осъждане на блудния син за лошото му поведение. Миналото е простено, забравено и заличено завинаги. И така, Бог казва на грешника: "Изличих като гъста мъгла престъпленията ти, и като облак - греховете ти!" (Ис.44:22) "Ще простя беззаконието и греха им няма да помня вече." (Ерем.31:34), "Нека остави нечестивият пътя си, и неправедният помислите си, нека се обърне към Господа и Той ще се смили за него, и към нашия Бог, защото Той ще прощава щедро." (Ис.55:7) "В ония дни и в онова време, казва Господ, беззаконието на Израиля ще се потърси, и не ще го има, и греховете на Юда, и няма да се намерят." (Ерем.50:20). Какво уверение за Божията готовност да приеме каещия се грешник! Избрал ли си своя собствен път, читателю? Отдалечил ли си се от Бога? Опитал ли си да се наслаждаваш на плодовете на беззаконието и си ги намерил просто безвкусни? И сега, когато животът ти е пропилян, житейските ти планове - осуетени, и надеждите ти - мъртви, ти седиш самотен и изоставен? Чува ли оня глас, който дълго е говорил на сърцето ти, но който си пренебрегнал, който сега ти казва отчетливо и ясно: "Станете та заминете, защото не е тука почивката ви, поради нечистотата, която погубва, да! страшно погубва." (Михей 2:10) Върни се в дома на Отца, си. Той те подканва: "Върни се при Мене, защото аз те изкупих" (Ис.44:22). Не се вслушвай във внушенията на неприятеля да останеш далеч от Христос, докато се поправиш и станеш достатъчно добър, за да тръгнеш към Бога. Ако чакаш дотогава, никога няма да тръгнеш. Когато Сатана сочи към нечистите ти дрехи, повтори Исусовото обещание: "Който дойде

при Мене, никак няма да го изпъдя" (Йоан 6:37). Кажи на неприятеля, че кръвта на Исус Христос очиства от всеки грях. Превърни молитвата на Давид в своя собствена: "Поръси ме с исоп и ще бъда чист; измий ме и ще стана по-бял от сняг" (Пс.51:7)

Стани и иди при Отца си. Той ще те посрещне "още когато си далеч". Ако в разкаяние направиш дори една крачка към Него, ще побърза да те приеме в своите обятия от безкрайна любов. Ухото Му внимава към вика на каещата се душа. Бог познава дори първия копнеж на сърцето към Него. Никога нито една макар и колебливо отправена молитва, нито една макар и скрито проляна сълза, нито един макар и немошен, но искрен копнеж, не са се въздигали към Бога, без Божият Дух да ги долови и приеме. Нещо повече - преди молитвата да бъде произнесена или съкровението на сърцето - известно, Христовата благодат подкрепя действащата върху човешката душа сила.

Вашият небесен Отец ще снее от вас опетнените от греха дрехи. В прелестното притчово пророчество на Захария първосвещеникът Исус, който стои облечен с нечисти дрехи пред ангела Господен, представлява грешника. А от Господа бива изречено слово: "Съблечете от Него нацапаните дрехи. А нему рече: Ето, отнех от тебе беззаконието ти и ще те облека в богати одежди... И тъй, туриха хубава митра на главата му и го облякоха с дрехи" (Зах. 3:4,5). Така Бог ще те облече с "одежди на спасение" и ще те покрие с "мантия на правда" (Ис.61:10). "Щете ли да лежите всред кошарите, когато крилата на гълъбицата са покрити със сребро, и перата и с жълто злато?" (Пс.68:13).

Той ще ви въведе в Своя дом на пиrowание и знамето Му над теб ще е любов. (П.П.2:4) "Ако ходиш в пътищата Ми..., обявява Той, ще ти дам свободен достъп между стоящите тук." (Зах.3:7)

"Както младоженецът се радва на невестата, така и твоят Бог ще се зарадва на тебе." (Ис.62:5) "Той ще те спаси, ще се развесели за тебе с радост, ще се успокои в любовта Си, ще се весели за тебе с песни." (Соф.3:17). И небе и земя ще се присъединят към ликуващата песен на Отца,:"Защото този мой син бе мъртъв и оживя, изгубен бе и се намери."

Дотук в притчата на Спасителя няма нотки, нарушаващи хармонията на радостната сцена; но сега Христос въвежда нов елемент. Когато блудният син пристигна у дома, по-старият син "беше на нивата; и като си идеше и се приближи до къщата, чу песни и игри. И повика един от слугите и попита що е това. А той му рече: Брат ти си дойде; и баща ти закла угоеното теле, защото го прие здрав. И той се разсърди и не искаше да влезе." Този по-стар брат не е споделял бащината тревога и очакване на оня, който бе изгубен. Затова не изпитваше и бащината радост от завръщането на странника. Звучите на ликуване не събуждат радост в сърцето му. Той запитва един от слугите за причината на тържеството и

отговорът предизвиква ревността му. Не иска да влезе, за да поздрави с "добре дошъл" изгубения си брат. Разглежда засвидетелствуваното към блудния син благоволение като оскърбление към самия себе си.

Когато бащата излиза да го увещава, гордостта и злостта на характера му излизат наяве. Той намира своя собствен живот в бащиния си дом за кръговрат от невъзнаградено служене и после го поставя в дребнав противовес на оказания добър прием на току-що завърналия се брат. Така дава ясно да се разбере, че собственото му служене е било по-скоро на слуга, отколкото на син. Когато би трябвало да е намерил трайна радост в бащиното си присъствие, умът му се спира на изгодата, полагаща му се за предпазливия му живот. Думите му показват, че именно затова се е въздържал от насладите на греха. Ако сега по-младият му брат трябва да участва в бащините дарове, той смята, че ще е накърнен. Оказаното на брат му благоволение му се зловиди. Ясно показва, че ако беше на мястото на бащата, нямаше да приеме блудния син. Той дори не го признава за брат, а хладно говори за него като за "твоя син". Ала бащата постъпва нежно и с него. "Синко, казва той, ти си винаги с мене, и всичко мое твое е". "През всички тези години на братовия ти разпътен живот ти не си ли имал привилегията на общението с мен?"

Всичко, което би могъл да допринесе за щастието на децата си, бе на тяхно разположение. Синът нямаше нужда да моли за дар или възнаграждение. "Всичко мое, твое е." Ти трябва само да се довериш на моята любов и да приемеш дара, който свободно ти се предлага.

Не разпознавайки бащината любов, единият син за известно време се бе откъснал от дома си. Но сега той се е върнал и приливът на радостта отнася всяка обезпокоителна мисъл. "Този твой брат бе мъртъв и оживя, изгубен бе и се намери."

Разбра ли по-възрастният брат собствения си дребнав, неблагоприятен дух? Стигна ли дотам да проумее, че въпреки стореното от брат му зло, той си оставаше негов брат? Разкаж ли се за своята ревност и коравосърдечие? По този въпрос Христос мълчеше. Тъй като притчата още се развиваше, оставаше на неговите слушатели да определят какъв би трябвало да бъде изходът.

Чрез по-стария син бяха представени непокаяните евреи от Христови дни, както и фарисеите от всички времена, които гледат осъдително на смятаните от тях за митари и грешници. Понеже сами не са стигнали до големи крайности в злото, такива хора са изпълнени със собствена правда. Христос среща тези предизвикателни и язвителни хора на собствената им територия. Подобно на по-стария син в притчата, те се бяха радвали на особени привилегии от Бога. Твърдяха, че са синове в Божия дом, но имаха дух на наемници. Не работеха от любов, а в очакване на възнаграждение. В очите им Бог бе придиричлив надзирател. Те виждаха как Христос подканва митари

и грешници да получат безвъзмездно дара на Неговата благодат - дара, който равните се надяваха да си осигурят само чрез труд и упражнение на покаяние - и бяха оскърбени. Завръщането на блудния син, което изпълни с радост бащиното сърце, ги подбуди само към ревност и завист.

Бащиното увещание към по-стария син в притчата бе нежния призив на Небето към фарисеите. "Всичко, което имам, твое е." - не като заплата, а като дар. Подобно на блудния син вие можете да го получите само като незаслужена награда на бащината любов.

Собствената правда не само кара хората да злепоставят Бога, но ги прави студеносърдечни и критични спрямо събратята си. В своята себичност и ревност по-старият брат бе готов да дебне по-младия, да критикува всяко негово действие и да търси да го обвини и за най-незначителния недостатък. Той би открил всяка грешка и би я превърнал в най-голямата от всички злини. По този начин би потърсил да оправдае собствения си неумолим дух. Мнозина днес правят същото нещо. Докато душата в началото плахо се бори срещу пороя от изкушения, те бдят упорити, своеволни, недоволстващи, обвиняващи. Могат да претендират, че са Божи чедо, но изявяват духа на Сатана. Чрез отношението си към своите събратя тези обвинители поставят себе си там, където Бог не може да им даде светлината на Своето лице.

Мнозина постоянно питат: "С какво да дойда пред Господа и да се поклоня пред Всевишния Бог? Да дойда ли пред Него с всеизгаряния, с едногодишни телци? Ще благоволи ли Господ в хиляди овни или в десетки хиляди реки от масло?... Той ти е показал, човече, що е доброто, и какво иска Господ от тебе, освен да вършиш праведното, да обичаш милост, и да ходиш смирено със своя Бог?" (Мих. 6:6-8).

Това е служенето, което Бог е избрал - "да развързваш несправедливите окови, да разслабваш връзките на ярема, да пускаш на свобода угнетените и да счупваш всеки хомот...и да се не скриеш от своите еднокръвни." (Ис.58:6,7). Когато се чувствате грешници, спасени само чрез любовта на вашия небесен Отец, ще имате нежно съчувствие към другите, които страдат в греха. Едва ли повече ще посрещате злочестината и разкаянието с ревност и порицание. Когато ледът на себичността се стопи в сърцата ви, тогава ще сте в съгласие с Бога и ще споделяте радостта Му от спасението на изгубения.

Наистина, ти твърдиш, че си Божие чедо; но ако това твърдение е вярно, то "твой брат" е онзи, който бе мъртъв, и оживя, изгубен бе и се намери.". Той е свързан с теб с най-съкровени връзки, понеже Бог го признава за син. Като отричаш своето родство с него ти показваш, че си само един наемник в домакинството, а не дете от Божието семейство.

Макар да не участваш в поздравленията към изгубения, радостта ще продължава, възвърнатият ще има свое място до баща си и в бащиното дело. Този, на когото много е простено,

много и ще обича. Но ти ще бъдеш отвън в тъмнината, понеже "който не люби, не е познал Бога; защото бог е любов" (I Йоан 4:8).

"ОСТАВИ Я И ТОВА ЛЯТО"

Лука 13:1-9

В Своето поучение Христос свързваше предупреждението за съд с поканата за благодатта. "Човешкият Син не е дошъл да погуби човешки души, но да спаси." (Лука 9:55). "...Бог не е пратил Сина на света да съди света, но за да бъде светът спасен чрез Него. (Йоан 3:17). Неговата мисия на благодат и връзката Му с Божията правда и съд е илюстрирана в притчата за неплодната смоковница.

Христос бе предупреждавал хората за идването на Божието царство и остро бе порицавал тяхното невежество и равнодушие. Те умееха да разгадаят знаменията на небето, предвещаващи климатични промени, но знаменията на времената, които тъй ясно посочват Неговата мисия, не бяха разпознати.

Ала както тогава, така и сега, хората бяха склонни да приемат, че те самите са галеници на небето и че укоряващата вест се отнася за някой друг. Слушателите разказаха на Исус една случка, която в момента предизвикваше голямо вълнение. Някои мерки на управителя на Юдея Пилат Понтийски бяха покрусили народа. Имаше народно брожение в Ерусалим и Пилат се бе опитал да го потуши със сила. Но веднъж неговите войници бяха нахълтали дори в пределите на храма и бяха посекали някои галилейски поклонници при самото извършване на жертвоприношението им. Евреите разглеждаха бедствието като присъда за греха на страдалците и онези, които разказваха за този акт на насилие, го правеха със скрито задоволство. Според тях собствената им благополучна съдба доказваше, че са много по-добри от галилейците и затова и по-облагодетелствани от Бога. Очакваха да чуят от Исус думи на осъждение към онези, които - в това те не се съмняваха - напълно заслужаваха наказанието си.

Христовите ученици не се осмеляваха да изразят отношението си, докато не чуят мнението на Своя Учител. Той им бе дал точни поучения във връзка с осъждането на характера на другите и отмереното възмездие според окончателния съд. При все това очакваха Христос да изобличи тези хора като по-големи грешници от другите. Затова Неговият отговор много ги изненада.

Обръщайки се към множеството, Спасителят каза: "Мислите ли, че тия галилеяни са били най-грешните от всички галилеяни, понеже са пострадали така? Казвам ви, не; но ако се не покаете, всички така ще загинете." Тези начални бедствия бяха предназначени да доведат до смирение сърцата им и до покаяние от греховете им. Надвисваше бурята на

отмъщението, която трябваше да избухне върху онези, които не бяха намерили убежище в Христа.

Докато Исус говореше с учениците и множеството, Той съзря с пророческа яснота бъдещето и видя Ерусалим обсаден от войски. Чу тропота на чуждите войски, напредващи срещу избрания град и видя хиляди по хиляди погинали в обсадата. Мнозина от евреите, подобно на галилейците, биваха посечени в предверието на храма при самото пренасяне на жертвите. Бедствията, връхлетели върху единици, бяха предупреждение от Бога към една нация, също толкова виновна. "Ако се не покаете, каза Исус, всички така ще загинете." Съвсем кратко продължи за тях времето на благодатта. Но и сега все още съществуваше възможност да узнаят нещата, които да послужат за мира им. "Някой си, продължи Той, имаше в лозето си посадена смоковница; и дойде да търси плод на нея, но не намери. И рече на лозаря: Ето три години как дохождам да търся плод на тая смоковница, но не намирам; отсеци я; защо да запразва земята?"

Христовите слушатели не можеха да разберат приложението на думите Му. Давид бе пял за Израил като за пренесена от Египет лоза. Исая бе писал: "Лозето на Господа на Силите е Израилевият дом и Юдовите мъже са садът, който го зарадва." (Ис.5:7). Поколението, при което бе дошъл Спасителят, бе представено чрез смоковницата в Господното лозе - в обсега на Неговата особена грижа и благословение.

Божие намерение относно Неговите люде и славните възможности пред тях бяха изявени в прелестни слова: "За да се наричат дървета на правда, насадени от Господа, за да се прослави Той." (Ис.61:3) Чрез духа на вдъхновението умирацията Яков бе казал за най-обичания си син: "Йосиф е плодородна вейка, плодородна вейка край извор; клончетата й се простират по стената." И той каза: "...Богът на Отца, ти... ще ти помага... Всесилният... ще те благославя, с небесни благословения отгоре, с благословения на бездната, която лежи отдолу." (Битие 49:22,25). Така Бог бе насадил Израил като добра лоза край изворите на живота. Бе насадил лозето си "на много тлъсто бърдо". "Окопа го, и очисти го от камъните, и насади го с отбрана лоза" (Ис.5:1,2)

"И очакваше сладко грозде, но то роди диво." (Ис.5:2). В Христовото време благочестието бе на много по-голям показ, отколкото при евреите от по-старите времена, но при тях липсата от сладостните качества на Божия Дух бе в по-голяма степен. Скъпоценните плодове на характера, които правеха живота на Йосиф така благоуханен и прелестен, не се проявиха в еврейската нация.

Чрез Своя син Бог бе търсил плод, но не намери нищо. Израил бе похабил почвата. Само по себе си съществуването му бе проклятие, защото в лозето заемаше мястото на едно плодовито дърво. Ограбваше света от благословенията, които Господ бе предназначил за хората. Израилтяните бяха представили Бога в изопачена светлина пред народите. Те бяха

не само безполезни, но се явяваха и решителна спънка. Религията им до голяма степен подвеждаше и вместо да спаси и изцели, водеше до разруха. Лозарят в притчата не противоречи на твърдението, че безплодното дърво би трябвало да се отсече; но знае и споделя интереса му. Нищо не би могло да му достави по-голяма радост от това да види неговия растеж и плодовитост. Той откликва на желанието на собственика с думите: "Остави я и това лято, докле разкопая около нея и насипя тор, и ако подир това даде плод, добре".

Градинарят не отказва да се погрижи за едно толкова необещаващо растение. Готов е да положи още по-големи грижи.

Той ще създаде по-добри условия около него и ще го обсипе с най-голямо внимание. Собственикът и лозарят са единни в интереса към смоковницата. Така Отец и Синът бяха единни в любовта Си към избрания народ. Христос казваше на слушателите Си, че на тях ще бъдат дадени по-големи възможности. Изобретателната Божия любов щеше да действа по всякакъв начин, за да могат да станат дървета на правда, носещи плод за благословение на света.

В притчата Исус не посочва резултата от труда на градинаря. На това място Неговият разказ бе прекъснат. Заключение то зависи от поколението, което слушаше думите Му. На тях бе дадено тържественото предупреждение: "Ако не, ще я отсечеш". От тях зависеше дали неотменимите думи трябваше да се изрекат. Денят на гнева бе близо. Чрез бедствията, които вече бяха сполетели Израил, собственикът на лозето милостиво ги бе предизвестил за унищожаването на неплодоносното дърво. Предупреждението се носи през времето и достига до нас в това поколение. О, безгрижно сърце, дали не си неплодоносно дърво в Господното лозе? Трябва ли и за теб да се изрекат тези гибелни думи? От кога получаваш благодатните Му дарове? От кога Той бди и очаква да Му отговориш на любовта? Насаден в Неговото лозе под бдителната грижа на градинаря, какви са привилегиите ти? Колко пъти нежната евангелска вест е разтуптявала сърцето ти? Носиш Христовото име, формално си член на църквата, която е Негово тяло, и пак съзнаваш, че не живееш свързан с великото сърце на любовта. Приливът на Неговия живот не е протекъл през теб. Сладостните качества на Неговия характер, "плодовете на Духа", не се забелязват в твоя живот.

Безплодното дърво получава дъжда, слънчевата светлина и грижата на градинаря. То извлича храна от почвата. Но безплодните му клони толкова засенчват земята, че плодоносните растения не могат да виреят под сянката му. Така и предоставените Божии дарове не носят благословение на света. Ти ограбваш другите от привилегиите, които можеха да бъдат техни, ако не беше ти.

Макар и смътно, осъзнаваш, че си похабил почвата. При все това в голямата Си милост Бог не те е отсякъл. Не гледа със студенина на теб. Не се отвръща с безразличие и не те отрича на унищожение. Гледайки те, Той ридае както преди

много столетия ридаеше за Израил: "Как да те предам, Ефреме? Как да те оставя, Израилю?...Няма да изпълня намерението на пламенния Си гняв, няма пак да изстребя Ефрема; защото Аз съм Бог, а не човек." (Осия 11:8,9). Състрадателният Спасител казва за теб: Остави я и това лято, докле разкопая около нея и насипя тор.

С каква неизтощима любов Христос се грижеше за Израил през продълженото за тях благодатно време. На кръста Той се молеше: "Отче, прости им, понеже не знаят какво вършат" (Лука 23:34). След Неговото възнесение Евангелието бе проповядвано първо в Ерусалим. Там се изля Светият Дух. Там първата евангелска църква разкри силата на възкръсналия Спасител. Там Стефан - "лицето му като че беше лице на ангел" (Деян. 6:15) - свидетелства за Бога и отдаде живота си. Бе дадено на разположение всичко, което самото небе можеше да предостави. "Що повече бе възможно да се направи за лозето Ми, каза Христос, което не му направих?" (Ис.5:4). Така Неговата грижа и работа за теб не само че не е намаляла, но се е увеличила и е станала по-възвишена. Той още казва: "Аз, Господ го пазя; всяка минута ще го поя; нощем и денем ще го пазя, за да не го повреди никой." (Ис.27:3)

"Ако даде плод, добре, но ако не, ще я отсецеш". Сърцето, което не откликва на божественото привличане, закоравява дотолкова, че вече не е чувствително към влиянието на Светия Дух. И тогава се изрича словото: "Отсечи я, защо да заема напразно мястото?"

Днес Той ви приканва: " Израилю, върни се при Господа твоя Бог...Аз ще изцеля отстъплението им, ще ги възлюбя доброволно... Аз ще бъда като роса на Израил; той ще процъфти като крем и ще простре корените си като ливанско дърво... Които живеят под сянката му, из ново ще се съживят като жито и ще процъфтят като лоза... От Мене е твоят плод." (Осия 14:1-8)

"ИЗЛЕЗ ПО ПЪТИЩАТА И ПО ОГРАДИТЕ"

Лука 14:1,12-24

Спасителят бе гост на празненството в дома на един фарисей. Той приемаше покани както от богати, така и от бедни и според обичая Си използваше случая, за да представи Своите поучения от истината. Сред евреите свещеното празненство бе свързано с всички периоди на национална и религиозна радост. То бе за тях образ на благословенията на вечния живот. Голямото празненство, на което трябваше да седнат с Авраам, Исаак и Яков, докато езичниците стоят отвън и гледат с копнеещи очи, бе тема, ообсъждана със задоволство. Христос желаше да даде един урок на предупреждение и наставление и го онагледи този път чрез притчата за голямата вечеря. Евреите мислеха да запазят за

себе си Божиите благословения както за сегашния, така и за бъдния живот. Не приемаха Божията милост към езичниците. Чрез притчата Христос показа, че в същото време самите те отхвърляха поканата на благодатта, призиванието за Божието царство.

Показа, че пренебрегнатата от тях покана, трябваше да се отправи към онези, които презираха, към онези, при вида на които придръпваха одеждите си, като че ли са прокажени и трябва да бъдат отбягвани.

В избора на гостите за празненството си, фарисеят се бе съобразил със собствения си егоистичен интерес. Христос му каза: "Когато даваш обяд или вечеря, недей кани приятелите си ни братята си, ни роднините си, нито богати съседи, да не би и те да те поканят, и ти бъде отплатено. Но когато даваш угощение, поканвай сиромаси, недъгави, куци, слепи; и ще бъдеш блажен, понеже те нямаат с какво да ти отплатят, ще ти бъде отплатено във възкресението на праведните".

Тук Христос повтаряше наставлението, което бе дал на Израил чрез Моисей. Чрез техните свещени празненства Господ бе постановил "чужденецът, сирачето и вдовицата, които са отвътре портите ти, да дохождат, да ядат и да се насищат" (Второзак. 14:29). Тези съображения трябваше да бъдат като нагледни поучения за Израил. Приучени така на радостта от истинската благотворителност, хората трябваше през цялата година да се грижат за опечаления и бедния. А тези празненства съдържаха едно по-широко поучение. Духовните благословения, дадени на Израил, не бяха само за самите тях. Бог им бе дал хляба на живота, за да могат да го разчупят за света.

Не бяха изпълнили това дело и Христовите думи, изобличили себичността им, не се понравиха на фарисеите. Надявайки се да отклони разговора в друга насока, един от тях с лицемерно набожно изражение извика: "Блажен онзи, който ще яде хляб в Божието царство". Говореше така уверено, като че на него самия мястото му в царството бе сигурно. Мнението му бе сходно с убеждението на радващите се, че се спасяват чрез Христос, без същевременно да изпълняват условията, при които е обещано спасение. Духът му бе като на Валаамовия, когато се молеше: "Дано умра както умират праведните и сетнините ми да бъдат както техните". (Числа 23:10). Фарисеят не мислеше за собствената си годност за небето, а се надяваше да се наслаждава в него. Забележката му бе предназначена да отклони умовете на гостите на празненството от темата за практическите им задължения. Мислеше да ги пренесе от сегашния живот към предстоящото бъдещо възкресението на праведните.

Христос четеше сърцето на преструващия се фарисей. Без да отмества погледа Си от него, Той откри пред присъстващите характера и стойността на сегашните им привилегии. Показа им, че имаха дял, който да извършат в настоящето, за да участват в благословенията на бъдещето.

"Някой си човек, каза Той, даде голяма вечеря и покани мнозина". Когато дойде времето за празненството, стопанинът изпрати слугата си до очакваните гости с втора вест: "Дойдете, понеже всичко е вече готово". Но бе показано едно странно безразличие. "Те всички почнаха единодушно да се извиняват. Първият му рече: Купих си нива, че трябва да изляза да я видя; моля ти се, извини ме. А друг рече: Ожених се и затова не мога да дойда."

Нито едно от извиненията не е особено основателно. Човекът, който "трябваше да излезе и да види" парчето си земя, вече го бе виждал при купуването. Припряността му да отиде точно тогава се дължеше на факта, че интересът му бе погълнат от покупката. Воловете също бяха вече купени. Изпробването им бе само за задоволяване на интереса на един обикновен купувач. Третото извинение също нямаше никакво основание. Едва ли женитбата на въпросния гост би могла да бъде причина, достатъчна за да осуети присъствието му на празненството. Неговата жена също би била добре дошла. Но си имаше собствени планове за веселие и за него те бяха по-привлекателни от празненството, на което бе обещал да присъства. Предпочиташе развлечения в общество, различно от това на този домакин. Не помоли за извинение и дори и не се помъчи да бъде учтив в отказа си. Неговото "Не мога" прикриваше само истинското: "Не желая да дойда".

Всички извинения издаваха един презапет ум. Други интереси бяха погълнали изцяло предвидените гости. Поканата, която се бяха заклели да приемат, бе пренебрегната и с безразличието си обидиха великодушния приятел. Но чрез голямата вечеря Христос представя благословенията, предложени чрез Евангелието. Храната не е нещо по-малко от самия Христос. Той е хлябът, който идва от небето; И от Него потичат потоците на спасение. Господните вестители бяха прогласили на евреите идването на Спасителя; те бяха посочили към Христос като "Божи Агнец, Който носи греха на света" (Йоан 1:29). В предвиденото от Него празненството Бог им предложи най-големия безценен дар. Божията любов бе дала скъпото угощение и бе предвидила неизчерпаеми източници. "Ако яде някои от тоя хляб", каза Христос, "ще живее до века" (Йоан 6:51).

Но за да приемат поканата за евангелското празненство, те трябваше да подчинят светските си интереси на едничката цел - получаването на Христос и Неговата правда. Бог даде всичко за човека и го моли да издигне служенето си на Бога над всяко земно и себично съображение. Той не може да приеме едно разделено сърце, защото обзето от земни пристрастия то не може да бъде отдадено на Бога.

Това е урокът за всички времена. Трябва да следваме Божия Агнец, където и да отива Той. Пред компанията на земни приятелства трябва да предпочетем Неговото водачество и общението с Него, защото те струват много повече. Христос

казва: "Който люби баща или майка повече от Мене, не е достоен за Мене" (Мат. 10:37).

Край семейната трапеза, когато разчупваха насъщния си хляб, мнозина от времето на Христа повтаряха думите: "Блажен онзи, който ще яде хляб в Божието царство". Но Христос показва колко трудно бе да се намерят гости за трапезата, осигурена на безмерна цена. Онези, които слушаха думите Му, знаеха, че са пренебрегнали поканата на благодатта.

Светските притежания, богатствата и удоволствията бяха за тях всепоглъщащи. Те до един се бяха отказали.

Така е и сега. Извиненията, подтикнали към отказване от поканата за празненството, представляван цяла гама от извинения за отхвърляне на Евангелската покана. Хората обявяват, че не могат да пренебрегнат светските си перспективи заради съблюдаването на призивите на Евангелието. Смятат временните си интереси за по-ценни от вечните. Нещо повече, получените от Бога благословения стават преграда и отделят душите им от техния Създател и Изкупител. Те не желаят да бъдат отвлечани от светските си начинания и казват на вестителя на милостта: "Засега си иди; и когато намеря време, ще те повикам" (Деян. 24:25). Други пък изтъкват трудностите, които биха възникнали в обществените им връзки, ако трябва да се покорят на повика на Бога. Те казват, че не могат да си позволят да не са в хармония със своите роднини и съответните задължения. Така доказват, че описаните в притчата са самите те. Домакинът на празненството смята необичайните им извинения за проява на неуважение към поканата.

Човекът, който каза: "Ожених се и затова не мога да дойда" е представител на една голяма група хора. Има мнозина, които допускат жените или мъжете им да ги отклонят от желанието да следват Божия повик. Съпругът казва: "Докато жена ми се противопоставя, аз не мога да се покорявам на убежденията си за дълг. Нейното влияние би ми създавало изключителни трудности в тази насока". Жената чува щедрия повик: "Дойдете, понеже всичко е вече "готово" и казва: "Моля те, нека бъда извинена. Моят съпруг отхвърля милостивата поканата. Казва, че деловите му задължения са прекалено много. Аз трябва да съм с него и затова не мога да дойда". Сърцата на децата са впечатлени. Те са готови да дойдат, но обичат майка си и баща си и докато двамата не се вслушват в евангелския повик, от тях не може да се очаква да отидат. И те казват: "Извини ме!" Всички те отхвърлят повика на Спасителя, защото се боят от разногласие в семейния кръг. Предполагат, че чрез отказа да се покорят на Бога осигуряват мира и благополучието на дома; но това е самоизмама. Онези, които сеят себичност, ще пожънат себичност. Отхвърляйки Христовата любов, отхвърлят това, което единствено е в състояние да придаде чистота и устойчивост на човешката любов. Те не само ще изгубят небето, но още тук ще се лишат от истинската радост, заради която бе пожертвано небето.

Домакинът на празненството в притчата научи как е била посрещната поканата и "разгневен рече на слугата си: Излез скоро на градските улици и пътеки, и доведи тука сиромасите, недъгавите, слепите и куците".

Той се отвърна от презрелите добротата му и покани група хора, които не бяха сити, не притежаваха къщи и имоти. Покани бедните и гладните и онези, които можеха да оценят представените добрини. "Бирниците и блудниците, каза Христос, ви изпреварват в Божието царство" (Мат. 21:31). Колкото и окаяни да са представителите на човечеството, които хората отхвърлят и от които се отвръщат, те не са толкова безчестни и така недостойни, че да не бъдат удостоени с Божието внимание и любов. Христос копнее да дойдат при Него всички обременени и подтиснати от грижи и печал. Жадува да им даде светлината, радостта и мира, които не се намират никъде другаде. Най-големите грешници са обекти на Неговото дълбоко състрадание и предана любов. Изпраща Своя Свет Дух да ги следва в любов, полага усилия да ги привлече към Себе Си. След като доведе бедните и слепите, слугата съобщи на господаря си: "Господарю, каквото си заповядал, стана, и още място има. И господарят рече на слугата: Излез по пътищата и по оградите и колкото намериш накарай ги да влязат, за да се напълни къщата ми". С това Христос насочваше към делото на Евангелието извън пределите на юдейството, по пътищата и пътеките на света.

Послушни на тази заповед Павел и Варнава обявиха на евреите: "Нужно беше да се възвести първо на вас Божието учение; но понеже го отхвърляте и считате себе си недостойни за вечния живот, ето обръщаме се към езичниците. Защото така ни заповяда Господ, казвайки: "Поставих те за светлина на народите, за да бъдеш за спасение до края на земята" И езичниците, като слушаха това, радваха се и славеха Божието учение; и повярваха всички, които бяха отредени за вечния живот" (Деян. 13:46-48).

Прогласената от Христовите ученици евангелска вест съобщаваше за Неговото първо идване на света. Тя носеше на хората радостната вест за спасението чрез вяра в Него. Сочеше напред към второто Му идване на света в слава, за да изкупи Своя народ и поставяше пред човечеството надеждата чрез вяра и послушание да участва в наследството на светиите в светлината. Тази вест се дава и днес на хората. В същото време тя е свързана ръка за ръка с вестта за второто Христово идване. Дадените от Него самия знамения за близкото Му идване са се изпълнили и чрез изучаването на Божието слово можем да се убедим, че Господ е на вратата.

В Откровението Йоан предсказва повсеместното възвестяване точно преди второто Христово идване. Той вижда един ангел, летящ "посред небето, който имаше вечното благовестие, за да прогласява на обитаващите по земята и на всеки народ и племе, език и люде. И каза със силен глас:

Бойте се от Бога и въздайте Нему слава, защото настана часът, когато той ще съди" (Откр. 14:6-7).

В пророчеството предупреждението за съд заедно със свързаните с него послания е последвано от идването на Човешкия Син в небесните облаци. Възвестяването на съда е обявяване на приближилото второ Христово идване. И това прогласяване е наречено вечно благовестие.

Така проповядването на второто Христово идване, обявяването на неговото приближаване, е показано като съществен дял от евангелската вест.

Библията обявява, че в последните дни хората ще са погълнати от светски занимания, удоволствия и стремеж към богатство. Те ще са слепи за вечните реалности. Христос казва: "Както бяха Ноевите дни, така ще бъде пришествието на Човешкия Син. Защото, както и в ония дни преди потопа, ядяха и пиеха, женеха се и се омъжваха, до деня докогато Ное влезе в ковчеза, и не усетиха, докато дойде потопът и завлече всички, така ще бъде и пришествието на Човешкия Син" (Мат. 24:37-39).

Така е днес. Хората се втурват в гонитба за печалба и себично угаждане, като че не съществува Бог, небе и друг свят. В дните на Ной предупреждението за потопа бе изпратено, за да стресне хората в тяхната злина и да ги призове към покаяние. Така и сега вестта за близкото Му идване е предназначена да ги изтръгне от всепоглъщащото им внимание към нещата в света; тя е замислена да пробуди усещанията им за вечните реалности, та да могат да се вслушат в поканата за Господната трапеза.

Евангелската покана трябва да се даде на целия свят - "на всеки народ и племе, език и люде" (Откр. 14:6). Последната вест на предупреждение и милост трябва да осияе със славата си цялата земя. Трябва да стигне до всяка една група от хора - богати и бедни, знатни и нищи. "Излез по пътищата и оградите, каза Христос, "накарай ги да влязат, за да се напълни къщата ми."

Светът загива поради липсата на Евангелието. Има глад за Божието слово. Малцина са проповядващите Словото без примеси от човешка традиция. Въпреки че имат Библията в ръцете си, хората не получават благословието, което Бог им е вложил в нея. Господ призовава служителите Си да занесат вестта Му до народа. Словото на вечния живот трябва да бъде дадено на погиващите в греховете си.

В заповедта да се излезе по пътищата и оградите Христос представя делото на призованите да проповядват в Негово име. Целият свят е поле за проповедниците Му. Цялото човешко семейство е включено в тяхното паство. Господ желае Неговото слово на милост да стане близко на всяка душа.

Това до голяма степен трябва да се извърши чрез работа с всеки поотделно. Този е методът на Христос. Неговото дело бе изградено предимно от лични разговори. Той имаше верен

поглед за приобщаването на отделния човек. Чрез една душа вестта често бе занасяна до хиляди.

Не трябва да чакаме душите да дойдат при нас; трябва да ги потърсим там, където са. Когато словото се е проповядвало от амвона, делото едва е започвало. Има множества, до които Евангелието никога не ще стигне, ако не им се занесе.

Поканата за празненството бе дадена първо на еврейския народ, на народа, който бе призван да стане учител и водач сред народите. В негови ръце бяха пророческите свитъци, предричащи Христовото идване, на тях бе дадено символичното служение, предвещаващо мисията на Спасителя. Ако свещениците и народът се бяха вслушали в призива, те биха се обединили с христовите вестители, за да отправят евангелската покана към света. Истината бе изпратена до тях, за да я споделят. Когато отхвърлиха повика, тя бе изпратена до бедните, сакатите, хромите и слепите. Митари и грешници приеха поканата. Когато евангелският призив се изпраща на езичниците, тогава ще се работи по същия план на действие. Вестта трябва първо да се даде "по пътищата" - на хора, които имат активно участие в работата за света, на народните учители и водачи.

Нека Господните вестители запомнят това. Словото би трябвало да дойде до пастирите на стадото, до определените от Бога учители, за да бъде чуто. Онези, които принадлежат към по-висшите класи на обществото, трябва да бъдат потърсени с нежна привързаност и братско отношение. Хора в деловия живот, заемащи високи доверени постове, хора с широки изобретателски способности и научна вглъбеност, хора - гении, учители на Евангелието, чието внимание не е било насочвано към специалните истини за това време, би трябвало първи да чуят призива. На тях трябва да се даде поканата.

Необходимо е да се стигне и до богатите. Те имат нужда да бъдат подбудени да съзрат отговорността си на специално удостоени с даровете на небето хора. Имат нужда да им се напомни, че трябва да дават отчет пред Оня, Който ще съди живите и мъртвите. Богатият човек се нуждае от вашия труд в любов и страх Божи. Твърде често той се уповава на богатствата си и не чувства своята застрашеност. Очите му трябва да бъдат привлечени към неща с трайна стойност. Той има нужда да признае силата на истинската доброта, която казва: "Дойдете при Мене всички, които се трудите и сте обременени и Аз ще ви успокоя. Вземете моето иго върху си, и научете се от Мене; защото съм кротък и смирен по сърце; и ще намерите покой на душите си. Защото моето иго е благо и Моето бремe е леко" (Мат. 11:28-30).

Високопоставените в света заради образованието, богатството или призванието си рядко биват заговаряни относно интересите на душата. Много християнски служители се разколебават да се доближат до тези класи. Но това не би трябвало да е така. Ако някои се дави, ние не трябва да стоим и да го гледаме как загива, понеже е адвокат, търговец

или съдия. Ако видим хора, устремени към пропастта, не бива да се колебаем да ги разубедим, какъвто и да е постът или призванието им. Също така не би трябвало да се колебаем да предупредим хората за опасността, която заплашва душите им.

Никой от тях не бива да бъде пренебрегнат заради видимата му привързаност към светски неща. Мнозина, които заемат високи обществени постове, са болни и угнетени от това суетно тичане и съществуване. Те копнеят за един мир, какъвто не притежават. В най-висшите кръгове на обществото има гладуващи и жадуващи за спасение. Мнозина биха получили помощ, ако Господните служители лично приветливо, със смекчено от Христовата любов сърце се приближаха до тях приветливо, със смекчено от Христовата любов сърце.

Успехът на евангелската вест не зависи от заучени фрази, красноречиви свидетелства или дълбоки доводи. Той зависи от простотата на вестта и приспособяването ѝ към душите, които гладуват за хляба на живота. "Какво да сторя, за да се спася?" – това е потребността на душата.

Хиляди могат да бъдат достигнати по най-обикновения и скромнен начин. Най-интелектуалните, онези, които изглеждат най-надарените, често биват освежени от най-простите думи обичащите Бога и умеещите да говорят за тази любов така естествено както светски човек говори за най-дълбоко интересувашите го неща.

Често пъти обаче добре подготвените и заучени думи имат малко влияние. Но истинното почтено изявление на някой Божи син или Божия дъщеря, изречено с естествена простота, има сила да открене вратата към сърца, които дълго са били затворени спрямо Христос и Неговата любов.

Нека работещият за Христос помни, че не трябва да действа със собствената си сила. Нека отправи взор към Божия престол с вяра в Неговата сила да спасява; нека се бори с Бога в молитва и после да работи с всички дадени му от Бога способности. Светият Дух е изпратен като негова крепителна сила. Прислужващи ангели ще са на негова страна, за да впечатляват сърцата.

Ако водачите и учителите на Ерусалим бяха приели истината, която Христос донесе, какъв мисионски център щеше да стане градът им! Отстъпническият Израил би бил покаян. Огромна армия би се събрала за Господа. И колко бързо те биха разнесли Евангелието до всички части на света. И сега, ако хора с влияние и голяма ползотворна способност можеха да се спечелят за Христос, какво много би могло да се направи за възправянето на падналите, колко средства можеха да се съберат, за да се разпръсне на дълж и шир известието за спасение.

Поканата можеше бързо да се разпрати и да се съберат гости за Господната трапеза.

Не трябва обаче да мислим само за великите и надарени хора, а да пренебрегваме по-бедните класи. Христос наставлява вестителите Си да отидат и до онези по пътеките и

оградите, при бедните и низшите на земята. По дворовете и улиците на големите градове, по тихите пътеки на селата има семейства и самотници - може би, чужденци в чужда страна - които не принадлежат към никаква църква и, които в самотата си мислят, че Бог ги е забравил. Те не знаят какво трябва да направят, за да бъдат спасени. Мнозина са затънали в грях. Мнозина са в беда. Те са притиснати от страдание, недоимък, неверие и отчаяние. Всякакъв вид болести ги измъчват и телесно, и духовно. Копнеят да намерят утеха за скърбите си и Сатана ги изкушава да я търсят в страсти и удоволствия, водещи ги до разруха и смърт. Предлага им ябълките на Содом, които ще се обърнат на пепел върху устните им. Харчат парите си за нещо, което не е хляб, и труда си - за нещо, което не насища.

Във всички страдалци трябва да виждаме онези, които Христос дойде да спаси. Неговата покана към тях е: "О, вие, които сте жадни, дойдете всички при водите; и вие, които нямате пари, дойдете купете та яжте; да! дойдете купете вино и мляко, без пари и без плата. ...Послушайте Ме с внимание и ще ядете благо, и душата ви ще се наслаждава с най-доброто. Приклонете ухото си и дойдете при Мене, послушайте и душата ви ще живее" (Ис. 55:1-3).

Бог е дал специална заповед да закрияме странниците, несретниците и бедните души, са немощни нравствено. Мнозина, които изглеждат напълно равнодушни към религиозни неща, копнеят в сърцето си за покой и мир. И макар да са затънали много дълбоко в греха, за тях все още има възможност да се спасят.

Христовите служители трябва да следват Неговия пример. Когато отиваше от място на място, Той успокояваше страдащите и изцеляваше болните. После представяше пред тях великите истини, отнасящи се до царството Му. Това е делото и на Неговите последователи. Когато облекчавате страданията на тялото, ще намерите начини да помогнете и на нуждите на душата. Можете да посочите към възвишения Спасител и да разкажете за любовта на великия лекар, който единствен има силата да възстановява.

Кажете на клетите нещастници, на заблудилите се, че не е нужно да се отчайват. Макар че са стрешили и не са изградили праведен характер, Бог се радва да им възвърне именно радостта на Своето спасение. Той изпитва удовлетвореност да взема видимо безнадежден материал, онези, изпиталите въздействието на Сатана, и да ги превърне в субекти на Своята благодат. Радва се, когато ги избавя от гнева, който трябва да се излее върху непокорните. Кажете им че, има изцеление и очищение за всяка душа. За тях има място на Господната трапеза. Той чака, за да ги посрещне с "добре дошли".

Излизлезлите по пътища и огради ще намерят други хора с доста различен характер, но които се нуждаят от тяхната подкрепа. Там са живеещите според цялата светлина, която

имат, и служещите на Бога според най-доброто, което знаят. Но те осъзнават, че трябва да се извърши голямо дело за тях самите и за тези край тях. Едва започнали да съзират мъждукането на по-голяма светлина, вече копнеят за по-задълбочено познание за Бога. Със сълзи на очи молят Господа да им изпрати благословието, което чрез вяра разпознават в далечината. Мнозина от тях живеят при много скромни условия и поради това светът не ги зачита. Има и мнозина, за които проповедници и църкви не знаят нищо. Но те са свидетелите на Бога в низшите и окаяни места. Такива хора може да са имали малко светлина и малко възможности за християнско образование, но жадуват да подпомогнат другите сред голота, глад и студ. Нека настойниците на многообразната Божия благодат да издирват такива души, да посещават домовете им и да задоволят нуждите им чрез силата на Светия Дух. Изследвайте Библията с тях и заедно се молете с простотата, вдъхвана от Светия Дух. Христос ще даде на служителите си вест, която ще бъде като небесен хляб за душата. Скъпоценното благословение ще бъде разнесено от сърце на сърце, от дом на дом.

Дадената в притчата заповед "накарай ги да влязат", често е била изопачавана. Била е разглеждана като поучение, че би трябвало да насилваме хората да приемат Евангелието. Но това обозначава по-скоро неотложността на поканата и ползотворността на представените подбуди. Евангелието никога не използва насилие в довеждането на хора при Христос. Неговата вест е: "О, вие, които сте жадни, дойдете всички при водите" (Ис. 55:1). "Духът и невястата казват: "Дойди"... И който иска, нека вземе даром водата на живота" (Откр. 22:17). Силата на Божията любов и благодат ни принуждава да дойдем.

Спасителят казва: "Ето, стоя на вратата и хлопам; ако чуе някой гласа Ми и отвори вратата, ще вляза при него и ще вечерям с него и той с Мене" (Откр. 3:20). Той не се страхува от презрение и не се оставя да бъде отблъснат чрез заплахи, а постоянно търси изгубените, казвайки: "Как да те предам?" (Осия 11:8). И макар упоритите сърца да отхвърлят любовта Му, Той се връща и ги умолява с по-голяма сила: "Ето, стоя на вратата и хлопам". Побеждаващата сила на Неговата любов принуждава душите да дойдат и Му кажат: "Твоята благодат ме е направила велик" (Пс. 18:35).

Христос ще всади у вестителите Си същата нежна любов, която самият Той има при издирването на изгубените. Не трябва само да казваме: "Ела!". Има такива, които чуват призива, но душите им са твърде безчувствени, за да доловят значението му. Очите им са твърде слепи, за да видят пригответното за тях добро. Мнозина осъзнават своето голямо падение. Те казват: "Не съм достоен за помощ; остави ме сам". Но работниците не трябва да престават. Укрепвайте с нежна, състрадателна любов обезкуражените и безпомощните. Дайте им своята смелост, своята надежда, своята сила. С

доброта ги карайте да дойдат. "Към едни, които са в съмнение, бивайте милостиви, други спасявайте, като ги изтръгвате из огъня" (Юда 22-23).

Ако Божиите служители с вяра вървят с Него, Той ще придаде сила на вестта им. Така ще бъдат способни да представят Неговата любов и опасността от отхвърлянето на Божията благодат, че хората не може да не приемат Евангелието. Христос ще извърши незнайни чудеса, ако човечеството изпълни поверената му от Бога задача. Колкото и да е голямо, преобразяването в човешкото сърце може да се осъществи днес, както е ставало някога в миналите поколения. Джон Бънян бе избавен от невежеството и гуляджийството, а Джон Нютон - от търговията с роби, за да възвестяват след това възнесения Спасител. Сред хората днес също могат да бъдат спасени един Бънян и един Нютон. Чрез човешки инструменти, които сътрудничат на божествените, не един клет несретник ще бъде преобразен и в своето обръщение ще търси да възстанови Божия образ в човека. Има хора с твърде оскъдни възможности; ето защо лъчи от светлина ще стигнат до онези, които са вървели в пътя на заблудата, защото не са познавали по-добър. Както Христовите думи: "Днес трябва да престоя у дома ти" (Лука 19:5) бяха отправени към Закхей, така словото ще бъде отправено и към тях; и ще се разбере, че смятаните за закоравели грешници, имат сърца, нежни като на дете, защото Христос е благоволил да им засвидетелства Своето внимание. Затъналите в най-груба заблуда и грях ще прогледнат и ще заемат мястото на други с възможности и привилегии, но не оценени. Те ще принадлежат към Божиите избрани, призвани скъпоценни; и когато Христос ще дойде в царството Си, те ще стоят най-близо до престола Му.

Но "внимавайте да не презрете този, Който говори" (Евр. 12:25). Исус каза: "Никой от поканените няма да вкуси от вечерят Ми". Те бяха отхвърлили поканата и никой от тях нямаше да бъде поканен отново. Като не признаха Христос, евреите закоравиха сърцата си и се предадоха под властта на Сатана. Ако Божията любов не се оценява и не става траен принцип за омекотяване и покоряване на душата, ние сме напълно загубени. Господ не може в по-голяма степен от вече стореното да изяви любовта Си. Ако любовта на Исус не покори сърцето, няма никакво друго средство, чрез което да бъдем достигнати.

Всеки път, когато отказвате да се вслушате в благодатната вест, затвърждавате своето неверие. След всеки път, когато пропускате да отворите вратата на сърцето си за Христос, все по-слабо ще долавяте гласа на Този, Който ви говори. Така свеждате до минимум благоприятните си възможности да откликнете на последния благодатен зов. Не допускайте да се напише за вас, както някога за древния Израил: "Ефрем се е прилепил към идолите; оставете го" (Осия 4:17). Не оставяйте Христос да ридае за вас, както ридаеше за Ерусалим, казвайки: "Колко пъти съм искал да събера

твоите чеда, както кокошка прибира пилците под крилете си, но не искайте! Ето, оставя се вам домът ви пуст" (Лука 13:34-35).

Живеем във време, когато за последен път към човешките чеда прозвучава вестта на милост и покана. Наредбата "Излез по пътищата и оградите" не ще са дава. Христовата покана ще се отпрати към всяка душа. Вестителите казват: "Дойдете, понеже всичко е вече готово". Небесни ангели все още работят в сътрудничество с хора. Светият Дух се опитва по всякакъв начин да ви привлече. Христос очаква някакъв знак, който ще предвещава дръпване на резетата и отваряне на вратата на сърцето за Неговото влизане. Ангели чакат да занесат в небето радостното известие, че още един изгубен грешник е бил намерен. Небесните множества чакат, готови да погалят арфите си и да запеят песен на радост за това, че и друга душа е приела поканата за евангелското празненство.

МЯРКАТА НА ПРОЩЕНИЕТО

Матей 18:21-35

Петър бе задал на Христос следния въпрос: "Господи, до колко пъти, като ми съгреши брат ми, да му прощавам?" (Мат.18:21). Равините ограничаваха прощението до три пъти. Петър, съобразявайки се с учението на Христос, мислеше да го удължи до седем пъти - число символизиращо съвършенството. Но Христос учеше, че не трябва никога да се уморяваме да прощаваме. Не "до седем пъти", каза Той, "а до седемдесет пъти по седем".

Тогава посочи истинската основа, върху която трябва да бъде утвърдено прощението, и опасността от подхранването на злопаметен дух. В притча Исус разказа за царската постъпка към служителите, ръководещи делата на царството му. Някои от тях били присвоили чувствителни парични суми, принадлежащи на държавата. Когато царят научил как са стопанисвали повереното им, заповядал да му доведат един, чиято сметка сочела дълг към господаря му за огромната сума от десет хиляди таланта. Той нямал с какво да плати и съгласно обичая царят заповядал да бъде продаден с всичко, което притежавал, за да получи сумите си. Но ужасеният човек се хвърлил в краката му, умолявайки го с думите: "Имай търпение към мен и ще ти платя всичко". Развълнуван от състрадание, господарят на този слуга го освободил и му простил дълга.

"Но този слуга, като излезе, намери един от служителите си, който му дължеше сто пеняза; хвана го и го душеше, и каза: Плати това, което ми дължиш. За това служителят му падна, молеше му се, и каза: Имай търпение към мене и ще ти платя. Но той не искаше, а отиде и го хвърли в тъмница, да лежи докле изплати дълга. А съслужителите му, като видяха станалото, твърде много се наскърбиха; дойдоха и казаха на господаря си всичко, що бе станало. Тогава господарят му го

повика и каза: Нечестиви слуго, аз ти простих целия оня дълг, понеже ми се примили. Не трябваше ли и ти да се смилиш за съслужителя си, както и аз се смилих за тебе? И господарят му се разгневи и го предаде на мъчителите да го изтезават докле изплати целия дълг."

Тази притча представя подробности, нужни за допълването на картината, но са без съответствие в своето духовно приложение. Вниманието не трябва да бъде отклонявано към тях. Представени са някои големи истини и върху тях е нужно да размишляваме.

Дадената от този цар прошка представя Божественото опрощение на всеки грях. Христос е представен чрез царя, който, покъртен от състрадание, прости дълга на служителя си. Човекът бе под проклятието на нарушения закон. Не му бе възможно да се спаси сам и по тази причина Христос дойде на този свят, облече Своята божественост с човешко естество и даде живота си - Той, праведния - за неправедните. Отдаде Себе Си за нашите грехове и на всяка душа предлага безвъзмездно изкупеното с кръв спасение. "У Господа е милостта и у Него е пълното изкупление" (Пс. 130:7).

Ето от къде трябва да изхождаме, упражнявайки състрадание към нашите братя-грешници. "Понеже така ни е възлюбил Бог, то и ние сме длъжни да любим един другия" (I Йоан 4:11). "Даром сте приели", казва Христос, "даром давайте" (Мат. 10:8).

Когато в притчата длъжникът молеше за отсрочка с обещанието: "Имай търпение към мен и ще ти платя всичко", присъдата бе отменена. Целият дълг бе изличен. И веднага след това му бе даден случай да последва примера на господаря си, опростил му целия дълг. Щом излизе, той среща един от своите служители, задлъжнял към него с малка сума. На него му бяха опростени десет хиляди таланта; а неговият длъжник му дължеше само сто пеняза. Но получилият такава милост, се отнесе към съработника си по съвсем различен начин. Неговият длъжник отправи призив, подобен на този, който той самият бе отправил към царя, но резултатът не бе същият. Този, на когото така щедро бе простено, не бе милосърден и съчувствителен, не приложи оказаната към него милост в постъпката си към своя съслужител и отхвърли молбата за търпение. Малката сума, която му се дължеше, бе всичкото, което неблагоприятният служител помнеше. Той изискваше всичко, което според него му се полагаше и привеждаше в действие присъда, подобна на онази, която тъй милостиво бе отменена в негова полза.

Колко много и днес проявяват същия дух. Когато длъжникът умоляваше господаря си за милост, нямаше истинска представа за големината на своя дълг. Не осъзнаваше своята безпомощност. Надяваше се, че ще се изплати сам. "Имай търпение към мене", каза той "и ще ти платя всичко". Така и мнозина очакват да заслужат Божието благоволение чрез собствените си дела. Те не осъзнават своята безпомощност и

не приемат Божията благодат като безвъзмезден дар, а се опитват да се развиват в собствената си правда. Сърцето им не е съкрушено и смирено от мисълта за греха им, но са възискателни и неумолими спрямо другите. Собствените им грехове срещу Бога, сравнени с греховете на братята им срещу тях, са като десет хиляди таланта спрямо сто пеняза – близо милион към едно; но се осмеляват да бъдат неумолими.

В притчата господарят повика немилостивия длъжник и "му каза: Нечестиви слуго, аз ти простих целия оня дълг, понеже ми се примили. Не трябваше ли и ти да се смилиш за съслужителя си, както и аз се смилих за тебе? И господарят му се разгневи и го предаде на мъчителите да го изтезават докле изплати целия дълг". "Така", каза Исус, "и Моят небесен Отец ще постъпи с вас, ако не простите от сърце всеки на брата си". Този, който отказва да прости, отблъсква всяка надежда за прошка.

Но поучението на тази притча не бива да се прилага неправилно. Божието прощение спрямо нас по никакъв начин не премахва необходимостта да Му се покоряваме. Така духът на прощение спрямо ближните не ни освобождава от необходимостта да се подчиняваме на задълженията си. В молитвата, която Христос посочи на учениците Си, ги учи да казват: "Прости ни дълговете, както и ние простихме на нашите длъжници" (Мат.6:12). С това няма предвид, че за да бъдат опростени греховете ни не трябва да изискваме справедливо полагащото ни се от нашите длъжници. Ако те не могат да платят, дори това да е резултат от неразумно стопанисване, не трябва да бъдат хвърляни в затвора, угнетявани или пък третирани грубо. Но притчата не ни учи да насърчаваме леността. Божието слово заявява, че ако човек не иска да работи, не трябва и да яде. (II Сол.3:10). Господ не изисква от трудолюбивия човек да подкрепя други в безделието. Мнозина са в нищета и недоимък, защото пилеят време и не полагат старание да помислят за нуждите си. И ако те не поправят тези грешки, всичко направено в тяхна полза би било напразно. Но има и неизбежна нищета и наш дълг в такива случаи е да проявим нежност и състрадание към несретниците. Би трябвало да се отнасяме към другите така, както самите бихме искали да се отнасят с нас в обстоятелства, сходни на техните.

Светият Дух ни отправя чрез апостол Павел следното увещание: "И тъй, ако има някоя утеха в Христос, или някоя разтуха от любов, или някое общение на Духа, или някое милосърдие и състрадание, направете радостта ми пълна, като мислите все едно, като имате еднаква любов и бъдете единомислени и единомислени. Не правете нищо от партизанство или щестлавие, но със смиrenomъдрие нека всеки счита другия по-горен от себе си. Не гледайте всеки само за своето, но всеки и за чуждото. Имайте в себе си същия дух, който беше и в Христа Исуса" (Фил. 2:1-5).

Не трябва обаче да се гледа леко на греха. Господ ни забранява да търпим злото сред братята ни. Той казва: "Ако прегреша брат ти, смърти го" (Лука 17:3). Грехът трябва да бъде наричан с истинското му име и напълно да се разкрива пред злосторника.

В своето напътствие към Тимотей Павел пише под влиянието на Светия Дух: "Настоявай на време и без време, изобличавай, порицавай, увещавай с голямо търпение и непрестанно поучаване" (II Тим. 4:2). А до Тит пише: "Има мнозина непокорни човеци, празнословци и измамници ... По тая причина изобличавай ги строго, за да бъдат здрави във вярата" (Тит 1:10.13).

"Ако ти съгреша брат ти", казва Христос, "иди, покажи вината му между тебе и него самия. Ако те послуша, спечелил си брата си. Но ако не те послуша, вземи със себе си още един или двама и от устата на двама или трима свидетели да се потвърди всяка дума. И ако не послуша тях, кажи това на църквата, че ако не послуша и църквата, нека ти бъде като езичник и бирник" (Мат.18:15-17).

Нашият Господ ни учи, че разногласията, които биха се появили между християни трябва да се уреждат вътре в църквата. Те не бива да се изнасят пред лишените от страх Божи. Ако някой християнин е онеправдан от братята си, нека да не се отнася до невярващи в някое съдилище. Нека да последва даденото от Христос наставление. Вместо да се опитва да си отмъсти, нека да се стреми да спаси брата си. Бог ще опази интересите на онези, които Го обичат и Му се боят и с вяра можем да поверим своя случай на справедливия Съдия.

Твърде често, когато многократно се извършват злини и злосторникът признава грешката си, на засегнатия му дотяга все да прощава, защото си мисли, че го е правил достатъчно. Но Спасителят ясно ни казва как да се отнасяме с грешника. "Ако прегреша брат ти, смърти го; и ако се покае, прости му" (Лука 17:3). Не го считай недостоен за доверието ти. Замисли се за "себе си, да не би ти да бъдеш изкушен" (Гал.6:1).

Ако братята ти прегрешат, трябва да им простиш. Когато дойдат при теб за да изповядват греховете, не бива да казваш: Не вярвам, че са достатъчно смирени. Не мисля, че преживяват своята изповед. Какво право имаш да ги съдиш, като че ли можеш да четеш в сърцето? Божието слово казва: "Ако се покае, прости му. И седем пъти на ден ако ти съгреша, и седем пъти се обърне към тебе и каже: Покаявам се, прощавай му" (Лука 17:3.4). И не само седем пъти, а седемдесет пъти по седем - точно толкова често, колкото Господ се съгласява да ти прости.

Ние самите дължим всичко на Божията безвъзмездна милост. Милостта в завета повели нашето осиновяване. Милостта, оказана ни от Спасителя, извърши нашето изкупление, нашето новораждане и възвеличаването ни до

качеството ни на сънаследници на Христос. Затова нека и ние да проявяваме милост другите.

Не давай на заблудилите се никаква възможност за обезсърчение. Не позволявай фарисейска строгост да нарани брат ти. Бдете духът ви и сърцето ви да не бъдат управлявани и проникнати от горчиви чувства. Нека тонът на гласа ви не издава ни най-малка нотка на презрение. Ако изречеш само една дума от себе си, ако покажеш безразличие или пък проявиш подозрение или недоверие, с това рискуваш да доведеш до разруха някоя душа. На такава душа е потребен брат със съчувствителното сърце на по-големия ни Брат, за да докосне неговото човешко сърце. Накарайте го да почувствува силното и топло ръкостискане на една съчувствителна ръка и да чуе шепота: "Нека да се помолим". Бог ще даде и на единия и на другия богата опитност. Молитвата ни съединява един с друг помежду ни и с Бога. Молитвата привлича Исус на наша страна и придава на изнемогващата, смутена душа нова сила за да победи света, плътта и дявола. Молитвата осуетява атаките на Сатана.

Когато някой се отвърне от човешките си несъвършенства в съзерцание на Исус, в характера му се осъществява Божествено преобразяване. Духът на Христос, действащ върху сърцето, го оформя по свой образ. Прочее, нека вашият стремеж бъде възвисяването на Исус. Нека погледът бъде насочен към Божия Агнец, Който носи греха на света" (Йоан 1:29). И когато се включите в това дело, помнете, че "този, който е обърнал грешния от заблудения му път, ще спаси душа от смърт и ще покрие много грехове" (Яков 5:20). Но ако вие не простите на човеците съгрешенията им, то и вашият Отец не може да оправдае един неумолим дух. Този, който е немилостив спрямо други, показва, че не е съучастник на Божията опрощаваща благодат. В Божието прощение сърцето на съгрешилия е привлечено близо до великото сърце на безкрайната любов. Потокът на Божественото състрадание потича в душата на грешника, а от него - и в душите на други. Нежността и милостта, която Христос прояви в собствения Си превъзходен живот, ще бъдат забелязани у съучастниците на Неговата благодат. Но "ако някой няма Христовия Дух, той не е Негов" (Римл.8:9). Той е отчужден от Бога, годен само за вечна раздяла с Него.

Вярно е, че такъв човек може да е получил някога прощение, но немилостивият му дух показва, че сега отхвърля Божията опрощателна любов. Отделен от Бога, изпада в същото състояние, в което е бил преди да му бъде простено. Отхвърлил е своето покаяние и греховете му остават върху него, като че никога не се е покаявал.

Но големия урок от притчата е заложен в противопоставянето между Божието състрадание и човешкото коравосърдечие; Божията опрощателна милост наистина трябва да бъде мерило за нас. "Не трябваше ли и ти да се смилиш за съслужителя си, както и аз се смилих за тебе?"

Не биваме опростени, защото прощаваме, а както прощаваме. Основата на всяко прощение се намира в незаслужената Божия любов, но чрез своето отношение към другите показваме дали сме усвоили тази любов. Затова Христос казва: "С каквато съдба съдите, с такава ще ви съдят, и с каквато мярка мерите, с такава ще ви се мери" (Мат.7:2).

ПЕЧАЛБА, КОЯТО Е ЗАГУБА

(Лука 12:13-21)

Христос поучаваше и, както ставаше обикновено, около учениците Му се бе насъбрала една група. На своите ученици бе говорил за събитията, в които скоро щяха да участват. Те трябваше да прогласят наблизко и далеч поверените им от Него истини и щяха да бъдат въввлечени в конфликт с управниците на този свят. Заради Него щяха да бъдат призовавани в съдилища и изправяни пред управители и царе. Спасителят ги бе дарил с мъдрост, на която никой не можеше да противостои. Неговите собствени думи, вълнуващи сърцата на множеството и хвърлящи в смут лукавите Му противници, свидетелстваха за мощта на този всемогъщ Дух, Който бе в Него и Когото бе обещал на Своите последователи.

Мнозина бяха и тези, които желяеха небесната благодат, само за да удовлетворят себелюбивите си цели. Те признаваха чудната сила на Христос да представи истината в ясна светлина. Чуха обещаната на Неговите последователи мъдрост, с която да говорят пред управници и управители. Дали не би ги направил съучастници на силата Си и по отношение на тяхното материално благоденствие?

"И някой си от множеството Му рече: Учителю, кажи на брат ми да раздели с мене наследството". Чрез Моисей Бог бе дал указания за предаването на наследството. Най-възрастният син получаваше двоен дял от бащиния имот (Втор. 21:17), докато по-малките му братя получаваха по равни части от останалата половина. Този човек мислеше, че брат му го е измамил при разделянето на имота. Той не бе успял да получи това, което мислеше, че трябва да му бъде дадено; но си казваше, че ако Христос посредничи, сигурно ще сполучи да убеди брат му. Той бе чул покъртителните покани на Христос и тежките Му упреци към книжници и фарисеи. Ако подобни авторитетни думи можеха да бъдат отправени към неговия брат, той без съмнение не би посмял да му откаже правото.

Точно всред тържественото наставление, дадено от Христос, този човек бе разкрил своята себична нагласа. Той схвана придобивката, която би могъл да постигне чрез способността на Спасителя, но възвестяваните от Него духовни истини не оказваха влияние на ума и сърцето му. Спечелването на наследството бе неговата всепоглъщащата тема. Исус, Царят на славата, Който макар да бе богат, стана беден зар нас, му

разкриваше съкровищата на Божествената любов. Светият Дух го умоляваше да стане наследник на богатство, което е "нетленно, неоскверняемо, и което не повяхва" (I Пётр. 1:4). Той бе имал доказателства за силата на Христос. Сега му се представяше случай да говори на великия Учител и изрази пред Него най-съкровените чувства на сърцето си. Подобно на човека с греблото за тор от алегорията на Бънян, вниманието му бе съсредоточено върху земното. Той не виждаше короната над главата си. Подобно на Симон магьосника, ценеше Божия дар, като средство за светски придобивки.

Земната мисия на Спасителя бързо приближаваше към края си. Само след няколко месеца щеше да завърши необходимото за установяване на царството на Своята благодат. Едва ли човешка алчност, подтикваща Го да се въвлече в разпра за парче земя, би го отклонила от делото Му. Исус не се остави да бъде отклонен от Своята мисия. Неговият отговор бе: "Човече, кой Ме е поставил да ви съдя или деля?" (СП) Исус би могъл да каже на този човек точно онова, което изискваше справедливостта. В случая Той знаеше кое е справедливо; но братята бяха в разпра, защото и двамата бяха скъперници. Христос всъщност каза: Не е моя работа да разрешавам противоборство от този род. Спасителят дойде с цел да проповядва евангелието и така да възкреси у хората усета за вечните реалности.

В Христовото отношение към този случай има поука за проповядващите в Негово име. Изпращайки дванадесетте, Той им даде тази поръчка: "И като отивате, проповядвайте, казвайки: "Небесното царство наближи. Болни изцелявайте, мъртви възкресявайте, прокажени очиствайте, бесове изгонвайте. Даром сте приели, даром давайте: (Мат. 7:8). Те не трябваше да разрешават временните сделки на хората. Тяхна задача бе да ги водят до помирение с Бога. В това дело бе заложена силата им да благославят човечеството. Христос - ето кое е единственият лек срещу греховете и скърбите на хората. Само благата вест за Неговата милост има силата да изцелява обществото от гнетящите го злини. Коренът на неправдата на богатите към бедните, ненавистта на бедните към богатите и в двата случая се крие в себичността, което може да се преустанови само чрез послушание спрямо Христос. Единствен Той е способен на мястото на себичното греховно сърце да дари ново любвеобилно сърце. Нека Христовите служители проповядват Евангелието с изпратения от небето Дух и като Исус да работят за доброто на човечеството. Тогава в благословието и възвисяването на човешкия род ще се разкрият резултати, постигането на които е извън възможностите на човешките сили. Нашият Господ докосна самия корен на злото, предупреждавайки въпросния човек и тези, които могат да изпаднат в същите трудности: "Внимавайте и пазете се от всяко користолюбие; защото животът на човека не се състои в изобилието на имота му".

И каза им притча като рече: Нивите на един богаташ родиха много плод и той размишляваше в себе си думайки: Какво да правя? Защото нямам где да събера плодовете си. И рече: Ето какво ще направя: ще съборя житниците си и ще построя по-големи и там ще събера всичките си жита и богатата си и ще река на душата си: "Душо, имаш много блага натрупани за много години; успокой се, яж, пий, весели се, а Бог му рече:

Глупецо! тая нощ ще ти изискат душата, а това което си приготвил чие ще бъде? Така става с този който събира имот за себе си и не богатеє в Бога.

Чрез притчата за неразумния богат стопанин Христос показва безразсъдството на хора, превърнали света и това, което е в него, в единственото свое притежание. Този човек бе получил всичко от Бога. Господ бе позволил на слънцето да грее над земите му, защото лъчите му падат над праведни и неправедни. Небето излива дъждовете си върху зли и добри. Господ бе направил посева да порасне и полето да роди изобилно. Богатият човек недоумяваше какво да стори с реколтата си. Хамбарите му бяха пълни и преливаха и в тях нямаше място, което да побере излишъка от жътвата му. Той не се сети за Бога, Който бе дал цялата тази благодат. Не съзнаваше, че Бог го бе превърнал в стопанин на богатата си, за да може да помогне на нуждаещите се. Пред него стоеше благословената възможност да бъде Божи благодетел, но той мислеше само как да се погрижи за собственото си добруване.

Състоянието на бедните, сираците, вдовиците, страдащите и угнетените не бе известно на този богаташ; имаше и много места, където да раздаде част от богатата си. Би могъл лесно да се освободи от излишъка си и с това да освободи мнозина от немотия, да нахрани мнозина гладни, да облече мнозина оголели, да възрадва много сърца; на много молитви за хляб и облекло биха били изпълнени и мелодия на хваление би се въздигнала към небето. Господ бе чул молитвите на нещастниците и в добротата си им бе приготвил необходимото. (Пс.68:10). Чрез благословенията, изсипани над богатия, бе подготвен изобилен запас за нуждите на мнозина. Но богатият човек от притчата затвори сърцето за вика на нуждаещите се и каза на слугите си: "Ето какво ще направя; ще съборя житниците си и ще построя по-големи, и там ще събера всичките си жита и богатата си. И ще река на душата си: Душо, имаш много блага, натрупани за много години; успокой се, яж, пий, весели се."

Целите на този човек не бяха по-възвишени от онези на погиващите животни. Той живееше така, сякаш няма Бог, ни небе, ни бъдещ живот; сякаш всичко, което притежаваше, принадлежеше само на него като че ли и не дължи нищо ни на Бога ни на човек. Ето такъв богаташ описва псалмистът в следния стих: "Безумният рече в сърцето си: Няма Бог" (Пс.14:1).

Този човек бе живял и планирал само за себе си. Виждаше бъдещето си преизобилно обезпечено; той мисли само как да трупа за себе си и сам да се радва на плода на труда си. Счита се за най-облагодетелстван от другите хора и приписва на себе си заслугата за мъдрото стопанисване. Съгражданите му го почитаха като разсъдлив човек и преуспяващ сънародник. Понеже "човеците ще те хвалят, когато правиш добро на себе си" (Пс.49:18).

Но "мъдростта на този свят е глупост пред Бога" (I Кор.3:19). Докато богатият очаква с нетърпение години на наслада, Господ прави далеч по-различни планове. Той отправи до този неверен стопанин вестта: "Глупецо! Тая нощ ще ти изискат душата!" Това е искане, което парите не могат да удовлетворят. Натрупаното от него богатство не може да му осигури отсрочка. Само за един миг събираното през цял един живот с цената на много усилия, се оказва безполезно. "А това, което си приготвил, чие ще бъде?" Обширните му поля и добре напълнените му житници се изплъзват от ръцете му. Той "трупа съкровища, но не знае кой ще ги прибере" (Пс.39:6).

Но не си е осигурил единственото нещо, което сега би му било от полза. Живеейки за себе си, е отхвърлил от сърцето си оная Божествена любов, която щеше да се изяви в дела на милосърдие към неговите съчовеци. По този начин бе отблъснал живота, защото Бог е любов, а любовта е живот. Този човек бе предпочел преходното пред вечното и трябваше да отmine заедно с него. "Човек, който е на почит, а не разбира, прилича на животните, които загиват" (Пс.49:20). Така става с този, който "събира имот за себе си, а не богатеє в Бога". Тази сполучлива картина е хубав пример за всички времена. Може да правим планове за лично благополучие, може да събираме съкровища, може подобно на древните вавилонски строители да издигаме високи кули, но не можем да построим толкова висока стена или здрава порта, та да отблъснем вестителите на съда. Цар Валтасар "пируваше в палата си" и "хвалеше златните, сребърните, медните, железните, дървените и каменните богове". Но ръката на едно невидимо Същество написа върху стените на палата му думи на съд и без закъснение край неговите порти се чу тропотът на неприятелски войски, които идваха да изпълнят Божествената присъда. "В същата нощ царят на халдейците Валтасар биде убит" и един чужд монарх седна на престола му. (Дан.5:30).

Да живеем за себе си означава да погинем. Алчността, желанието за придобивка, за егоистична кауза, откъсва душата от извора на живота. Духът на Сатана граби, откъсва за себе си. Духът на Христос дава, жертва себе си за благо на другите. "И свидетелството е това, че Бог ни е дал вечен живот и че тоя живот е в Сина Му. Който има Сина, има тоя живот; който няма Божия Син, няма тоя живот" (I Йоан 5:11,12).

Затова и отправя тези думи към нас: "Внимавайте и пазете се от всяко користолюбие; защото животът на човека не се състои в изобилието на имота му".

"Утвърдена е голяма бездна"

Лука 16:19-31

В притчата за богаташа и Лазар Христос учи, че в този живот хората решават вечната си съдба. През благодатния период Божията милост е отправена към всяка една душа. Но ако пропиляват предоставените им възможности поради себеугаждане, хората сами се отделят от изворите на вечния живот. Никаква друга благодат няма да им бъде дадена след живота им на земята. Чрез собствения си избор са утвърдили непреодолима пропаст между себе си и своя Бог.

Тази притча описва контраста между богатите, които не са превърнали Бога в свое прибежище, и бедните, които са Му се доверили. Христос посочва, че ще дойде време, когато ще бъде определена позицията на тези две групи: един ден бедните на блага в този свят, уповавайки се на Бога и бивайки дълготърпеливи в страданието, ще бъдат въздигнати много по-високо от заемашите сега най-високите дадени им от света постове, но които не живеят според волята на Бога.

"Имаше някой си богаташ", каза Христос, "който се обличаше в мораво и висон, и всеки ден се веселеше бляскаво. Имаше и един сиромаш на име Лазар, покрит със струпей, когото туряха да лежи пред портата му, като желаше да се нахрани от падналото от трапезата на богаташа."

Богаташът не принадлежеше към категорията хора, представени от неправедния съдия, който открито заяви пренебрежението си към Бога и хората. Твърдеше, че е Авраамов син и не насилваше сиромаша, нито го гонеше заради неприятния му вид. Ако този беден и отблъскващ представител на човешката раса можеше да бъде утешен когато богатият го поглеждал при влизането и излизането си, той би бил склонен да го остави. Той обаче бе себично равнодушен към нуждите на своя страдащ брат.

Тогава не съществуваха болници, в които да се полагат грижи за болните. За помощ и съчувствие страдащите и нуждаещите се бяха предоставяни на вниманието на онези, на които Господ бе поверил богатство. Така бе със сиромаша и богатия. Лазар имаше голяма нужда от помощ. Той беше без приятели, без дом, без средства и хляб. Такова бе ден след ден неговото съществуване, докато в същото време заможният благородник удовлетворяваше всяка своя прищявка. Щедро надареният с възможности за облекчаване на страданията на своя брат, живееше за себе си така, както и мнозина днес.

И днес край нас има мнозина гладни, голи и бездомни. Този, който не отделя от своите блага в помощ на тези

нуждаещи се, страдащи хора поставя върху него бремето на вина, за която един ден треперящ ще трябва да отговаря. Всяка алчност е осъдена като идолопоклонство. Всяка проява на егоизъм е оскърбление в Божиите очи.

Бог бе направил богатия човек управител на Своите средства и затова негов дълг бе да се притича на нещастните, които се намираха в положението на Лазар. Бе дадена следната заповед: "Да възлюбиш Господа, твоя Бог с цялото си сърце, с цялата си душа и с всичката си сила. (Втор. 6:5); и "Да обичаш ближния си както себе си" (Лев. 19:18).

Богаташът бе юдеин и бе запознат с Божиите заповеди. Но забрави, че бе отговорен за използването на поверените му средства и способности. Божиите благословения бяха излети изобилно върху него, но той ги употреби себично, за да прослави себе си, а не своя Създател. В съответствие с това изобилие бе и задължението му да използва тези дарове за възвисяване на човечеството. Такава бе Божията заповед, но богаташът не мислеше за задължението си към Бога. Напротив, даваше пари с лихва; но не връщаше никаква част от благата, които Бог му бе заел. Имаше знания и способности, но не ги оползотворяваше. Немарлив в отговорността си към Бога, отдаваше цялата си сила на удоволствията. Всичко, което го заобикаляше, кръгът му от развлечения, хвалебствията и ласкателствата на приятелите му, служеха за неговата егоистична радост. Той бе толкова погълнат от обществото на своите приятели, че загуби всякакъв усет за отговорността си да сътрудничи на Бога в Неговата служба на милосърдие. Имаше възможност да разбере Божието слово и да приложи поученията му; но веселото общество, което си избра, запълваше до такава степен времето му, че забрави Бога на вечността.

Ала настъпи ден, когато положението на двамата се промени. Дълго бе страдал беднякът търпеливо и безропотно. След време умря и бе погребан. Нямаше кой да скърби за него, но чрез своето дълготърпение в страданието бе свидетелствал за Христос, бе издържал изпита на своята вяра и след смъртта му ни е представен като пренесен от ангелите в лоното на Авраам.

Лазар представлява бедния, който страда от лишения, но вярва в Христос. Когато тръбата прозвучи, всички чули Христовия глас в своя гроб ще излязат от него и ще получат наградата си; защото тяхната вяра в Бога бе не само теория, но и реалност.

"Умря и богаташът и бе погребан и в пъкъла, като беше на мъки и повдигна очи, видя отдалеч Авраама и Лазара в неговите обятия. И той извика, казвайки: Отче Аврааме, смили се за мене, и изпрати Лазара да натопа края на пръста си във вода и да разхлади езика ми, защото съм на мъки в тоя пламък"

В тази притча Христос среща народа на собствената му територия. Мнозина от слушателите на Христос поддържаха учението за съзнателното състояние на човека между смъртта и

възкресението. Спасителят познаваше идеите им и състави притчата Си по такъв начин, че да внедри важни истини като си послужи с техните предубеждения. Той изправи пред Своите слушатели огледало, в което, оглеждайки се, да преценят доколко връзката им с Бога е истинска. Христос използваше преобладаващото мнение, за да изясни една истина, която желаше да извести на всички. Стойността на човека, внушаваше Той, не зависи от големината на неговото богатство, защото всичко, което притежава, му е поверено за късо време от Господа. Злоупотребата с тези дарове ще го постави по-долу и от най-бедния и най-огорчения човек, който обаче обича Бога и се уповава на Него.

Христос желаше слушателите Му да разберат, че не е възможно да постигнат спасение на душата си след смъртта. Отговорът, който постави в устатата на Авраам, гласи: "Синко, спомни си, че ти си получил своите блага приживе, така и Лазар злините; но сега той тук се утешава, а ти се мъчиш. И освен това, между нас и вас е утвърдена голяма бездна, така че ония, които биха искали да минат оттук към вас, да не могат, нито пък от там да преминат към нас."

Така Христос представя колко безнадеждно е да се търси друго благодатно време след смъртта. Този живот е единственото дадено на човека време, в което да се подготви за вечността.

Богаташът не забрави, че е Авраамово чедо и в бедствието си е представен като призоваващ Авраам за помощ: "Отче Аврааме", помоли се той, "смили се за мене". Той не отправя молитвата си към Бога. С това показва, че поставя Авраам над Бога и разчита на спасение поради родството си с Авраам. Разбойникът на кръста се помоли на Христос: "Спомни си за мене, когато дойдеш в Царството Си", каза той. И на часа дойде отговорът: "Истина ти казвам днес (когато Аз вися на кръста унижен и страдащ), ще бъдеш с мен в рая" (Лука 23:42-43). Но богаташът се молеше на Авраам и молбата му не бе удовлетворена. Единствено Христос е възвисен, за да бъде "Началник и Спасител, да даде покаяние на Израеля и прощение на греховете" (Деян. 5:31). "И чрез никой друг няма спасение" (Деян. 4:12).

През целия си живот богатият бе мислил само за своите си удоволствия и твърде късно разбра, че не се е приготвил за вечността. Той осъзна своето безразсъдство и помисли за братята си, които щяха да продължават да живеят, угаждайки на себе си. Тогава се помоли: "Като е тъй, моля ти се, отче, да го пратиш в бащиния ми дом; защото имам петима братя, за да им засвидетелства, да не би да дойдат и те на това мъчително място. Но Авраам каза: Имат Моисея и пророците, нека слушат тях. А той рече: Не, отче Аврааме, но ако отиде при тях някой от мъртвите, ще се покаят. И той му каза: Ако не слушат Моисея и пророците, то и от мъртвите да възкръсне някой, пак няма да се убедят".

С тази молба богатият всъщност казваше, че ако не се даде допълнително потвърждение на братята му, те не биха се убедили. Неговото искане представляваше укор към Бога. Смисълът на думите му бе следният: Ако ме беше предупредил по-грижливо, нямаше да съм тук. В отговор на молбата му, Авраам в действителност му казва: Братята ти са били достатъчно предупредени. Давана им е светлина, но те не пожелаха да я видят; истината им е била представена, но те не пожелаха да я чуят.

"Ако не слушат Моисея и пророците, то и от мъртвите да възкръсне някой, пак няма да се убедят". Истинността на тези думи се потвърди в историята на еврейската нация. Последното и най-възвишено чудо на Христос бе възкресяването на Лазар от Витания след четириднешния му престой в гроба. На евреите бе дадено това превъзходно потвърждение за Божествеността на Месия, но те го отхвърлиха. Лазар се събуди от мъртвите и свидетелства пред тях, но те закоравиха сърцата си срещу всяко доказателство и дори търсеха да отнемат живота му. (Йоан 12:9-11).

Законът и пророците са определените от Бога инструменти за спасение на хората. Христос каза: Оставете ги да обърнат внимание на тези доказателства; ако не слушат Божия глас от словото му, няма да обърнат внимание и на свидетелството на възкръснал от мъртвите.

Вслушващите се в Моисей и пророците няма да изискват по-голяма светлина от тази, която Бог вече е дал; но ако отхвърлят светлината и пропускат да благодарят за предоставените им възможности, не биха чули и ако дойде някой от мъртвите с послание до тях. Дори и такова потвърждение нямаше да ги убеди, понеже отхвърлящите закона и пророците така закоравяват сърцата си, че ще откажат да приемат всяка светлина.

Разговорът между Авраам и богатия някога човек е символичен. Произтичащата от него поука е, че всеки е получил достатъчно светлина, за да различи ясно задълженията си. Отговорностите на човека са пропорционални на неговите възможности и привилегии. Бог дава на всекиго достатъчно светлина и благодат за делото, с което го е натоварил. Ако човек не изпълнява задълженията, посочени му от малкото светлина, би се показал още по-неверен и по-безразличен към благословеният, на които е обект, ако му се дадеше по-голяма светлина. "Верният в най-малкото и в многото е верен, а неверният в най-малкото и в многото е неверен". (Лука 16:10). Онези, които отказват да бъдат просветлени от Моисей и пророците и очакват някакво знаменито чудо, не биха се убедили, дори и ако желанието им се удовлетвори.

Притчата за богатия човек и бедния Лазар показва как тези две категории хора биват преценявани в невидимия свят. Богатството не е грях, ако е придобито по законен начин. Богатият не се осъжда поради богатствата си. Върху него обаче пада осъждение, ако поверените му средства се

изразходват себично. Той може много по-добре да запази парите си край Божия престол, използвайки ги за добри дела. Смъртта не може да превърне в бедняк посветилия се на търсене на вечни богатства. Но човекът, трупаш богатството за свои лични интереси, не може да отнесе нищо в небето. Той се е оказал неверен стопанин. През земния си живот се е радвал на блага, но е забравил задълженията си към Бога, пропускайки да си осигури небесното съкровище.

Богаташът, разполагал с толкова много привилегии, беше длъжен да по такъв начин да развива дарбите си, че да бъдат полезни за напредването на Царството Божие. Целта на изкуплението е не само да заличи греха, но и да възстанови в човека онези духовни дарби, ограбени от унижаващата сила на греха. Парите не могат да бъдат пренесени във вечния живот, там те не са необходими, докато добрите дела, извършени за привличането на души за Христос, ще ни следват в небесните дворове. Употребилите Господните дарби себично, оставяйки нуждаещите се свои събратя без подкрепа и без да направят нищо за насърчение на Божието дело в света, обезславят своя Създател. Виновни като крадци към Бога: ето какво ще се запише срещу техните имена в небесните книги.

Богатият човек имаше всичко, което парите могат да доставят, но не притежаваше необходимите добродетели, които щяха да поддържат в изправност сметките му с Бога. Бе живял така, сякаш земните му блага бяха негова собственост. Отхвърли Божия повик и умоляванията на страдащите бедни. Но накрая идва покана, на която не може да не се подчини. Една сила, на която той не можеше да повелява или да се противи, му заповядва да напусне имотите, чието управление му се отнема. Някога богат, сега е смален до безнадеждна нищета. Одеждата на Христовата правда, изтъкана на небесния стан, никога няма да покрие неговата голота. Този, който някога носеше най-изящен лен и най-богат пурпур, сега е гол. Благодатното му време е свършило. Влизайки в света, не внесе нищо в него, и сега излизайки, не може да изнесе нищо от него.

Христос повдигна завесата и представи тази картина пред свещеници и водачи, книжници и фарисеи. Вгледай се в тази картина, ти, който си богат с благата на този свят, а не богатееш в Бога. Няма ли да се размислиш пред тази сцена? Това, което хората оценяват високо, е мерзост в Божиите очи. Христос пита: "Понеже какво се ползва човек като спечели целия свят, а изгуби живота си? Защото какво би дал човек в замяна на живота си?" (Марко 8:36-37).

ПРИЛОЖЕНИЕ ЗА ЕВРЕЙСКАТА НАЦИЯ

Когато Христос разказа притчата за богатия човек и бедния Лазар, мнозина от еврейския народ се намираха в окаяното положение на богаташа, използващи Божиите блага за

свое лично възвеличаване, като се подготвяха се по този начин за присъдата: "Претеглен си на везните, и си бил намерен недостатъчен" (Дан.5:27). Богаташът бе получил в изобилие всякакви материални и духовни благословения, но отказа да сътрудничи на Бога при използването им. Така бе и с еврейската нация. Господ бе превърнал евреите в пазители на свещената истина. Той ги бе определил за стопани на Неговата благодат. Бе им дал всяко духовно и временно предимство и ги бе призовал да споделят с други тези благословения. Бяха им дадени специални наставления за отношението им към изпадналите в беда техни братя, към пришълеца отвътре портите и към бедните сред тях.

Те не трябваше да търсят във всичко и навсякъде само собствената си изгода, а да си спомнят за изпадналите в нужда и да споделят с тях придобитото. А Бог обеща да ги благослови в съответствие с техните дела на любов и милосърдие. Но, подобно на богатия човек, те не протегнаха ръка за помощ при облекчаване на временните или духовни нужди на страдащото човечество. Изпълнени с надменност, те се смятаха за избран и облагодетелстван от Бога народ, при все това нито Му служеха, нито Му се покланяха. Възлагаха надеждата си на факта, че са Авраамови чеда. "Ние сме Авраамово потомство", казваха те горделиво (Йоан 8:33).

Когато дойде кризата, стана ясно, че се бяха отдалечили от Бога и се осланяха на Авраам като на Бог.

Христос копнееше лъчите на божествената светлина да проникне в помрачените умове на еврейския народ. Той им каза: "Ако бяхте Авраамови чеда, Авраамовите дела щяхте да вършите. А сега искате да убиете Мене, Човека, Който ви казах истината, която чух от Бога. Това Авраам не е сторил" (Йоан 8:39-40).

Христос не признаваше добродетел по потекло. Той учеше, че духовната връзка превъзхожда всяка естествена. Евреите твърдяха, че са потомци на Авраам, но пропуска им да вършат Авраамовите дела говореше, че не са истински негови чеда. Само хармонизиращите духовно на Авраам чрез послушание към Божия глас, се смятат за истински негови потомци. Макар че Лазар принадлежеше към класата, разглеждана от хората като низша, Христос го отъждестви с един от тези, които патриархът Авраам ще приеме в най-близкото си обкръжение.

Въпреки че бе заобиколен от всички удобства, които може да даде богатството, богаташът бе толкова невеж, че постави Авраам на мястото на Бога. Ако бе оценил своите големи привилегии и бе позволил на Божия Дух да направлява ума и сърцето му, щеше да има съвсем друга позиция. Така бе и с нацията, която той представляваше. Ако юдеите бяха откликнали на Божествения повик, бъдещето им щеше да е съвсем различно. Щяха да притежават истинска духовна проницателност. Имаха блага, които Бог би могъл да преумножи, предоставяйки им достатъчно средства за благословение и просветление на целия свят. Но те толкова се

бяха отдалечили от Божиите разпоредби, че целият им живот бе извратен. Пропуснаха да използват дарбите си като Божии домоуправители в съзвучие с истината и правдата. Те не вземаха предвид вечността и резултатът от тяхната измяна бе разрухата на цялата нация.

Христос знаеше, че при разрушението на Ерусалим евреите щяха да си спомнят Неговите предупреждения. Така и стана. Когато бедствието връхлетя Ерусалим, когато глад и страдания от всякакъв вид сполетяха народа, те си спомниха тези Негови думи и разбраха притчата. Бяха си навлекли сами страданието, отказвайки да пропуснат дадената от Бога светлина да достигне с лъчите си до света.

ПОСЛЕДНИТЕ ДНИ

Заключителните сцени от историята на тази земя са описани в последната част на притчата за богатия човек и бедния Лазар. Този богаташ се наричаше Авраамов син, но една непреодолима пропаст – един зле развит характер – го отделяше от Авраам. Патриархът служеше на Бога, следвайки словото Му с вяра и послушание. Но богаташът малко мислеше за Бога и още по-малко за нуждите на страдащото човечество. Голямата бездна, утвърдена между него и Авраам, бе бездната на непокорството. Мнозина са и днес онези, които следват същия път. Въпреки че са църковни членове, те си остават непокаяни. Може да присъстват на богослужението, може да пеят псалма "Както еленът пъхти за водните потоци, така душата ми въздиша за Тебе, Боже" (Пс.42:1), но всичките им външни прояви свидетелстват за лъжа. В Божиите очи те не са по-праведни и от най-лошия грешник. Копнеещата за възбудата на светското удоволствие душа и изпълненият с любов към показност ум не могат да служат на Бога. Подобно на богаташа в притчата такъв човек не е склонен да воюва срещу плътската похот. Той копнее да угоди на апетита. Избира атмосферата на греха и, внезапно грабнат от смъртта, влиза в гроба с характер, оформен приживе в съдружие със сатанинските сили. В гроба няма власт да избира ни добро ни зло, понеже в деня, когато човек умира, "загиват намеренията му." (Пс. 146:4; Екл. 9:5-6).

Когато Божият глас събуди мъртвите, всеки ще излезе от гроба с подхранваните приживе апетити и страсти, предпочитания и недоволства. Бог няма да извърши чудо, за да преобрази човека, който не е желал това, когато са му били предоставени всяка възможност и всяко улеснение. През живота си той не се е наслаждавал в Господа и не е намирал никаква радост да Му служи. Характерът му не е в хармония с Бога, така че такъв човек не ще бъде щастлив в небесното семейство.

И днес в света съществуват личности със своя правда. Те не са нито лакомници, нито пияници или безверници, но желаят

да живеят за себе си, а не за Бога. Той не е в мислите им; затова те са причислени към невярващите. Ако им се дадеше възможност да влязат през портите на Божия град, те не биха имали право на дървото на живота, защото не приеха Божиите заповеди когато им бяха изложени с всичките спадащи към тях условия. Те не са служили на Бога в този свят; следователно не биха му служили и после. Такива хора не биха могли да живеят в Неговото присъствие и биха предпочели всяко друго място пред небето.

Да се поучим от Христос означава да приемем Неговата благодат и Неговия характер. Но онези, които не оценяват и не използват скъпоценните възможности и светите влияния, предоставени им на земята, не са годни да вземат участие в чистото небесно поклонение. Характерите им не преобразени по Божествено подобие. Чрез собствената си небрежност те сами са изкопали една бездънна пропаст, която нищо не може да се запълни. Между тях и праведните е утвърдена голяма бездна.

ДУМИ И ДЕЛА

Матей 21:23-32

"Един човек имаше двама сина; дойде при първия и му рече: Синко, иди работи днес на лозето. А той в отговор каза: Не искам; но после се разкая и отиде. Дойде и при втория, комуто каза същото и той в отговор каза: Аз ще ида, господине! Но не отиде. Кой от двамата изпълни бащината си воля? Казват: Първият".

В планинската проповед Христос каза: "Не всеки, който Ми казва: Господи! Господи! ще влезе в небесното царство, но който върши волята на Отца Ми, Който е на небесата" (Мат. 7:21). Искреността се изпитва не с думите, а с делата. Христос не казва на някого: "Какво особено казвате?", а "Какво особено правите?" (Мат. 5:47). Изпълнени със смисъл са Неговите думи: "Като знаете това, блажени сте, ако го изпълнявате". Думите нямат стойност, ако не са придружени от подобаващи дела. Това е поуката, която извличаме от притчата за двамата сина.

Тази притча бе изречена при последното Христово посещение в Ерусалим преди Неговата смърт. Той бе изгонил от храма купувачите и търговците. Гласът Му бе говорил на сърцата им с Божия сила. Изумени и ужасени те се подчиниха на Неговата заповед без извинение и съпротива.

Когато страхът им стихна, свещениците и старейшините, връщайки се в храма, намериха Христос да изцелява болните и умиращите. Те чуха гласове на радост и хвалебно песнопение. В същия храм децата, чието здраве бе възвърнато, размахваха палмови клонки и пееха "Осанна" на Давидовия Син. Младенчески гласове шепнеха хваления за могъщия Изцелител.

Но всичко това не бе достатъчно свещениците да превъзмогнат предрасъдъка и ревността си

На следващия ден, когато Христос поучаваше в храма, главните свещеници и старейшините на народа дойдоха при Него и казаха: "С каква власт правиш тия неща? и кой ти е дал тая власт?"

Свещениците и старейшините имаха непогрешимо потвърждение за силата на Христос. Когато очистваше храма те видяха по лицето Му да проблясва небесен авторитет и не можеха да се противят на силата, чрез която говореше. В чудните Си дела на изцеление Той отново бе отговорил на въпроса им. Бе дал неоспоримо доказателство за Своята власт. Но то не бе желано. Свещениците и старейшините тайно се надяваха, че Исус ще се прогласи за Помазаник, та да могат да злоупотребят с думите Му и да подбудят народа срещу Него. Те се стремяха да унищожат влиянието Му и да Го умъртвят.

Исус знаеше, че нямаше да повярват в личното Му свидетелство, че е Христос, ако не познаеха в Него Бога или не видяха в делата Му потвърждението за Неговия Божествен характер. В Своя отговор Той избягва спора, който те се надяват да предизвикат, и насочи осъждението върху самите тях.

Той каза: "Ще ви задам и аз един въпрос, на който ако Ми отговорите, то и Аз ще ви кажа с каква власт правя тия неща. Йоановото кръщение откъде беше? От небето или от хората?"

Свещениците и водачите бяха объркани "и те разискваха помежду си, думайки: Ако речем: От небето, Той ще ни каже: Тогава защо не го повярвахте; но ако речем: от хората, боим се от народа; защото всички имат Йоан за пророк. И тъй, в отговор на Исуса казаха: Не знаем. Рече им и Той: "Нито аз ви казвам с каква власт правя тия неща".

"Не знаем". Този отговор бе една лъжа. Но свещениците прозряха положението, в което бяха, и излъгаха, за да се прикрият. Йоан Кръстител бе дошъл, носейки свидетелство за Оня, Чиято власт те в момента оспорвахте. Той Го бе посочил, казвайки: "Ето Божият Агнец, Който носи греха на света" (Йоан 1:29). Той Го бе кръстил и след кръщението, когато Христос се молеше, небесата се разтвориха и Божият Дух слезе върху Него подобно на гълъб; в същото време от небето се чу глас, който казваше: "Този е възлюбеният Ми Син, в Когото е Моето благоволение" (Мат. 3:17).

Припомняйки си как Йоан бе повторил пророчествата относно Месия, припомняйки си сцената при кръщението на Исус, свещениците и водачите не посмяха да кажат, че Йоановото кръщение е от небето. Ако признаеха Йоан за пророк, какъвто вярваха че е, как можеха да отрекат неговото свидетелство, че Исус от Назарет е Божият Син? А те не можеха да кажат, че Йоановото кръщение е от хората поради хората, които вярваха, че Йоан е пророк. И така те казаха: "Не знаем".

Тогава Христос даде притчата за двамата сина. Когато бащата отиде при първия син, казвайки: "Иди работи днес на лозето", синът бързо отвърна: "Не искам". Той отказа да се покори и по лоши пътища и компании. Но впоследствие се разкая и се покори на повика.

Бащата отиде при втория син със същото нареждане: "Иди работи днес на лозето". Този син отговори: "Аз ще ида, господине", но не отиде.

В тази притча бащата представлява Бога, лозето - църквата. Чрез двамата сина са представени две групи от хора. Синът, който отказа да се подчини на заповедта, казвайки: "Не искам", представляваше онези, които живееха в открито престъпление, които не си даваха вид на благочестие, които открито отказваха да дойдат под властта на въздържанието и послушанието, които Божият закон налага. Но много от тях впоследствие се разкаяха и се покориха на Божия повик. Когато Евангелието дойде до тях чрез вестта на Йоан Кръстител: "Покайте се, понеже наближи небесното царство", те се покаяха и изповядаха греховете си (Мат. 3:2).

Чрез сина, който каза: "Аз ще ида, господине", и не отиде, бе разкрит характера на фарисеите. Подобно на този син еврейските водачи бяха непокаяни и самодоволни. Религиозният живот на еврейската нация бе станал една преструвка. Когато Божият глас прогласи на Синайската планина закона, целият народ се зарече да се покорява. Те казаха: "Аз ще ида, господине", но не отидоха. Когато лично Христос дойде, за да представи пред тях принципите на закона, те Го отхвърлиха. Христос бе дал на еврейските водачи от Своето време изобилно потвърждение за Неговата власт и Божествена мощ, но макар и убедени, те не искаха да приемат потвърждението. Христос им бе показал, че продължаваха да се съмняват, защото нямаха духа, който води към послушание. Той им бе заявил: "Заради вашето предание осуетихте Божията дума... Обаче напразно Ми се кланят, като преподават за поучения човешки заповеди" (Мат. 15:6.9).

Сред насъбралите се пред Христос имаше книжници и фарисеи, свещеници и водачи и след като разказа притчата за двамата сина, Христос отправи към слушателите Си въпроса: "Кой от двамата изпълни бащината си воля?" Забравяйки себе си, фарисеите отговориха: "Първият". Те го казаха без да осъзнават, че произнасяха присъда срещу себе си. Тогава от устните на Христос се отрони порицанието: "Истина ви казвам, че бирниците и блудниците ви изпреварват в Божието царство. Защото Йоан дойде при вас в пътя на правдата, и не го повярвахте; бирниците обаче и блудниците го повярваха; а вие, като видяхте това, даже не се разкаяхте отпосле да го вярвате."

Йоан Кръстител дойде, проповядвайки истината, и грешниците бяха убедени и обърнати чрез Неговото проповядване. Те щяха да влязат в небесното царство преди онези, които в собствена правда се противяха на

тържественото предупреждение. Бирниците и блудниците бяха невежи, но даваха на хората знание върху пътя на истината. Те обаче отказаха да ходят по пътеката, която води до Божия рай. Истината, която трябваше да е за тях ухание от живот за живот, стана ухание от смърт за смърт. Явни грешници, които се погнусиха от себе си, бяха получили кръщението от ръцете на Йоан; но тези учители бяха лицемери. Собствените им упорити сърце препятстваха приемането на истината. Те се противяха на убеждението на Светия Дух и отхвърлиха послушанието спрямо Божиите заповеди.

Христос не им каза: "Вие не можете да влезете в небесното царство"; но показа, че пречката, която ги възпрепятстваше да влязат бе създадена от самите тях. Вратата все още бе отворена за тези еврейски водачи, Той все още ги канеше. Христос копнееше да ги види убедени и обърнати.

Свещениците и старейшините на Израил прекарваха живота си в религиозни церемонии, които считаха за твърде свети, за да бъдат свързани със светска дейност. Ето защо се предполагаше, че животът им е напълно религиозен. Но те извършваха церемониите си, за да бъдат видени от хората, та да може светът да ги приеме като благочестиви и богопосветени. Докато се преструваха, че се покоряват, те отказаха да отвърнат с послушание на Бога. Не живееха истината, която си представяха че поучават.

Христос обяви Йоан Кръстител за един от най-великите пророци, и показа на слушателите Си наличието на достатъчно доказателства за това, че Йоан е Божи вестител. Думите на проповядващия в пустинята бяха изпълнени със сила. Той носеше вестта си неотклонно, порицавайки греховете на свещениците и водителите и напътствайки ги към делата на небесното царство. В отказа им да вършат определеното за тях дело, Йоан им посочи тяхното греховно незачитане на властта на небесния им Отец. Не отстъпи пред греха и мнозина се отвърнаха от неправдата си.

Ако еврейските водачи бяха искрени, щяха да приемат и Йоановото свидетелство и Исус като Месия. Но те не показаха плодове на покаяние и правда. Тъкмо онези, които те презираха, ги изпревариха в Божието царство.

В притчата синът, който каза: "Аз ще ида, господине!" се представяше за предан и покорен; но времето доказа, че има само вид на такъв. Той не обичаше истински баща си. Така и фарисеите се хвалеха със своята святост, но при изпитание тя се оказваше напълно недостатъчна. Когато бе в техен интерес, те правеха изисквания на закона много точни; но когато се очакваше послушание от самите тях, те чрез лукави софизми осуетяваха силата на Божиите наставления. За тях Христос обяви: "според делата им не постъпвайте; понеже говорят, а не вършат" (Мат. 23:3).

Те нямаха истинска любов към Бога или човека. Бог ги канеше да бъдат Негови съработници за благословието на

света; но докато привидно приеха повика, на дело отхвърлиха послушанието. Уповаваха на себе си и се хвалеха със своята доброта, но нарушаваха грубо Божиите заповеди. Те отказаха да вършат определеното им от Бога дело и поради тяхното престъпление Господ бе на път да се отдели от непокорната нация.

Собствената правда не е истинска и онези, които клонят към нея ще бъдат оставени да понесат последиците от поддържането на една трагична заблуда. Мнозина днес твърдят, че се покоряват на Божиите заповеди, но в сърцата им липсва Божията любов, която да потече към други. Христос ги призовава да се съединят с Него в Неговото дело за спасение на света, но те се задоволяват с думите: "Аз ще ида, господине" и не отиват. Не сътрудничат на онези, които служат на Всемогъщия. Тези хора са лентяи. Подобно на неверния син те дават лъжливи обещания на Бога. Поемайки върху себе си тържествения завет на църквата, те се заричат да приемат и да се покоряват на Божието слово, да се отдадат на служба към Бога, но не го правят. Привидно заявяват, че са Божии чеда, но техният живот и характер показват липса на връзка с Него. Тяхната воля не е предадена на Създателя. Животът им е една лъжа.

Те се появяват да изпълнят обещанието за послушание, щом то не включва жертва; но когато се изисква себеотрицание и самопожертвувателност, когато виждат да се издига кръста, те се отдръпват. Така убеждението за дълга изчезва, а познатото престъпване на Божиите заповеди стават навик. Слухът може да чува Божието слово, но духовните сили на възприятието са замрели. Сърцето се закоравява, съвестта се притъпява.

Не мислете, че понеже не проявявате категорична враждебност към Христос, вие Му служите. Така мамим собствените си души. Чрез отказ да раздадем даденото ни от Създателя било то време, средства или някое друго от поверените нам Негови дарове, за да ги използваме в Неговото служене,, ние работим срещу Него.

Сатана използва равнодушната, сънлива леност на мними християни, за да укрепи силите си и да спечели души на своя страна. Мнозина, които мислят, че макар да не вършат навременно дело за Христос, са пак на Негова страна, помагат на неприятеля да печели почва и предимства. Чрез пропуски им да бъдат усърдни работници за Учителя, като оставят неизпълнени задължения и неизречени думи, те са позволили на Сатана да печели контрол върху души, които можеха да бъдат привлечени към Христос.

Никога не ще бъдем спасени в леност и бездействие. Не съществува подобно нещо - истински обърната личност, живееща безпомощен, безполезен живот. Не е възможно за нас да влезем в небето, пасивно носени от течението. Никой мързеливец не може да влезе там. Ако не се стремим да добием достъп до царството, ако не търсим усърдно да научим какво

постановяват неговите закони, няма да сме годни за дял в него. Онези, които отказват да сътрудничат с Бога, не биха сътрудничали с Него в небето. Не би било безопасно вземането им в небето.

Има повече надежда за бирниците и грешниците, отколкото за онези, които познават Божието слово, но отказват да му се покорят. Този, който се вижда като грешник, чийто грях не е простен, който знае, че покварява душа, тяло и дух пред Бога, се притеснява да не би завинаги да бъде отстранен от небесното царство. Той осъзнава болестното си състояние и търси изцеление от великия Лекар, който е казал: "Който дойде при Мене, никак няма да го изпъдя" (Йоан 6:37). Тези души Господ може да използва като работници в лозето Си.

Христос не осъди сина, отказал за малко време да се покори на бащината си заповед, ала не го и похвали. Групата, която като първия син отказва да се подчини, не заслужава похвала за подобно поведение. Тяхната откровеност не трябва да се разглежда като добродетел. Осветена от истината и святостта, тя би превърнала хората в смели свидетели за Христос; но използвана такава каквато е от грешника, тя е оскърбителна и предизвикателна и клони към богохулство. Фактът, че човекът не е лицемер, не го прави по-малко грешник. Когато призивите на Светия Дух стигнат до сърцето, единствената ни сигурност е в незабавния ни отклик. Когато дойде повикът: "Иди и работи днес на лозето", не отхвърляйте поканата. "Днес, ако чуете Неговия глас, не закоравявайте сърцата си" (Евр. 4:7). Опасно е всяко отлагане да се покорим, защото повече никога може да не чуем поканата.

И нека никой не се ласкае, че подхранваните известно време грехове могат отново лесно да бъдат изоставени. Това не е така. Всеки поддържан грях отслабва характера, укрепва навика и резултатът е физическа, умствена и морална поквара. Може да се покаете за злото, което сте сторили, и да стъпите в правия път, но характерът на ума ви и фамилярността ви със злото ще ви затрудни при различаването между праведно и грешно. Чрез оформените лоши навици Сатана отново и отново ще ви напада.

В заповедта: "Иди и работи днес на лозето", изпитът по искреност се поднася на всяка душа. Ще бъдат ли делата така добри както и думите? Ще използва ли призованият цялото знание, което има, работейки предано, безкористно за Собственика на лозето?

Апостол Петър ни наставлява за плана, по който трябва да работим. "Благодат и мир да ви се умножи", казва той "чрез познаването на Бога и на Исуса, нашия Господ. Понеже Неговата божествена сила ни е подарила всичко, що е необходимо за живота и за благочестието, чрез познаването на Този, Който ни е призовал чрез Своята слава и сила; чрез които се подариха скъпоценните нам и твърде големи обещания, за да станете чрез тях участници на божественото естество, като сте избягали от произлязлото от страстите разтление в света;

то по самата тая причина положете всяко старание и прибавете на вярата си добродетел, на добродетелта си благоразумие, на благоразумието си себеобуздание, на себеобузданието си твърдост, на твърдостта си благочестие, на благочестието си братолюбие, и на братолюбието си любов" (III Петр. 1:2-7).

Ако обработваш предано лозето на душата си, Бог те превръща в Свой съработник и ще трябва да вършиш едно дело не само за себе си, но и за други. Представяйки църквата като лозе, Христос не учи, че трябва да ограничим симпатиите и действията си до своите собствени членове. Господното лозе трябва да се уголемява и да се разпростира по всички части на земята. Когато получим наставлението и благодатта на Бога, би трябвало да споделим с други познанието за грижата по скъпоценните растения. Така може да разширим лозето на Господа. Бог бди за потвърждение на нашата вяра, любов и търпение. Той гледа да види дали използваме всяко духовно предимство, за да станем умели работници в Неговото лозе на земята, та да може да влезем в Божия Рай, този едемски дом, от който Адам и Ева бяха изпъдени поради престъплението.

Бог е в бащинска връзка със Своя народ и изисква от нас предано служене. Разгледайте живота на Христос. Начело на човечеството, в служба на Своя Отец, Той е пример за това, което всеки син може и би трябвало да бъде. Днес Всевишният изисква от човешките същества послушанието, което Христос прояви. Той служеше на Своя Отец с любов, доброволно и свободно. "Драго ми е, Боже мой, да изпълнявам Твоята воля", обяви Той, "Да! Законът Ти е дълбоко в сърцето ми" (Пс. 40:8). Христос не смяташе никоя жертва за твърде голяма, никое усилие за твърде тежко, за да завърши делото, за което дойде. На дванадесетгодишна възраст Той каза: "Не знаете ли, че трябва да се намеря около дома на Отца Ми?" (Лука 2:49). Той бе чул повика и бе поел делото. "Моята храна е да върша волята на Онзи, Който ме е пратил, и да върша Неговата работа." (Йоан 4:34).

Така трябва да служим на Бога. Служи само оня, който действа по най-високия стандарт на послушанието. Божиите синове и дъщери трябва да докажат себе си като съработници на Бога, Христос и небесните ангели. Това е изпитът за всяка душа. За тези, които Му служат предано, Господ казва: "Тия ще бъдат Мои... Да! избрана скъпоценност, в деня, който определям и ще бъде благосклонен към тях, както е благосклонен човек към сина, който му работи." (Мал. 3:17)

Голямата Божия цел в осъществяването на Неговото провидение е да изпитва хората, да им дава възможност да развият характера си. По този начин се доказва покорството им към Неговите заповеди. Добри дела не купуват Божията любов, но разкриват наличието и в нас. Ако предаваме волята си на Бога, ние няма да работим, за да я заслужим. Неговата любов ще бъде приета в душата като безвъзмезден дар и от любов към Него с наслада ще се покоряваме на Неговите заповеди.

Днес има само две групи в света и само две групи ще бъдат познати в съда - онези, които нарушават Божия закон и тези, които му се покоряват. Христос даде пробата, чрез която да се потвърди нашата вярност или невярност. "Ако Ме любите, казва Той, "ще пазите Моите заповеди... който има Моите заповеди и ги пази, той Ме люби, а който Ме люби ще бъде възлюбен от Отца Ми, и Аз ще го възлюбя, и ще явя Себе Си нему... Който не Ме люби не пази думите Ми; и учението, което слушате, не е Мое, а на Отца, Който ме е пратил." "Ако пазите Моите заповеди, ще пребъдвате в любовта Ми, както и Аз упазих заповедите на Отца Си и пребъдвам в Неговата любов" (Йоан 14:15.21.24; 15:10).

ГОСПОДНОТО ЛОЗЕ

Матей 21:33-44

Притчата за двамата сина бе последвана от тази за лозето. В едната Христос бе представил пред еврейските учители значимостта на послушанието, а в другата посочи богатите благословения, предоставени на Израил, и в тях показва Божието изискване за послушанието им. Той изложи пред слушателите си Божието намерение, възможно за постигане чрез послушание. Като отдръпна пред тях завесата на бъдещето, Исус показва как след отказа си да сътрудничат за изпълнението на този план, цялата нация се лиши от благословието Му и навлече разруха върху себе си.

"Имаше един стопанин, който насади лозе, огради го с плет, изкопа в него лин, и съгради кула; и като го даде под наем на земеделци, отиде в чужбина".

Описание на това лозе е дадено от пророк Исаия: "Сега ще пея на любезния си, песен на обичния си за лозето Му. Любезният Ми имаше лозе на много тлъсто бърдо. Окопа го, и очисти го от камъните, и насади го с отбрана лоза, съгради кула всред него, изкопа още и лин в него; и очакваше сладко грозде." (Ис. 5:1-2).

Младоженецът избра парче земя в пустинята. Той го огради, почиства го от камъни, прекопа го и го засади с избрани лози, очаквайки богат добив. Стопанинът се надяваше, че превъзхождайки необработената пустош, това парче земя ще го облагодетелства. То ще покаже резултатите от неговите грижи и усилията му по него. Така и Бог бе избрал един народ от света, за да бъде обучен и просветлен от Христос. Пророкът казва: "Лозето на Господа на силите е Израилевият дом и Юдовите мъже са садът, който Го зарадва" (Ис. 5:7). На този народ Бог бе представил големи привилегии, благославяйки ги богато чрез изобилната Си благодат. Той очакваше да Го почетат като дадат изобилен и достоен плод. Те трябваше да разкрият принципите на Неговото царство и сред един паднал, зъл свят да представят характера на Бога. Като Господно лозе трябваше да принасят плод, коренно

различен от този на езическите нации. Тези идолопоклоннически народи се бяха отдали на златорство. Насилие и престъпление, алчност, потисничество и най-извратени прояви бяха поощрявани неограничено. Порочност, деградация и нищета бяха плодове на извратеното дърво. Плодът, роден от насадената от Бога лоза, трябваше да е в очебиен контраст. За еврейската нация бе привилегия да представя характера на Бога такъв, какъвто е бил разкрит на Моисей. В отговор на Моисеевата молитва: "Покажи ми славата Си", Господ обеща: "Аз ще сторя да мине пред тебе всичката Моя благодат" (Изх. 33:18-19).

"И Господ замина пред него и прогласи: "Господ, Господ Бог, жалостив и милосърд, дълготърпелив, Който изобилва с милост и с вяроност, Който пази милост за хиляди поколения, прощава беззаконие, престъпление и грях" (Изх. 34:6-7). Това беше плодът, който Бог желаше от Своя народ. Чрез чистотата на характерите си, чрез святостта на живота си, чрез милостта и любвеобилната доброта и състрадание, те трябваше да покажат, че "законът Господен е съвършен, възвръща душата" (Пс. 19:7).

Божието намерение бе да достави богати благословения на всички народи чрез еврейската нация. Чрез Израил трябваше да се подготви пътят за разпръсването на Неговата светлина по целия свят. Като следваха извратените си инстинкти, нациите по света бяха изгубили познанието за Бога. Но в Своето милосърдие Бог не ги заличи. Той възнамеряваше да им даде възможност да се запознаят с Него чрез църквата Му. Замисляше разкритите чрез Неговия народ принципи да бъдат средство за възстановяване на моралния образ на Бога в човека. Заради изпълнението на това намерение Бог повика Авраам да излезе изсред идолопоклонническото му роднинство и го въведе в Ханаанската земя. "Ще те направя голям народ", каза Той, "ще те благословя и ще прославя името ти, и ще бъдеш за благословение" (Бит. 12:2).

Наследниците на Авраам, Яков и неговото потомство бяха доведени в Египет, та сред това голямо и злонамерено царство до разкрият принципите на Бога. Честността на Йосиф и чудното му дело за запазване на живота на целия египетски народ бе представяне на Христовия живот. Моисей и мнозина други бяха свидетели за Бога.

Чрез извеждането на Израил от Египет, Господ отново прояви силата и милостта Си. Чудните Му дела в освобождението им от робство и начинът, по който ги водеше им през пустинята, не бяха само за тяхно облагодетелстване. Тези чудеса трябваше да са нагледни уроци за околните народи. Вечният Бог се разкри по този начин като Бог по-висш от всяка човешка власт и величие. Знаменията и чудесата, които извърши за доброто на Своя народ, показаха властта Му над природата и над най-великите сред поклонниците на природата. Бог премина през надменната египетска земя така, както ще премине през земята в последните дни. Великият "Аз

Съм" изкупи Своя народ с огън и буря, земетресение и смърт. Той го изведе от земята на робството. Преведе ги през "голямата и страшна пустиня, гдето имаше горителни змии, скорпии и сухи безводни земи" (Втор. 8:15). Извади им вода от "кременливия камък" и ги нахрани с "небесно жито" (Пс. 78:24). "Защото - каза Моисей, - дял на Господа са Неговите люде, Яков е падащото Му се с жребие наследство. Намери го в пуста земя, да! в пуста, дива и виеща; огради го, настави го, упаци го като зеницата на окоето Си. Както орел разбутва гнездото си, трепери над пилетата си, разпростира крилата си, та ги подема и вдига ги на крилата си, така Господ сам го води и нямаше с него чужд бог" (Втор. 32:9-12). Така Той ги привлече при Себе Си, та да обитават под сянката на Всевишния. Христос бе водачът на израилевите чеда в пустинните им странства. Загърнат в облачен стълб денем и в огнен стълб нощем, Той ги водеше и упътваше. Предпазваше ги от опасностите на пустинята, въведе ги в обетованата земя и пред очите на всички непознаващи Бога народи, Той издигна Израел като Свое собствено притежание, като Господно лозе.

На този народ бяха поверени Божиите предсказания. Израил бе ограден от наставленията на Неговия закон, вечните истини на истината, правдата и чистотата. Послушанието към тези принципи трябваше да бъде тяхна закрила, понеже това би ги спасило от самоунищожение чрез греховни прояви. А подобно на кула в лозе, Бог постави всред страната Своя свят храм.

Христос бе техният наставник. Както бе присъствал с тях в пустинята, така трябваше и сега да остане техен учител и водител. Първо в скинията, а след това и в храма Неговата слава обитаваше в святата шекина над умилостивилището. Той постоянно проявяваше богатствата на Своята любов и търпение в тяхна полза.

Бог желаше да направи народа Си достоен за възхвала и слава на името Си. Всяко духовно предимство му бе дадено. Бог не задържа от тях нищо благоприятно за формирането на характер, който би ги превърнал в Негови представители.

Тяхното послушание спрямо Божия закон щеше да ги направи чуден пример на изобилие пред народите в света. Той, Който можеше да им даде мъдрост и умение във всяко изкусно дело, би продължил да бъде техен учител и щеше да ги облагороди и възвиси чрез послушание спрямо Неговите закони. Ако бяха покорни, щяха да бъдат предпазени от болестите, които сполетяваха другите нации и щяха да бъдат благословени със сила на ума. Тяхното благополучие трябваше да разкрие недвусмислено Божията слава, Неговото величие и мощ. Те трябваше да бъдат царство от царе и свещеници. Бог ги снабди с всяко улеснение, за да се превърнат в най-великата нация в света.

Чрез Моисей Христос по най-ясен начин представи пред тях Божието намерение и изясни условията за тяхното благополучие. "Вие сте люде свети на Господа, вашия Бог; вас избра Господ, вашият Бог, да бъдете Нему собствен народ

измежду всичките племена, които са по лицето на земята... И тъй да знаеш, че Господ твоят Бог, Той е Бог, верният Бог, Който пази до хиляди поколения завета и милостта към ония, които Го любят и пазят заповедите Му... За това, пази заповедите, повеленията и съдбите, които днес ти заповядвам, за да ги вършиш. И ако слушате тия съдби и ги пазите и вършите, Господ, твоят Бог ще пази за тебе завета и милостта, за която се е клел на бащите ти; и ще те възлюби, ще те благослови и ще те умножи; ще благослови и плода на утробата ти и плода на земята ти, житото ти, виното ти и маслото ти, и рожбите от говедата ти и малките от овцете ти, в земята, която се е клел на бащите ти да я даде на тебе. Ще бъдеш благословен повече от всички племена; не ще има неплоден или неплодна между вас или между добитъка ви. Господ ще отстрани от тебе всяка болест и няма да докара върху тебе ни една от злите египетски болести, които познаваш; но ще ги наложи върху всички ония, които те мразят" (Второз. 7:6.9, 11-15).

Ако бяха пазили Неговите заповеди, Бог обещавахе да им даде най-доброто жито и да извади за тях мед от канарата. Той щеше да ги насити с дълъг живот и да им покаже спасението Си.

Със своето непослушание Адам и Ева бяха изгубили Едем и цялата земя бе прокълната поради греха. Но ако Божият народ следваше Неговото наставление, земята им щеше да си възвърне плодородието и красотата. Сам Бог им даде указания как да обработват почвата и необходимо бе да Му сътрудничат за нейното възстановяване. Така, под Божия контрол, цялата страна трябваше да стане нагледен урок, представящ духовната истина. Както земята, покорявайки се на Неговите природни закони, трябваше да произведе богатствата си, така и сърцата на народа, покорявайки се на Неговия нравствен закон, трябваше да отразят качествата на Неговия характер. Самите езичници щяха да признаят превъзходството на служещите и покланящите се на живия Бог.

"Ето," каза Моисей, "аз ви научих повеления и съдби, според както Господ моят Бог ми заповяда, за да вършите според тях в земята, в която влизате да я наследите. И тъй, пазете и вършете ги; защото това е мъдростта ви и благоразумието ви пред очите на племената, които като чуят за всички тия повеления, ще рекат: Ето, мъдри и разумни люде са тия на тоя велик народ. Защото кой народ е толкова велик щото да има Бог тъй близо при себе си, колкото е Йеова нашият Бог близо при нас всеки път, когато Го призоваваме? Или кой народ е толкова велик щото да има такива справедливи повеления и съдби, какъвто е целият тоя закон, който излагам пред вас днес?" (Втор. 4:5-8).

Израилевите чеда трябваше да заемат цялата територия, която Бог им посочи. Племената, отхвърлили поклонението и служението на истинския Бог, трябваше да бъдат лишени от собственост. Но Божието намерение бе да привлече към Себе Си

хората като разкрие характера Си чрез народа на Израил. Евангелската покана трябваше да бъде дадена на целия свят. Чрез поучението за жертвената служба Христос трябваше да бъде издигнат пред племената и погледналите към Него щяха да живеят. Всички, които като Рахав ханаанката и Рут моавката, се отвърнеха от идолопоклонничеството, за да се поклонят на истинския Бог, трябваше да се съединят с Неговия избран народ. Когато числеността на Израил нараснеше, те трябваше да разширят границите си докато царството им покрие цялата земя.

Бог желаше да приведе всички народи под Своето милостиво управление. Желаше земята да бъде изпълнена с радост и мир. Създаде човека за щастие и копнееше да изпълни човешкото сърце с небесен мир. Той искаше земните семейства да са символ на голямото небесно семейство.

Но Израил не изпълни Божието намерение. Господ обяви: "А пък аз бях те насадил лоза отбрана, семе съвсем чисто; тогава ти как си се променила в изродени пръчки на чужда за Мене лоза?" (Ерем. 2:21). "Израил е лоза, която се разпростира и дава изобилно плод" (Осия 10:1) "И сега, ерусалимски жители и Юдови мъже, съдете, моля, между Мене и лозето Ми. Що повече бе възможно да се направи за лозето Ми, което не му направих? Защо, тогава, докато очаквах да роди сладко грозде, то роди диво? И сега, ето, ще ви кажа какво ще направя на лозето Си; ще махна плета му, и то ще се похаби; ще разбия оградата му, и то ще са потъпче; и ще го запустя; не ще да се подреже нито прекопае, но ще произведе глогове и шипки; ще заповядам още на облаците да не ваят дъжд на него. Защото лозето на Господа на Силите е Израилевият дом и Юдовите мъже са съдът, който Го зарадва; и Той очакваше от тях правосъдие,- но ето кръвопролитие,- правда, но ето вопъл" (Ис. 5:3-7).

Чрез Моисей Господ бе представил пред Своя народ резултата от измамничеството. Като отказаха да пазят завета Му, те щяха да се откъснат от Божия живот и Неговото благословение нямаше да ги стигне. "Внимавай", каза Моисей, "да не забравиш Господа, твоя Бог и да не престъпваш заповедите Му, съдбите Му и повеленията Му, които днес ти заповядвам, да не би, като ядеш и се наситиш и построиш добри къщи и живееш в тях, и като се умножат говедата ти и овцете ти и се умножат среброто ти, и се умножи всичко, що имаш; тогава да се надигне сърцето ти и да забравиш Господа твоя Бог, ...и да не би да речеш в сърцето си: Моята мощ и силата на моята ръка ми спечелиха това богатство... Но ако забравиш Господа твоя Бог и отидеш след други богове, служиш им и им се поклониш, заявявам ти днес, че съвсем ще бъдете изтребени както народите, които Господ изтребва отпред вас, защото не послушахте гласа на Господа, вашия Бог" (Второз. 8:11-14, 17, 19, 20).

Еврейският народ обаче не обърна внимание на предупреждението. Те забравиха Бога и изпуснаха от погледа

си високата привилегия на Негови представители. Благословенията, които бяха получили, не послужиха на света. Присвоиха си всички предимства за собствена прослава. Те ограбваха Бога от изискването от Него служене и по този начин ограбваха събратята си от религиозно водителство и свят пример. Подобно на обитателите на предпотопния свят, всеки следваше наклонностите на злото си сърце. Благодарение на това светите неща бяха станали за присмех. Те казваха: Храмът Господен, храмът Господен е това" (Ерем.7:4), докато в същото време изопачаваха Божия характер и, обезславяйки името Му, оскверняваха Неговото светилище.

Настойниците, на които Бог бе поверил грижата за лозето, не бяха верни на дълга си. Свещениците и учителите не бяха предани наставници на народа. Те не спазваха пред тях добрината и милостта на Бога и изискването Му за любов и служене. Тези настояници търсеха своята собствена слава. Желанието им бе да присвоят плодовете на лозето. Стараеха се да привличат върху себе си вниманието и почитите. Вината на тези водачи на Израил не бе равна на тази на обикновения грешник. Тези хора бяха дали най-тържествен обет на Бога. Бяха се обвързали да поучават с едно: "Така казва Господ" и да внесат строго послушание в практическия си живот. Вместо това, те изопачаваха Писанията. Полагаха тежки бремена върху хората като налагаха церемонии, които съпровождаха всяка стъпка в живота. Народът живееше в постоянно безпокойство, защото не бе възможно да се съобрази с изискванията, възложени от равините. Когато виждаха невъзможността да се спазват създадените от човека заповеди, те ставаха нехайни е относно Божиите заповеди.

Господ бе наставлявал Своя народ, че собственикът на лозето е сам Той и че всички техни притежания са им предоставени за съхранение; техен дълг бе да ги използват за Негова прослава. Свещениците и учителите обаче не извършваха делото на святата си длъжност като пазители на Божията собственост. Те Го ограбваха систематично по отношение на средствата и улесненията, поверени за напредъка на Неговото дело. Тяхната алчност и лакомия бяха причина да бъдат презирани дори от езичниците. Така на езическия свят бе даден повод да тълкуват погрешно Божия характер и законите на Неговото царство. С бащинско сърце Бог понасяше отклоненията на Своя народ. Той ги привличаше към Себе Си било чрез благословенията, които им даваше, било чрез тези, които им отнемаше. С неотслабващо търпение им напомняше греховете и сдържано чакаше осъзнаването им. Пророци и вестители бяха изпращани един след друг, за да изтъкнат Божието изискване към настояниците; но вместо да ги приемат с готовност, считаха ги за врагове. Настояниците ги преследваха и убиваха. Бог изпрати и други вестители, но и с тях се отнесоха по същия начин, само с тази разлика, че настояниците показваха още по-яръстна ненавист.

Най-после Бог прибегна към едно последно средство - изпрати им Своя собствен Син, казвайки: "Ще почетат Сина Ми". Но тяхната съпротива ги бе направила още по-жестоки и си казаха помежду си: "Той е наследникът; елате да Го убием и да присвоим наследството Му". Тогава ние ще можем да се радваме на лозето и да постъпваме с плода му както ни е угодно.

Еврейските управници не обичаха Бога, затова се откъснаха от Него и отхвърлиха всички Негови предложения за справедливо уреждане на нещата. Христос, Божият възлюбен, дойде, за да отстои изискванията на собственика на лозето; но настойниците се отнесоха към Него с подчертано презрение, казвайки: Не искаме този да владее над нас. Те завиждаха на красотата на Христовия характер. Неговият начин на поучение далеч превъзхождаше техния и те се опасяваха от успеха Му. Той ги изобличаваше, разкривайки тяхното лицемерие и изваждайки на показ явните резултати от посоката на тяхното поведение. Това ги дразнеше до полуда. Те се измъчваха от укорите, които не можеха да преглътнат. Мразеха високото мерило за правда, което Христос постоянно представяше. Виждаха, че Неговото поучение изкарваше наяве тяхната себичност и намислиха да Го умъртвят. Мразеха Неговия пример на истинност, благочестие и възвишена духовност, която се разкриваше във всичко, което вършеше. Целият Негов живот бе порицание на тяхната себичност и, когато дойде изключителното изпитание, изпитанието, което означаваше послушание и вечен живот или непослушание и вечна смърт, те отхвърлиха Светия Израилев. Когато бяха помолени да изберат между Христос и Варава, те изкрещяха: "Пусни ни Варава!" (Лука 23:18). А когато Пилат попита: "Тогава какво да правя Исуса, наречен Христос?" те свирепо креснаха: "Да бъде разпнат" (Мат. 27:22). "Вашият Цар ли да разпна?" попита Пилат и от свещениците и управниците дойде отговорът: "Нямаме друг цар освен Кесаря" (Йоан 19:15). Когато Пилат си уми ръцете казвайки: "Аз съм невинен за кръвта на Тоя праведник", свещениците се присъединиха към невежата тълпа, ожесточено заявявайки: "Кръвта Му да бъде на нас и на чадата ни" (Мат. 27:24-25).

Така еврейските водачи направиха своя избор. Тяхното решение бе отбелязано в книгата, която Йоан видя в ръката на Оня, Който седеше на престола, книгата, която никой не можеше да разтвори. В цялата си отмъстителност това решение ще се появи пред тях в деня, когато тази книга се разпечата от Лъва от племето Юда.

Еврейският народ подхранваше мисълта, че са любимците на небето и че трябва винаги да бъдат считани за Божия църква. Те обявяваха, че са чеда на Авраам, и основанието за тяхното благополучие им се струваше така непоклатимо, че нито земя, нито небе не ще могат да оспорят правата им. Но чрез живота си на измяна те се приготвиха за осъждението на небето и за отделяне от Бога.

В притчата за лозето, след като Христос бе представил пред свещениците делото, увенчаващо злината им, Той им зададе въпроса: "И тъй, когато си дойде стопанинът на лозето, какво ще стори на тия земеделци?" свещениците бяха следвали разказа с дълбок интерес и, без да осъзнаят връзката на темата със самите себе си, се присъединиха към народа, като отговориха: "Злосторниците люто ще погуби, а лозето ще даде под наем на други земеделци, които ще му дават плодовете на времето им."

Без да знаят, те бяха произнесли своята собствена присъда. Исус ги погледна и пред изпитателния Му взор те разбраха, че четете тайните на сърцата им. Неговата Божественост светкавично проблесна пред тях с непогрешима сила. Видяха в земеделците своя образ и неволно възкликнаха: Да пази Бог!

Тържествено и състрадателно Христос запита: "Не сте ли никога прочели в писанията тая дума: "Камъкът, Който отхвърлиха зидарите, той стана глава на ъгъла; от Господа е това и чудно е в нашите очи"? Затова ви казвам, че Божието царство ще се отнеме от вас и ще се даде на народ, който принася плодовете му. И който падне върху тоя камък ще се смаже, а върху когото падне, ще го пръсне" (Мат.21:42-44).

Христос щеше да отклони присъдата над еврейската нация, ако народът Го беше приел. Но завистта и ревността ги направиха непреклонни. Те решиха да не приемат Исус от Назарет като Месия. Отхвърлиха светлината на света и оттогава животът им бе обгърнат с тъмнина, подобна на средношен мрак. Предсказаната присъда сполетя еврейската нация. Техните собствени свирепи неконтролируеми страсти причиниха разрухата им. В сляпата си ярост те взаимно се унищожаваша. Тяхната бунтовна, непреклонна гордост им навлече гнева на римските им завоеватели. Ерусалим бе разрушен, храмът лежеше в развалини и мястото му бе разорано като нива. Юдейските чеда загиваха по най-ужасен начин. Милиони биваха продавани, за да служат като роби в езически страни.

Когато еврейският народ пропусна да изпълни Божието намерение, лозето бе отнето от тях. Привилегиите, с които бяха злоупотребили, делото, което бяха пренебрегнали, бе поверено на други.

Църквата днес

Притчата за лозето не се отнася само до еврейската нация. Тя носи поуки и за нас. Църквата от това поколение е обдарена от Бога с големи привилегии и благословения и Той очаква подобаваща възвръщаемост.

Ние сме изкупени със скъпоценен откуп. Само чрез величието на този откуп можем да си представим неговите резултати. На тази земя, земята, чиято почва бе намокрена от

сълзите и кръвта на Божия Син, трябва да израстат скъпоценните плодове на рая. В живота на Божия народ истините на Неговото слово трябва да разкрият своята слава и възвишеност. Чрез Своя народ Христос трябва да изяви характера Си и принципите на Своето царство.

Сатана се стреми да противодейства на Божието дело и постоянно увещава хората да приемат неговите принципи. Той представя Божия народ като заблуден. Сатана е клеветник на братята и клеветническата му сила се използва срещу вършещите правда. Бог желае да отговори на обвиненията на Сатана чрез Своя народ, показвайки резултатите от послушанието спрямо Неговите принципи.

Тези принципи трябва да се извият в личния живот на християнина, в семейството му, в църквата и във всички институции, създадени, за да служат на Бога. Всички те трябва да бъдат символ на онова, което може да се направи за света и образец на спасяващата сила на евангелските истини. Всички са инструменти в изпълнението на Великия Божи промисъл за човешкия род.

Еврейските водачи гледаха с гордост величественния си храм и впечатляващите ритуали на религиозното си служене; но правдата, милостта и Божията любов липсваха. Славата на храма и блясъка на тяхното служене не бяха достатъчни, за да им осигурят Божественото благоволение, защото не съдържаха онова, което единствено имаше стойност в Неговите очи. Те не Му принасяха жертва на смирен и разкаян дух. Когато животодавните принципи на Божието царство се пренебрегват, тогава се умножават чудноватите и блестящи церемонии. Когато се пренебрегва изграждането на характера, когато липсва вътрешната украса, когато простотата на благочестието не се има предвид, тогава гордостта и показността започват да изискват величествени църковни сгради, бляскави украси и впечатляващи церемонии. Но не чрез това се почита Бог. Една модна религия, състояща се от церемонии и показност, не е приемлива за Него. Нейните служби не предизвикват отклик у небесните вестители.

Църквата е многоценна в Божиите очи. Той я оценява не по външните ѝ предимства, а по искреното благочестие, което я отличава от света. Той я оценява според растежа на членовете и в познанието на Христос, според напредъка им в духовната опитност.

Христос жадуваше да получи от лозето си плода на святостта и безкористността. Той търсеше принципите на любовта и добротата. И цялата красота на изкуството не може да се сравни с красотата на извисената нравственост и характера, разкрити в Христовите представители. Атмосфера на благодат обгражда душата на вярващия, Светият Дух го превръща в ухание от живот за живот, действайки върху ума и сърцето му като кара Бог да благослови делото му.

Едно събрание може да е най-бедното в страната, може да е без привлекателността на някаква външна показност; но ако

членовете му притежават принципите на Христовия характер, душите им ще бъдат изпълнени с Неговата радост. Ангели ще се съединят с тях в служението им. От признателните сърца ще избликне възхвала и благодарение към Бога като благоуханна жертва.

Господ желае да изяви пред нас Своята доброта и да ни извести силата Си. Той бива почетен чрез изразяване на възхвала и благодарение. В Псалом 50:23 Той казва: "Който принася жертва на хвала, той Ме прославя". Когато народът на Израил странстваше из пустинята те възхваляваха Бога в свещено песнопение. Заповедите и обещанията на Господа бяха въплътени в музика и по време на цялото пътуване странстващият народ ги пееше. И в Ханаан, когато се събираха на свещени празници, народът си припомняше чудните Божии дела и отправяше признателно хваление към името Му. Бог желаше целият живот на Неговия народ да бъде посветен на хваление. По този начин Неговия път трябваше "да се познае на земята" и "Неговото спасение - във всичките народи" (Пс.67:2).

Така би трябвало да бъде и сега. Хората от света се покланят на лъжливи богове. Те трябва да се отвърнат от фалшивото си поклонение, но не като ги укоряваме за идолите им, а като им представим нещо по-добро. Божията доброта трябва да бъде известна. "Вие сте Ми свидетели, казва Господ, че Аз съм Бог" (Ис.43:12).

Спасителят желае да оценим великия изкупителен план, да осъзнаем висшата си привилегия да се наречем Божии чедата и да ходим пред Него в послушание, с признателност и благодареност. Той копнее да Му служим всеки ден с обновен живот и радост, жадува да види как в сърцата ни се издига признателност, защото имената ни са записани в книгата на живота на Агнето, защото можем да положим всяка наша грижа върху Този, Който се грижи за нас. Той ни умолява да се радваме, защото сме Негово наследство, защото Христовата правда е бялата одежда на Неговите светии, защото имаме блажената надежда за предстоящото идване на нашия Спасител. Да се възхвалява Бога в сърдечна пълнота и искреност е също така един дълг, какъвто е и молитвата. Трябва да покажем на света, а и на всички разумни небесни същества, че ценим чудната Божия любов към падналото човечество и че очакваме все по-обилни и по-обилни благословения от Неговата безкрайна пълнота. Нужно е много повече, отколкото го правим, да говорим за скъпоценните моменти, в които преживяваме Бога. След едно особено изливане на Светия Дух нашата радост в Господа и нашата ползотворност в служението за Него биха нараснали неимоверно чрез възпоминанието на Неговата доброта и чудните Му дела в полза на чедата Му.

Тези занимания отблъскват силата на Сатана. Те прогонват духа на роптание и недоволство и изкусителят губи почва. Те изграждат онези качества на характера, които ще пригодят земните жители за небесните обиталища.

Такова едно свидетелство ще има влияние върху другите. Никакви по-ефективни средства не могат да се използват за привличане на души към Христос. Трябва да славим Бога чрез осезаемо служене като извършваме всичко, което е по силите ни, за да умножаваме славата на Неговото име. Бог ни придава Своите дарове, за да можем и ние на свой ред също да ги раздаваме и така да известяваме на света Неговия характер. При еврейската религиозна система даренията и жертвоприношенията съставляваха съществена част от Богопоклонението. Бог бе предписал на Израил да посвещават една десета от придобитото на службата в светилището. Освен това трябваше да принасят жертви за грях, доброволни дарения и благодарствени жертви. Тези средства служеха за поддръжка на евангелското свещенство в онова време. Бог очаква от нас не по-малко отколкото от Своя народ в древността. Великото дело за спасението на души трябва да се предвижда напред. Чрез десетъка, даренията и жертвите Той бе създал запаси за това дело. По този начин възнамеряваше да се поддържа евангелското свещенство. Той изискваше десетъка като Своя собственост. Ето защо десетъка трябваше да се разглежда дори като свещен резерв, за да бъде поставен в съкровищницата Му за благото на Неговото дело. Призоваваше и за доброволните ни дарения и благодарствени жертви. Всички те трябва да бъдат посветени на разнасянето на Евангелието до всички кътчета на земята.

Службата, която дължим на Бога, обхваща лично проповядване. Чрез лични усилия трябва да Му сътрудничим за спасяването на света. Христовата заръка: "Идете по целия свят и проповядвайте благовестието на всяка твар" е отправена към всеки един от Неговите последователи (Марко 16:15). Получилите помазание от Христовия Дух са определени да служат за спасяването на съчовеците си. Сърцата им ще туптят в унисон със сърцето на Христос. Същият копнеж към душите, който е чувствал Той, ще се прояви и в тях. Не всички могат да заемат еднозначни места в делото, но има място и работа за всеки един.

В древни времена Авраам, Исаак, Яков, Моисей със своята кротост и мъдрост и богато надареният с различни способности Исус Навин бяха включени до един в Божието служене. Музиката на Мириам, смелостта и благочестието на Девора, синовната привързаност на Рут, послушанието и предаността на Самуил, непреклонната вяръност на Илия, смекчаващото, покоряващото влияние на Елисей - всичко бе необходимо. Така и сега - всички, върху които почива Божието благословение, трябва да откликнат чрез навременно служене; всяка дарба трябва да се използва за напредъка на Неговото царство и за славата на Неговото име.

Приелите Христос като личен Спасител трябва да покажат истината на Евангелието и спасяващата му сила в живота. Бог не поставя изискване, без да вземе мерки за неговото изпълнение. Чрез Христовата благодат можем да отговорим

съвършено на всички Божии изисквания. Всички небесни богатства трябва да бъдат изявени чрез Божия народ. "В това се прослави Отец Ми", казва Христос, "да принасяте много плод, и така ще бъдете Мои ученици" (Йоан 15:8).

Бог разглежда цялата земя като Свое лозе и макар сега да е в ръцете на узурпатора, тя е Негова принадлежност. Тя Му принадлежи по право на изкупление не по-малко, отколкото по право на сътворение. Христовата жертва бе направена в полза на света. "Защото Бог толкова възлюби света, че даде Своя Единороден Син" (Йоан 3:16). Ето го онзи единствен дар, в който са включени и всички други дарове за човека. Целият свят всекидневно получава благословение от Бога. Всяка капка дъжд, всеки лъч светлина, разпръснати върху нашата неблагоприятна раса, всеки лист, всяко цвете и плод свидетелстват за Божието дълготърпение и Неговата голяма любов.

А какво даваме в отплата на Великия дарител? Как се отнасят хората към Божиите изисквания? На кого посвещава живота си по-голямата част от човешкото семейство? Те служат на мамона. Търсят се предимно богатство, почести, светски удоволствия. Хората се обогатяват като ограбват не само човека, но и самия Бога. Използват даровете Му за удовлетворяване на своя егоизъм. Всяко нещо, което могат да присвоят, го употребяват за задоволяване на тяхната алчност и любов към себични удоволствия.

Съвременният грях е същият, който навлече някога унищожението на Израил. Неблагодарност към Бога, пренебрежение към случаите и благословенията, себично присвояване на Божиите дарове - това се включваше в греха, който докара последиците от Божието неодобрение върху Израил. Това и днес носи разруха на света.

Сълзите, които Христос проля на Елеонския хълм, когато се спря и погледна избрания град, не бяха само за Ерусалим. В участта на Ерусалим Той съзря разрушението на света. "Да беше знаел ти, да! ... но сега е скрито от очите ти" (Лука 19:42).

"В този твой ден". Денят приближава свършека си. Периодът на благодат и привилегированост почти приключва. Облаците на възмездието се събират. Тези, които презират Божията благодат, са на път да бъдат въввлечени във внезапна и безвъзвратна погибел.

Но светът дълбоко спи. Народът не знае времето, в което ще бъде посетен.

Къде ще се намери църквата в това критично време? Отговарят ли нейните членове на Божиите изисквания? Изпълняват ли Неговата заръка и представят ли Неговия характер на света? Насочват ли вниманието на събратята си към последната благодатна вест на предупреждение?

Човечеството е в опасност. Огромен брой хора погиват. Но колко малко от изповядващите Христови последователи се терзаят заради тези души! Участта на света вече е на

везните, но това малко вълнува дори онези, които претендират, че вярват в най-всеобхватната истина, давана някога на смъртни. Не достига онази любов, която накара Христос да напусне небесния Си дом и да приеме човешко естество, та да може чрез него да докосне човечеството и го привлече към Божественото. Има едно вцепенение, една духовна парализа у Божия народ, което им пречи да разберат настоящия си дълг.

Когато израилтяните влязоха в Ханаан, не изпълниха Божието намерение да завземат цялата страна. След като извършиха частично завоевание, те се спряха и започнаха да се радват на плода от победата си. В своето неверие и неприязън към трудностите те се събраха във вече завоюваните земи, вместо да напредват към нови територии. Така започнаха да се отделят от Бога. Чрез пропускане си да изпълнят Неговото намерение, Му попречиха да излее върху тях обещаните благословения. Не повтаря ли църквата и днес същата грешка? Пред лицето на целия нуждаещ се от Евангелието свят изповядващите християни се събират там, където могат да се радват на привилегиите на Евангелието. Те не чувстват необходимостта от завземане на нова територия, носейки вестта за спасение в следващите области. Те отказват да изпълнят Христовата заръка: "Идете по целия свят и проповядвайте благовестието на всяка твар" (Марко 16:15). Дали те са по-малко виновни, отколкото еврейската църква?

Тези, които се наричат Христови последователи, са на изпитание пред цялата небесна вселена; но студенината на тяхното усърдие и мекушавостта на техните усилия в Божието служене издават неверието им. Ако това, което вършат, бе най-доброто, на което са способни, върху им не би паднало осъждение; но ако бяха взели делото присърце, биха могли да извършат много повече.

И те и светът знае, че за голямо съжаление такива са изгубили духа на себеотрицанието и понасянето на кръста. Има мнозина, срещу чиито имена в небесните книги ще бъде написано: "Приемат много, а не дават нищо". Мнозина, носещи името на Христос, затъмняват славата Му, замъгляват красотата Му, накърняват честта Му.

Имената на мнозина са в църковните книги, но не са под водителството на Христос

Те не съблюдават наставленията Му и не вършат делото Му. Ето защо те са под контрола на неприятеля. Никакво определено добро не вършат; затова и вредата, която нанасят е огромна. И защото влиянието им не е ухание от живот за живот, то е ухание от смърт за смърт.

Господ казва: "Няма ли да накажа за това?" (Ер.5:9). Понеже пропуснаха да изпълнят Божието намерение, Израилевите чеда бяха отхвърлени и Бог призова други народи. Но ако и те се окажат неверни, няма ли да бъдат отхвърлени по същия начин?

В притчата за лозето Христос обвини лозарите. Те бяха отказали да върнат на господаря си плода от земята му. В еврейската нация свещениците и учителите подвеждаха народа и ограбваха Бога от поклонението, на което Той имаше право. Точно те отвърнаха нацията от Христос.

Исус представи като велико мерило за послушание изчистения от човешки традиции Божи закон. Но точно това предизвика враждебността на равините, които поставяха човешкото поучение над Божието слово и отвърщаха народа от Неговите правила. Те нито искаха да изоставят своите създадени от хора заповеди, за да се покорят на изискванията на Божието слово, нито пък жертваха в интерес на истината гордостта на разума и похвалата на хората. Когато Христос дойде да представи на нацията Божиите изисквания, свещениците и старейшините Му отрекоха правото да застава между тях и народа. Те не бяха склонни да приемат Неговите укори и предупреждения и започнаха да настройват народа срещу Него и да замислят гибелта Му.

Бяха отговорни за отхвърлянето на Христос заедно с резултатите, които последваха. Грехът и разрухата на нацията се дължаха на религиозните водачи.

Не са ли и днес в ход същите влияния? Не следват ли мнозина от лозарите на Господното лозе стъпките на еврейските водачи? Религиозните учители не отвърщат ли хората от ясните изисквания на Божието слово? Вместо да ги възпитават в послушание спрямо Божия закон, не ги ли подтикват към престъпването му? От много църковни амбони народът бива поучаван, че Божият закон вече не е в сила. Въздигат се човешки традиции, наредби и обичаи. Подхранват се гордост и самодоволство поради Божиите дарове, докато Божиите изисквания се отричат.

Пренебрегвайки Божия закон, който е отпечатък на Божия характер и възплъщава принципите на Господното царство, хората не знаят какво вършат. Този, който отказва да го приеме, поставя себе си извън обсега на Божиите благословения.

Поставените пред Израил славни възможности можеха да се осъществят само чрез послушание спрямо Божиите заповеди. Същото възвисяване на характера, същата пълнота на благословието – благословение на ума, душата и тялото, благословение на дома и нивите, благословение за този и идващия живот – е възможно за нас само чрез послушание.

В духовния, както и в материалния свят, послушанието спрямо Божествения закон е условието за принасяне на плод. А когато някои поучават народа да пренебрегва Божиите заповеди, те пречат на хората да принасят плод за Негова прослава.

Тяхна е вината за задържането на плодовете от Неговото лозе.

При нас идват Божии вестители с повелята на Учителя. Те идват изисквайки, както и Христос, послушание към Божието

слово. Тези вестители представят Неговото изискване за плодовете на лозето, плодовете на любовта, смирението и безкористното служене. Не се ли разгневяват подобно на еврейските водачи мнозина от земеделците на лозето? Когато изискването на Божия закон се постави пред народа, не използват ли тези учители влиянието си, за да карат хората да го отхвърлят? Такива учители Бог нарича неверни слуги.

Думите на Бога към древния Израил съдържат тържествено предупреждение към църквата и нейните водачи днес. За Израил Господ каза: "Написах му десетте хиляди правила на закона Си; но те се счетоха като чуждо нещо" (Осия 8:12). А на свещениците и учителите Той заяви: "Людете ми загинаха от нямаване знание; понеже ти отхвърли знанието, то и аз отхвърлих тебе; ... понеже ти забрави закона на Твоя Бог, то и аз ще забравя Твоите чеда" (Осия 4:6).

Ще отменим ли предупрежденията на Бога без да им обърнем внимание? Ще бъдат ли неоползотворени възможностите за служене? Светският присмех, гордостта на ума, приспособяването към човешки обичаи и традиции ще отклонят ли изповядващите Христови последователи, което Му дължат? Ще отхвърлят ли Божието слово както еврейските водачи отхвърлиха Христос? Резултатът от греха на Израил е пред нас. Ще приеме ли днешната църква предупреждението?

"Но, ако някои клони са били отрязани и ти, бидейки дива маслина, си бил присаден между тях, и си станал съучастник с бях в тлъстия корен на маслината, не се хвали... Поради неверие те се отрязаха, а ти поради вяра стоиш. Не високоумствай, но бой се. Защото, ако Бог не пощади естествените клони, нито тебе ще пощади" (Римл. 11:17-21).

БЕЗ СВАТБАРСКА ДРЕХА

Матей 22:1-14

Притчата за сватбарската дреха разкрива пред нас поука от най-висше значение. Чрез сватбата е представено съединяването на човечеството с божественото; сватбарската дреха представлява характера, който трябва да притежават всички достойни за участие в сватбата.

В тази притча, както и в онази за голямата вечеря, се онагледява евангелската покана, отхвърлянето ѝ от еврейския народ и благодатния повик към езичниците. Но към онези, които отхвърлят поканата, притчата отправя малко по-дълбок укор и насочва към едно по-сурово наказание. Повикът за угощението е една царска покана. Тя произтича от Един облечен с властта да повелява. Тя оказва висока чест на получателя ѝ. Но понякога тази чест на се оценява подобаващо. Царският авторитет се пренебрегва. Докато поканата на стопанина бе посрещната с безразличие, царската

покана се прие с оскърбление и убийство. Те се отнесоха към служителите Му с присмех, безсрамно ги оскърбиха и убиха.

Като разбра, че поканата му е неуважена, стопанинът обяви, че никой от поканените няма да вкуси от Неговата вечеря. Но за показалите презрение към царя, бе отсъдено нещо повече от изключване от Неговото присъствие и от трапезата Му. "Изпрати войските и погуби ония убийци и изгори града им".

И в двете притчи на угощението присъстват гости, но втората показва, че е необходима специална подготовка на всички поканени на празненството. Пренебрегналите я, биват изхвърлени. "Царят, като влезе да прегледа гостите, видя там един човек, който не бе облечен с сватбарска дреха. И каза му: Приятелю, ти как си влязъл тук без да имаш сватбарска дреха? А той мълчеше. Тогава царят рече на служителите: Вържете му ръцете и нозете и хвърлете го във външната тъмнина, там ще бъде плач и скърцане със зъби".

Поканата за празненството бе дадена от Христовите ученици. Нашият Господ бе изпратил дванадесет, а после и седемдесет души с вестта за близостта на Божието царство и призоваваха хората към покаяние и доверие в Евангелието. Но призивът не бе уважен. Поканените на празненството не дойдоха. Служителите бяха изпратени втори път, за да кажат: ето, пригответе обяда си; юнците ми и угоените са заклани; и всичко е готово; дойдете на сватба". Това бе посланието, занесено на еврейската нация след разпятието на Христос; но народът, който претендираше, че е Богоизбран, отхвърли Евангелието, донесено им със силата на Светия Дух. Мнозина направиха това по най-оскърбителен начин. Други бяха така вбесени от предложението за спасение и за прощение на оскърбленията, в които се бяха провинили, отхвърляйки Господа на славата, че се нахвърлиха върху носителите на посланието. И тогава се "подигна голямо гонение против църквата" (Деян.8:1). Много мъже и жени бяха хвърлени в затвора, а някои от Господните вестители, като Стефан и Яков, бяха умъртвени.

Така еврейският народ подпечата своето отхвърляне на Божественото милосърдие. Резултатът бе предсказан от Христос в притчата. Царят "изпрати войските си и погуби ония убийци, и изгори града им". Произнесената присъда сполетя евреите чрез разрушението на Ерусалим и разпиляването на нацията.

С предоставянето на Евангелието на езичниците, поканата за угощението бе възвестена за трети път. Царят каза: "Сватбата е готова, поканените не бяха достойни. Затова идете по кръстопътищата и колкото намерите, поканете ги на сватба".

Излезлите по кръстопътищата царски служители "събраха колкото намериха, зли и добри". Това бе много смесено общество. Някои от тях нямаха по-реална представа за даващия угощението, отколкото онези, които отхвърлиха призива. Първите поканени не можеха да си позволят да жертват някое

светско предимство заради присъствието на царското угощение. А сред онези, които приеха поканата, имаше и такива, които мислеха само за лично облагодетелстване. Те дойдоха да споделят ястията на празненството, но нямаха желание да почетат Царя.

Когато Царят влезе да прегледа гостите, се разкри действителният характер на всеки един от тях. За всеки гост на празненството бе предвидена сватбарска дреха. Тази дреха бе дар от Царя. Носейки я, гостите показваха почитта си към даващия угощението. Но един човек бе облечен в обикновената си делнична дреха. Той бе отказал да направи изисквана от Царя подготовка. Бе пренебрегнал да облече дрехата, осигурена за него на висока цена и така оскърби своя господар. Не можеше да отвърне нищо на царското изискване: "Как си влязъл тук без да имаш сватбарска дреха?" Гостът замълча. Той сечувстваше осъден от собствената си съвест. Тогава царя заповяда: "Вържете му ръцете и нозете и хвърлете го във външната тъмнина".

Царският преглед на гостите на угощението представлява едно съдебно дело. Гостите на евангелското празненство са изповядващите, че служат на Бога; онези, чиито имена са записани в книгата на живота. Но не всички, които изповядват, че са християни, са истински ученици. Преди да се даде заключителната награда, трябва да се реши, кои са годни да споделят наследството на праведните. Това решение трябва да се вземе преди второто идване на Христос в небесните облаци; понеже когато Той дойде, наградата Му е с Него "да отплати на всекиго според каквито са делата му" (Откр. 22:12). Тогава преди Неговото идване характерът на делото на всеки човек ще е определен и отплатата за всеки един от Христовите последователи ще е отмерена според делата му.

Докато хората още живеят на земята, в небесните дворове се провежда изследователния съд. Животът на всички Христови последователи минава на преглед пред Бога. Всички биват изследвани според доклада на небесните книги и участва на всеки се определя завинаги според делата му.

Сватбарската дреха в притчата представя чистия, неопетнен характер на истинските Христови последователи. На църквата е дадено "да се облече в светъл и чист висон", "без петно или бръчка или друго такова нещо" (Ефес. 5:27). Чистият висон, казва Писанието, "е праведните дела на светиите" (Откр. 15:8). Христовата правда, собственият Му безукорен характер е този, който чрез вяра се раздава на всички, които Го приемат като свой личен Спасител. Бялата одежда на невинността обгръщаше нашите първи родители, когато Бог ги постави в светия Едем. Те живееха в пълно съзвучие с Божията воля. Цялата сила на любовта им бе отдадена на техния небесен Отец. Една изящна мека светлина, Божията светлина, обгръщаше святата двойка. Тази дреха от светлина бе символ на духовните одежди на небесната им

невинност. Ако бяха останали верни на Бога, тя щеше да продължи да ги обгръща. Но когато грехът нахлу, те скъсаха връзката си с Бога и светлината, която ги обвиваше, изчезна. Голи и посрамени, те се опитаха да заместят небесните одежди със собственоръчно ушити покривала от смокинови листа.

Ето какво са вършили престъпващите Божия закон от деня на непокорството на Адам и Ева. Те са съшивали смокинови листа, за да покрият причинената от престъплението голота. Носели са одеждите на собствената си изобретателност, опитвали са се да покрият греховете си със собствените си дела и да направят себе си приемливи за Бога. Но никога не ще могат да сторят това. Човек не може да изнамери нищо, с което да замести изгубената дреха на своята невинност. Никаква дреха от смокинови листа; никаква светска делнична дреха не може да се носи от седящите заедно с Христос и Неговите свети ангели на сватбената вечеря на Агнето.

Само дрехите, предвидени от самия Христос, могат да ни направят годни да се явим в Божието присъствие. Тези дрехи, одеждите на Своята собствена правда Христос иска да постави върху всяка каеща се, вярваща душа. "Съветвам те", казва Той, "да купиш от Мене...бели дрехи, за да се облечеш, та да не се яви срамотата на твоята голота" (Откр.3:18).

Изтъканата върху небесните станове одежда, не съдържа нито една нишка от човешка мъдрост. В човешкото Си естество Христос изгради един съвършен характер и ни го предлага. "Всичката ни правда е като омърсена дреха" (Ис.64:6). Всяко нещо, което можем да направим със собствени сили, е опетнено от грях. Но Божият Син "се яви да носи греховете (ни). В Него няма грях". Грехът по определение е беззаконие" (I Йоан 3:5,4). Но Христос се покори на всяко изискване на закона. Той каза за Себе Си: "Драго Ми е, Боже Мой, да изпълнявам Твоята воля; Да! законът Ти е дълбоко в сърцето ми" (Пс.40:8). Когато бе на земята, Той каза на учениците Си: "Аз упазих заповедите на Отца Си" (Йоан 15:10). Чрез съвършеното Си послушание Той направи послушанието спрямо Божиите заповеди възможно за всяко човешко същество. Покорим ли се на Христос, сърцето се съединява с Неговото сърце, волята се превръща в Негова, умът става едно с Неговия ум, помислите са заплени от Него; ние живеем Неговия живот. Ето какво означава да бъдем облечени с одеждата на Неговата правда. Тогава, щом Господ ни гледа, вижда не дрехата от смокинови листа, не и голотата и деформацията от греха, а Своята собствена одежда на правдата, която е съвършеното послушание спрямо закона на Йеова.

Гостите на сватбеното тържество бяха прегледани от царя. Приемаха се само покорилите се на Неговите изисквания и облеклите сватбарската дреха. Така е и с гостите на евангелското празненство. Всички трябва да преминат пред изпитателния поглед на великия Цар и ще бъдат приети само облечените с дрехата на Христовата правда.

Правдата е справедлива деятелност, а всички ще бъдат съдени според делата. Характерите ни се разкриват чрез онова, което вършим. Делата показват истинността на вярата.

Не е достатъчно да вярваме, че Исус не е измамник и че Библейската религия не е изкусно измислена басня. Може да вярваме, че името на Исус е единственото под небето, чрез което човек може да се спаси, и пак да не Го превърнем в наш Спасител чрез вяра. Не е достатъчно да се вярва в теорията на истината. Не е достатъчно да се прави словесна изповед на вярата в Христос и да сме записали имената си в църковния регистър. "Който пази Неговите заповеди, пребъдва в Бога и Бог в Него: и по това познаваме, че Той пребъдва в нас по Духа, който ни е дал". "И по това сме уверени, че Го познаваме, ако пазим заповедите Му" (1Йоан 3:24; 2:3). Това е истинското потвърждение за обръщение. Каквото и да изповеданието ни, то няма стойност, ако Христос не се разкрива в делата на правдата.

Истината трябва да пусне корен в сърцето. Тя трябва да направлява ума и да регулира чувствата. Целият характер трябва да бъде белязан с Божествени проявления. Всяка йота и точка на Божието слово трябва да бъдат внедрени във всекидневната практика.

Този, който става участник в Божественото естество, ще бъде в хармония с великото Божие мерило за правдата - Неговия свят закон. Това е мярата, с която Бог мери човешките действия. Това ще бъде изпитването на характера в съда. Мнозина твърдят, че чрез Христовата смърт законът е отменен; но в това противоречат на самите думи на Христос: "Да не мислите, че съм дошъл да разруша закона или пророците ...Докле премине небето и земята, ни една йота, ни една точка от закона няма да премине" (Мат.5:17-18). Изкупление заради човешкото престъпване на закона бе онова, заради което Христос отдаде живота си. Ако законът можеше да бъде променен или отстранен, тогава не би било нужно Христос да умира. Чрез Своя земен живот Той почете Божия закон; чрез Своята смърт го възвиси. Той отдаде живота Си в жертва не за да разруши Божия закон, не за да създаде по-ниско мерило, а за да защити правдата, за да покаже, че законът е непроменим, за да бъде утвърден той завинаги.

Сатана твърдеше, че за човека е невъзможно да се покорява на Божиите заповеди и е вярно, че със собствени сили не можем да го направим. Но Христос дойде в човешка плът и чрез съвършеното Си послушание потвърди, че съюзени, човешкото и божественото могат да се покорят на всяко едно от Божиите правила. "А на ония, които Го приеха, даде право да станат Божии чеда, сиреч на тия, които вярват в Неговото име" (Йоан 1:12). Тази сила не зависи от човека. Тя иде от Бога. Когато една душа приема Христос, тя приема сила да живее като Него.

Бог изисква съвършенство от Своите чеда. Неговият закон е отпечатък на собствения Му характер и това е образецът за

всеки характер. Това необятно мерило е представено на всички, за да не съществува недоразумение за естеството на поданиците, които Бог ще приеме в Царството Си. Христовият живот на земята бе съвършено изявление на Божествения закон. А щом наричащите се с Христовото име станат подобни Нему по характер, ще се покоряват подобно на Него на Божиите заповеди. Тогава Господ ще ги признае и като членове на небесното семейство. Облечени в славната одежда на Христовата правда, те ще имат определеното си място на царското празненство, ще имат право да се присъединят към умитото в кръвта множество.

Дошлият на угощението без сватбарска дреха, представлява състоянието на мнозина в днешния наш свят. Те изповядват, че са християни и предявяват претенция за благословенията и привилегиите на евангелието; но не чувстват нужда от преобразяване на характера. Никога не са чувствали истинско покаяние за греха и не осъзнават нуждата си от Христос и от упражняване на вярата в Него. Не са превъзможнали наследените си или придобити наклонности към злосторство, но мислят, че са достатъчно добри пред себе си и се облягат на собствените си заслуги, вместо да се уповават на Христос. Те идват на угощението като слушатели на словото, но не са облекли дрехата на Христовата правда.

Мнозина, наричащи себе си християни, са само човешки моралисти. Те са отхвърлили този дар, който единствен може да ги пригоди да прославят Христос като Го представят както подобава на света. Делото на Светия Дух е непознато за тях. Не прилагат на практика Словото. Небесните принципи, които отличават онези, които са едно с Христос от тези, които са едно със света, почти не се различават. Изповядващите Христови последователи не са вече един отделен и избран народ. Разграничителната линия не е ясна. Хората са се подчинили на света, на неговите прояви, обичаи, себичност. Църквата е надминала света в престъпването на закона. Тя всекидневно се обръща към света.

Всички тези хора очакват да бъдат спасени чрез Христовата смърт, а в същото време отказват да живеят Неговия самопожертвувателен живот. Те величаят богатствата на безвъзмездната благодат и се опитват да се покрият с дреха на правда, надявайки се да скрият недъзите на характера си; но техните усилия ще бъдат безполезни в Господния ден.

Христовата правда няма да покрие ни един подхранван грях. Човек може да бъде закононарушител в сърцето си; но ако външно не престъпва закона, светът може да го смята за много почтен. Божият закон обаче наднича в тайните на сърцето. Всяко действие се преценява по подбудите, които го пораждат. Само онова, което е в съответствие с принципите на Божия закон, ще устои в съда.

Бог е любов. Той е показал тази любов, дарявайки ни Христос. Когато "даде Своя Единороден Син, за да не погине

ни един, който вярва в Него, но да има вечен живот", Той не задържа нищо от Своята придобита собственост (Йоан 3:16). Той даде цялото небе, от което да черпим сила и способност, та да не бъдем отблъснати или победени от нашия голям противник, но любовта на Бога не Го кара да извинява греха. Той не извини греха у Сатана, нито у Адам или у Каин; нито пък ще го извини в друго някое от човешките чеда. Той няма да съучаства в нашите грехове и няма да погледне благосклонно на нашите недостатъци, очаква да ги превъзмогнем в Негово име. Онези, които отхвърлят дара на Христовата правда, отхвърлят качествата на характера, които единствени биха ги направили Божии синове и дъщери. Те отхвърлят единственото, което би могло да ги направи годни за място на сватбеното угощение.

В притчата, когато царят запита: "Как си влязъл тук без да имаш сватбарска дреха?" човекът мълчеше. Така ще бъде и във великия съден ден. Хората може сега да извиняват недъзите на характера си, но в оня ден няма да представят извинение. Изповядващите Христос съвременни църкви са въздигнати до най-високи привилегии. Господ ни се е разкрил в непрестанно нарастващата светлина. Нашите привилегии са далеч по-големи от привилегиите на древния Божи народ. Днес ние притежаваме не само голямата светлина, поверена на Израил, но и прибавени доказателства за великото спасение, донесено ни чрез Христос. Онова, което бе образец и символ на евреите, за нас е реалност. Те имаха историята на Стария завет; ние имаме нея, а също и Новия завет. Притежаваме уверението за един Спасител, Който дойде, един Спасител, Който бе разпнат, Който бе възкресен и обяви над отворения Йосифов гроб: "Аз съм възкресението и живота". В познанието ни за Христос и Неговата любов, Божието царство е поставено сред нас. Христос ни е разкрит в проповеди и запят в песнопения. Духовното угощение е представено пред нас в богато изобилие. Сватбарската дреха, осигурена на необозрима цена, се предлага безвъзмездно на всяка душа. Чрез Божиите вестители ни се представя Христовата правда, оправдание чрез вяра, извънредно големите и скъпоценни обещания на Божието слово, свободен достъп до Отец чрез Христос, блаженството на духа, здраво основаната увереност за вечен живот в Божието царство. Какво е това, което Бог можеше да стори и което да не е сторил за нас в осигуряването на великата вечеря - небесното угощение?

Предвождащите ангели в небето казват: Ние съдействахме така, както ни бе заръчано да направим, отблъснахме армията от зли ангели, изпратихме сияние и светлина в душите на хората, съживявайки спомена им за Божията любов, изразена в Исус. Привлякохме погледите им към Христовия кръст. Сърцата им бяха дълбоко развълнувани от усещането за греха, който разпна Божия Син. Те бяха убедени, видяха стъпките, които трябва да направят, за да се върнат към Бога. Почувстваха силата на Евангелието; сърцата им се смекчиха, когато видяха

възвишеността на Божията любов. Те съзряха красотата на Христовия характер. Но за мнозина всичко бе напразно. Те не искаха да се откажат от собствените си привички и характери. Не пожелаха да съблекат земните си дрехи, за да бъдат облечени с небесната одежда. Сърцата им бяха отдадени на алчност. Обичаха повече светските компании, отколкото своя Бог.

Тържествен ще бъде денят на окончателното решение. Апостол Йоан го описва в пророческо видение: "След това видях един голям бял престол и Онзи, Който седеше на Него, от Чието лице побягнаха земята и небето, че не се намери място за тях. Видях и мъртвите големи и малки, стоящи пред престола, и едни книги се разгънаха, разгъна се и друга книга, която е книгата на живота; и мъртвите бидоха съдени според делата си по написаното в книгите" (Откр. 20:11.12).

Скръбна ще е равносметката в оня ден, когато хората ще стоят лице в лице при светлината на вечността. Целият техен живот ще им се представи точно такъв какъвто е бил. Светските удоволствия, богатствата и почестите тогава няма да изглеждат така желани. Тогава хората ще видят, че стойност има единствено правдата, която сега презират. Ще разберат, че са оформили характерите си според измамните примамки на Сатана. Одеждите, които са избрали, са белегът на верността им към първия голям вероотстъпник. Тогава ще видят резултатите от своя избор. Ще добият познание -но, уви, твърде късно! - за последиците от престъпването на Божиите заповеди.

Няма да има бъдеща благодат, през която да се приготвим за вечността. Този е животът, в който трябва да облечем одеждата на Христовата правда. Тази е едничката ни възможност да оформим характери за вечността. Целият ни живот ще се представи точно такъв какъвто е бил. Светските удоволствия, богатствата и почестите тогава няма да изглеждат толкова важни. Тогава хората ще видят, че стойност има единствено правдата, която те презряха. Те ще видят, че са оформили характерите си според измамните примамки на Сатана. Одеждите, които са избрали, са белегът на верността им към първият голям вероотстъпник. Тогава ще видят резултатите от своя избор. Ще добият познание за последиците от престъпването на Божиите заповеди.

Няма да има бъдеща благодат, през която да се приготвим за вечността. Този е животът, в който трябва да облечем одеждата на Христовата правда. Тази е едничката ни възможност да оформим характери за обиталището, което Христос е приготвил за онези, които пазят Неговите заповеди. Дните на нашата благодат бързо отминават. Краят е близо. Дадено ми е предупреждението: "внимавайте на себе си, да не би да натегнат сърцата ви от преяждане, пианство и житейски грижи и ви постигне оня ден внезапно като примка" (Лука21:34). Пазете се да не би да ви намери неподготвени.

Внимавайте да не би да се окажете на царското угощение без сватбарска дреха.

"В час, когато Го не мислите, Човешкият Син иде".
"Блажен оня, който бди и пази дрехите си, за да не ходи гол, та да не гледат срамота му" (Мат. 24:44; Откр. 16:15).

ТАЛАНТИТЕ

Според Матей 25:13-30

На Елеонския хълм Христос бе говорил на учениците Си за Своето второ идване на света. Той бе определил някои знамения, които трябваше да покажат това предстоящо събитие им заръчал да бдят и да бъдат готови. И отново повтори предупреждението: "И тъй, бдете, защото не знаете ни деня, ни часа, в който Човешкият Син ще дойде". След това показва какво означава да се бди за Неговото идване. Времето трябваше да се прекара не в бездейно очакване, а в усърдна работа. Тази поука ни даде в притчата за талантите.

"Защото", каза Той, "е както когато човек при тръгването си за чужбина свиква своите слуги и им предаде имота си. На един даде пет таланта, на друг два, на трети един, на всеки според способността му и тръгна".

Заминаващият за чужбина човек представлява Христос. Скоро след като изрече тази притча, Той трябваше да напусне земята и да се отправи към Небето. "Служителите" (ревизирано издание) или слугите от притчата представляват Христовите последователи. Ние не сме свои си. Ние сме били "с цена купени" (IiКор. 6:20), не "с тленни неща - сребро или злато, ... но със скъпоценната кръв на Христа" (IiПетр. 1:18-19); "за да не живеят вече живите за себе си, но за Този, Който за тях е умрял и възкръснал" (IIiКор. 5:15).

Всички хора са купени на тази безценна цена. Бог изсипа цялата небесна съкровищница в този свят, дарявайки му чрез Христос пълнотата на небето и изкупи волята, чувствата, ума и душата на всяко човешко същество. Всички хора, независимо дали са вярващи или не, са Господна собственост. Всеки един е призван да Му служи и във великия съден ден всички ще бъдат задължени да дадат сметка за начина, по който са се отзовали на този призив.

Не всеки зачита обаче Божиите изисквания. Към тях спадат онези, които изповядват, че са приели Христовото служене и в притчата са представени като Негови служители.

Христовите последователи са изкупени, за да служат. Нашият Господ учи, че истинският смисъл на живота е служенето. Самият Христос бе работник и на всички Свои последователи Той дава закона на служенето - служенето на Бога и на събратята си. Тук Христос представи на света едно по-висше схващане за живота, отколкото познатото. Чрез живот на служене за другите, човек влиза във връзка с Христос.

Законът на служенето става свързваща брънка, която ни съединява с Бога и съчовеците ни.

На Своите служители Христос поверява "имота Си" – нещо, което трябва да се употреби за Него. Той дава "на всеки според способността му". Всеки си има своето място във вечния небесен план и трябва да работи в сътрудничество с Христос за спасението на души. Мястото, приготвено за нас в небесните обиталища, е точно толкова сигурно, колкото и отреденото ни на земята специално място, където трябва да работим за Бога.

Дарби на Светия Дух

Талантите, които Христос поверява на Своята църква, представляват най-вече дарбите и благословенията, разпределени от Светия Дух. "Защото на един се дава чрез Духа да говори с мъдрост, а на друг да говори със знание чрез същия Дух; на друг вяра чрез същия Дух, а пък на друг изцелителни дарби чрез единния Дух; на друг да върши велики дела, а на друг да пророкува; на друг да разпознава духове; на друг да говори разни езици, а пък на друг да тълкува езици. А всичко това се върши от един и същи Дух, който разделя на всеки по особено, както му е угодно" (I Кор. 12:8-11). Не всички получават едни и същи дарби, но на всеки служител на Учителя е обещана някаква дарба на Духа.

Преди да напусне учениците Си, Христос "духна върху тях и им каза: Приемете Светия Дух" (Йоан 20:22). Пак Той каза: "И ето, Аз изпращам върху вас обещанието на Отца Ми" (Лука 24:49). Но до времето след възнесението дарът не бе получен в пълнотата си. Изливането на Духа бе получено едва, когато с вяра и молитва учениците се бяха предали напълно на Неговото действие. Тогава небесните блага бяха поверени на Христовите последователи по един особен начин. "Като възлезе на високо, плени плен и даде дарове на човеците". "А на всеки от нас се даде благодат според мярката на това, което Христос ни е дал", Духът, "който разделя на всеки по особено, както му е угодно" (Ефес. 4:8.7, I Кор. 12:11). Дарбите са вече наши в Христос, но истинското им притежание зависи от това дали сме приели Божия Дух.

Обещанието на Духа не се цени така, както би трябвало. Неговото изпълнение не се осъзнава така, както би могло да бъде. Отсъствието на Духа е онова, което прави евангелското проповядване толкова безсилно. Може да се притежава всяка естествена или придобита надареност, начетеност, талант, красноречие; но без присъствието на Божия Дух никое сърце не ще бъде докоснато, никой грешник не ще бъде спечелен за Христос. От друга страна, ако са свързани с Христос, ако дарбите на Духа са техни, най-клетите и нищожните от

Неговите ученици ще имат сила, която ще говори на сърцата. Бог ще ги превърне в проводник за проявлението на най-висшето влияние във вселената.

Други таланти

Особените дарби на Духа не са единствените таланти, представени в притчата. Тя включва всички дарби и дарования, били те първични или придобити, естествени или духовни. Всички трябва да се използват в Христовото служене. Ставайки Негови ученици, ние Му се предаваме изцяло, с всичко, което притежаваме. Той ни връща същите дарби пречистени и облагородени, за да бъдат използвани за Негова прослава в благословието на ближните ни.

Бог е дал на всеки човек "според способността му". Талантите не са разпределени по равно. Този, който има способността да използва пет таланта, получава пет. Ако пък може да усъвършенства два, получава два. Може ли мъдро да употреби един, получава един. Никой не трябва да се оплаква, че не е получил по-големи дарби, понеже Този, който е разпределил всекиму, е еднакво почетен чрез усъвършенстването на поверената дарба, било то малка или голяма. Които са поверени пет таланта, трябва да отговаря за обогатяването на петте, а който има един – усъвършенстването на единия. Бог очаква възвръщаемост "според колкото има човек, а не според колкото няма" (III Кор. 8:12).

В притчата този, който "получи петте таланта, отиде и търгува с тях, и спечели още пет таланта. Също и този, който получи двата, спечели още два". Талантите, колкото и да са, трябва да се приведат в действие. Най-важното за нас е не "Колко получих?", а "какво върша с онова, което имам?" Развитието на всички наши сили е първата ни задача, чието изпълнение дължим на Бога и на ближните си. Ако способността и ползотворността ни не расте с всеки изминат ден, не изпълняваме предназначението си в живота. Изповядваме ли вярата си в Христос, ние се задължаваме да направим всичко възможно като работници на Учителя и би трябвало да развиваме всяка способност до най-високата степен на съвършенство, за да можем да извършим най-много добро, на което сме способни.

Господ има велико дело за извършване. И в бъдещия живот ще повери най-много на най-предано и доброволно служещите в настоящия живот. Той избира Своите деятели и всеки ден при различни обстоятелства им дава изпитание от Неговия план. По чистосърдечното старание в служенето, избира съработниците, не защото са съвършени, а защото чрез връзката с Него може да придобият съвършенство.

Бог ще приеме само решените да се стремят нагоре. Той изправя всеки човешки вършител пред задължението да дава

най-доброто от себе си. От всички се изисква нравствено съвършенство. Никога не трябва да снижаваме мерилото на правдата, за да угодим на наследени или придобити наклонности към злотворство. Нужно е да разберем, че несъвършенството на характера е грях. Всички праведни качества обитават в Бога като едно съвършено, хармонично цяло и всеки, приел Христос като личен Спасител, е привилегирован да ги притежава.

А онези, които биха искали да са съработници заедно с Христос, трябва да се стремят към съвършенство на всеки орган на тялото и качество на ума. Истинското възпитание е подготовка на физическите, умствените и моралните сили при извършването на всяко задължение; това е обучението на тялото, ума и душата за божествено служене. То е възпитанието, което ще остане във вечния живот.

От всеки християнин Господ изисква изпълнителност и дееспособност във всяка насока. За да осигури доброволното ни служене, Христос ни е възнаградил дори със Собствената Си кръв и страдание. Той дойде в нашия свят, за да ни покаже как да работим и какъв дух да внесем в дейността си. Желаше да научим как най-добре можем да разгърнем Неговото дело и да прославим името Му в света, увенчавайки с чест, с най-голяма любов и посвещение на Отца, който "толкова възлюби света, че даде Своя Единороден Син, за да не погине ни един, който вярва в Него, но да има вечен живот" (Йоан 3:16).

Но Христос не ни е дал уверение, че постигането на съвършенство е нещо лесно. Един благороден, всестранен характер не се наследява. Не идва при нас по случайност. Благородният характер се придобива чрез лично усилие посредством Христовите заслуги и благодат. Бог дава талантите и умствените сили; ние оформяме характера чрез сериозна, неуморна борба със самите себе си. Трябва да се води битка след битка срещу унаследените наклонности. Ще ни се наложи строго да се самокритикуваме и да не допуснем нито една неприемлива черта да остане непоправена.

Нека никой не казва: "Аз не мога да поправа недъзите на характера си". Стигнете ли до подобен извод, със сигурност ще пропуснете да добиете вечен живот. Невъзможността е заложена в собствената ви воля. Ако не искате, не бихте могли да надделееете. Действителната трудност произлиза от покварата на едно неосветено сърце и от едно нежелание да се подчиним на Божия контрол.

Мнозина, надарени от Бога да вършат големи дела, правят много малко, защото твърде малко опитват. Хиляди преминават през живота без определена цел, заради която да живеят, и без мерило за постигнатото. Такива ще получат отплата, съответна на делата си.

Помнете, че не ще постигнете по-високо равнище от това, което сами си определите. Затова поставете високо целта си и крачка по крачка, дори и с мъчително усилие, със себеотрицание и жертва, изкачвайте стъпало след стъпало

стълбата на прогреса. Нека нищо не ви спира. Участи не оплита в примките си човешкото същество така, че то да трябва да остане безпомощно и в несигурност. Противопоставянето на обстоятелствата ще създаде твърда решимост за преодоляването им. Унищожаването една преграда ще придаде по-голяма способност и смелост да се върви напред. Упорствайте решително в правилната посока и обстоятелствата ще бъдат ваши помощници, а не препятствия.

Бъдете амбициозни, за да изградите всяка добродетел на характера за прослава на Учителя. Във всяка фаза от развитието си вие трябва да сте угодни на Бога. Това можете да сторите, така както и Енох угоди на Бога чрез живот в една извратена епоха. А в наши дни има Еноховци.

Устоявайте подобно на Даниил, преданият държавник, човекът, когото никое изкушение на можа да поквари. Не разочаровайте Онзи, който така ви възлюби, че отдаде Собствения Си живот, за да заличи греховете ви. Той казва: "Отделени от Мене не можете да сторите нищо" (Йоан 15:5). Помнете това. Направили ли сте грешка, вие със сигурност печелите победата, ако я осъзнаете и погледнете на нея като сигнал за предупреждение. Така превръщате поражението в победа, разочаровайки противника и прославяйки своя Изкупител.

Един оформен по Божието подобие характер е единственото съкровище, което можем да вземем от този свят в следващия. Хората, наставлявани от Христос в този свят, ще вземат със себе си в небесните обиталища всяка Божествена придобивка. И в небето трябва непрестанно да се усъвършенстваме. Колко важно е тогава развитието на характера в този живот.

Небесните умове ще сътрудничат с човешкия ратник, който с непоколебима вяра търси съвършенството на характера, за да стигне до истинското съвършенство. На всеки, зает с това дело, Христос казва: "Аз съм от дясната ти страна, за да ти помогна"

Щом човешката воля сътрудничи с Божията, тя става всесилна. Всяко нещо, което трябва да се извърши по Негова заповед, може да се извърши чрез Неговата сила. Всички Негови повели са пълномощия.

Умствени способности

Бог изисква обучаването на умствените способности. Той посочва, че Неговите служители ще притежават повече разум и по-ясен разсъдък от светските и е недоволен от онези, които са твърде безгрижни или твърде лениви, за да станат полезни, добре информирани работници. Господ ни повелява да Го възлюбим с цялото си сърце и душа, с всичката си сила, и ум. Това ни налага задължението да развиваме ума до най-пълния

му обхват, та да можем всецяло да познаем и да възлюбим нашия Създател.

Поставен под контрола на Неговия Дух, умът колкото по-задълбочено се развива толкова по-ползотворно може да се използва в служенето на Бога. Необразованият човек, който е посветен на Бога и който копнее да е благословение за другите, може да бъде и е използван от Господа в Божието служене. Но облагодетелстваните от едно задълбочено образование, при същия дух на богопосветеност, могат да извършват много по-всеобхватно делото за Христос. Те са в по-добра позиция.

Господ желае ние да добием възможно най-цялостното образование с цел предстоящо споделяне на знанието ни с други. Никой не знае как или къде може да бъде призван да работи или да говори за Бога. Единствен нашият небесен Отец вижда какво може да направи от хората. Пред нас има възможности, които слабата ни вяра не може да различи. Умовете ни трябва да бъдат така обучени, че ако е необходимо, да можем да представим истините на Неговото слово пред най-висшите земни власти така, че да се прослави име Му. Не бива да пропуснем нито една възможност да се образуваме, за да работим за Бога.

Нека младежта, която се нуждае от образование, да се залови с решителност за работа, за да го получи. Не чакайте да се открие възможност, създайте си я сами. Утвърждавайте се в представения ви, макар и тесен, път. Учете се на пестеливост. Не изразходвайте средства си за угаждане на стомаха или в търсене на удоволствия. Бъдете решени да станете толкова годни и полезни, колкото Бог ви призовава да бъдете. Бъдете вглъбени и предани във всичко, което предприемате. Стремете се към всяко достъпно за вас нещо, укрепващо ума. Нека изучаването на книгите се съчетава с полезна физическа работа и с предано старание, бдение и молитва добивайте мъдростта, която е отгоре. Това ще ви даде всестранно образование. Така характерът ви ще укрепва и ще увеличавате влиянието си над други умове, ще ги водите в пътя на праведността и святостта.

Много повече бихме могли да постигнем по пътя на пътя на самообразованието, ако съзнавахме собствените си възможности и привилегии. Истинското образование означава повече, отколкото колегите могат да дадат. Без да се пренебрегва изучаването на науките, трябва да се придобива все по-висше обучение живата връзка с Бога. Нека всеки студент вземе Библия си и влезе в общение с великия Учител. Нека умът бъде обучаван и приучван да се преборва с тежки проблеми в търсенето на Божествената истина.

Жадуващите за познание, което може да е благословение за ближните им, сами ще получат благословение от Бога. Чрез изследването на Неговото слово умствените им сили ще бъдат приведени в най-пълноценна активност. Ще има размах и

развитие на способностите, а умът ще придобие сила и ползотворност.

Самодисциплината трябва да се прилага от всеки, който би искал да бъде работник за Бога. Тя ще направи повече отколкото красноречието или най-брилянтните таланти. Стегнатият ум, ако е добре дисциплиниран, ще извърши много повече и на по-високо ниво, отколкото най-образованият и най-големите таланти, лишени ни ли са от самоконтрол.

Реч

Силата на речта е талант, който би трябвало усърдно да се развива. От всички дарби, получени от Бога, тази е с най-голямо благословение. С гласа ние разчувстваме и увещаваме, с него принасяме молитва и възхвала към Бога, разказваме на другите за любовта на Изкупителя. Ето защо е толкова важно да бъде така обработен, че да е най-полезен за доброто.

Обработването и правилното използване на гласа често се занемаряват, дори и от хора с интелигентност и християнска активност. Мнозина четат и изговарят така тихо или бързо, че едва се разбира казаното. Някои не обръщат никакво внимание на произнасянето; други говорят високо, издават остри, пронизителни звуци, които са мъчителни за слушателите. Текстовете, химни, доклади и друга книжнина, представяни на публични събрания, се четат понякога по такъв начин, че не се разбират и дори имат отрицателно въздействие.

Това е едно зло, което може и би трябвало да бъде избягвано. Библията дава наставление по тези въпроси. За левитите, прочели Писанията пред народа в дните на Ездра, се казва: "Четоха ясно от книгата на Божия закон, и дадоха значението като им тълкуваха прочетеното" (Неем. 8:8).

Чрез прилежност и старание всички могат да придобият силата да четат разбираемо и да говорят с плътен, ясен, мек тон, отчетливо и впечатляващо. Така можем сериозно да увеличим ползата от нас като работници за Христос.

Всеки християнин е призван да извести на другите неизследимите Христови богатства; затова би трябвало да се стреми към съвършенство на речта. Би трябвало да представя Божието слово по начин, който да го препоръча на слушателите. Бог не иска човешките Му проводници да бъдат непохватни. Не е Неговата воля човек да смалява или да поврежда течащата през него към света небесна струя.

Би трябвало да обръщаме взор към Исус, съвършения образец; би трябвало да се молим за подкрепата на Светия Дух и чрез Неговата сила да се стремим да настроим за работа всеки орган.

Това важи особено за призованите за публично служене. Всеки проповедник и всеки учител би трябвало да имат пред вид, че носят на хората вест, която обхваща вечни интереси. Изречената истина ще ги съди във великия ден на окончателната разплата. А за някои души начинът на поднасянето на вестта ще определи приемането или отхвърлянето ѝ. Затова словото трябва да бъде изречено така,

че да призове разума и да впечатли сърцето. То трябва да бъде изговаряно бавно, отчетливо и тържествено, както и с цялата сериозност, която неговата важност изисква.

Правилното обработване и използване на силата на речта засяга всички насоки на християнското дело, в това число и животът у дома и цялостното ни общуване един с друг. Би трябвало да се научим да говорим с приятен тон, да използваме чист и правилен език и приветливи и учтиви думи. Възвишените, жизнерадостни думи са като роса и нежен дъждец за душата. Писанието казва за Христос, че благодатта бе изляна на устните Му, та да може "да знае как да помага с дума на уморения" (Пс. 45:2; Исая 50:4). И Господ ни повелява: "Това, което говорите, да бъде винаги с благодат" (Кол.4:6); "за да принесе благодат на тия, които служат" (Ефес. 4:29).

Стремим ли се да поправяме другите, би трябвало да сме особено грижливи към собствените си думи. Те ще бъдат ухание на живот за живот или на смърт за смърт. Мнозина отправят укор или съвет с остра неотстъпчива реч и си позволяват думи, непригодни да излекуват наранената душа. Чрез подобни необмислени изрази духът се дразни и често допусналите грешка биват подтиквани към бунт. Всички, които биха защитили принципите на истината, имат нужда да получат небесното миро на любовта. Укорът винаги би трябвало да се изрича с любов. Тогава нашите думи ще преобразяват без да дразнят. Чрез Своя Светя Дух Христос ще достави силата и мощта. Това е Негово дело.

Нито една дума не трябва да се изрича необмислено. Никакво злословие, никаква своеволна реч, никакво ясно недоволство или нечисто внушение не бива да се изплъзне от устните на Христовия последовател. Апостол Павел, пишейки чрез Светия Дух, казва: "Никаква гнила дума да не излезе от устата ви" (Ефес. 4:29). Гнилата реч не означава само гнусни думи. Тя включва и всеки израз, противен на светите принципи и чистата и неопетнена религия. Включва и нечистите намеци и прикритите злонамерени подмятания. Ако не се прекратят незабавно, водят до голям грях.

Всяко семейство, всеки отделен християнин трябва да се чувства задължен да се опълчи срещу гнилата реч. Когато сме в компанията на онези, които си позволяват глупави слова, наш дълг е да сменим темата на разговора, ако е възможно. С Божията помощ и благодат би трябвало спокойно да вмъкнем думи или да въведем тема, благоприятно пренасочваща разговора.

Работа на родителите е да приучват децата си към речеви навици. Най-доброто училище за това обучение е домът. От най-ранни години децата би трябвало да бъдат учени да говорят почтително и любвеобилно със своите родители и помежду си. Би трябвало да им се внушава, че от устните им трябва да излизат само думи, израз на благородство, истина и чистота. Нека самите родители всекидневно бъдат ученици в

училището на Христос. Тогава чрез наставление и пример те могат да учат децата си да използват "здро̀во и неукорно говорене" (Тит 2:8). Това е едно от най-големите и най-отговорни техни задължения.

Като Христови последователи ние би трябвало да направим думите си такива, че да ни служат за помощ и насърчение в християнския живот. Много повече, отколкото го правим, имаме нужда да разговаряме за скъпоценните епизоди в нашата опитност. Ние би трябвало да говорим за милостта и любещата доброта на Бога, за неподобните дълбини на любовта на Спасителя. Нашите думи би трябвало да са думи на възхвала и благодарение. Ако умът и сърцето са изпълнени с Божията любов, това ще се разкрие в разговора. Няма да е трудно да споделим онова, което навлиза в духовния ни живот. Величавите помисли, благородните стремления, ясните схващания на истината, несебелюбивите намерения, устремени към благочестие и святост, ще принесат плод в думи, които разкриват характера на съкровището в сърцето. Когато Христос се разкрие така в речта ни, тя ще има сила да печели думи за Него.

Ние би трябвало да говорим за Христос на онези, които не Го познават. Би трябвало да правим както правеше Христос. Където и да беше, в синагогата, край пътя, в лодката, отдалечена малко от брега, на фарисейско празненство или на трапезата на бирниците, Той говореше на хората за неща отнасящи се до по-възвишения живот. Нещата от природата, събитията от всекидневния живот, бяха свързани от Него с думите на истината. Сърцата на слушателите Му бяха привлечени към Него, понеже Той бе изцелил болните им, бе утешил скърбящите и бе взел децата им в обятията Си и ги благослови.

Когато Той отваряше уста да говори, тяхното внимание се приковаваше върху Него и всяка дума бе ухание за живот за някоя душа.

Така би трябвало да бъде и с нас. Където и да сме, ние би трябвало да търсим възможности да говорим на другите за Спасителя. Ако следваме Христовия пример в добротворство, сърцата ще се разтворят за нас така, както се разтваряха за Него. Не рязко, а с такт, роден от божествена любов, ние можем да говорим за Него, Който "личи и между десет хиляди" и "цял е прелестен" Песен на песните 5:10,16. Това е най-възвишеното дело, в което можем да употребим таланта на речта. Той ни бе даден, за да можем да представим Христос като прощаващия греховете Спасител.

Влияние

Животът на Христос бе едно вечно разширяващо се, безбрежно влияние; едно влияние, което Го свърза с Бога и с

цялото човешко семейство. Чрез Христос Бог бе обгърнал човека с влияние, което правеше невъзможно за него да живее за себе си. Ние лично общуваме с нашите близки, с част от голямото Божие цяло, и се намираме под взаимни задължения. Никой не може да бъде независим от своите близки; понеже благосъстоянието на всеки влияе на другите. Божие намерение е всеки да се чувства необходим за благоуспяването на другите и да се стреми да подпомогне тяхното щастие.

Всяка душа е обградена от собствена атмосфера, тя може да е изпълнена с даряваща живот сила на вярата, смелостта и надеждата и подсладена с благоуханието на любовта. Или пък може да бъде подтисната и охладена от мрака на недоволството и себелюбието или отровена от смъртоносната зараза на подхранван грях. Чрез атмосферата, която ни обгръща всяка личност, с която влизаме в контакт, бива съзнателно или несъзнателно повлияна.

Това е отговорност, от която не можем да се освободим. Нашите думи, действията ни, поведението ни, дори и изражението на лицето влияе в известна степен.

От така създаденото впечатление зависят последици за добро или за зло, които никой не може да измери. Всеки споделен по този начин подтик е посято семе, което ще даде своята жътва. То е брънка в дългата верига от човешки събития, простирайки се незнайно от нас накъде. Ако чрез нашия пример подкрепяме другите да развият добри принципи, ние им придаваме сила, за да вършат добро. Със своето поведение те упражняват същото влияние върху други, а те пък върху други. Така, чрез нашето несъзнателно въздействие могат да бъдат благословени хиляди.

Хвърлете камъче в езерото и се образува вълна, после още една и още една; а щом нараснат, кръгът се разширява, докато достигне самия бряг. Така е и с нашето влияние. Извън нашето знание или контрол то въздейства върху другите за благословение или за осъждане.

Характерът е сила. Мълчаливото свидетелство на един истински, несебелюбив, добър живот разнася едно почти неотразимо влияние. Чрез разкриването на характера на Христос в нашия собствен живот ние Му сътрудничим в делото за спасяване на души. Само чрез разкриването на Неговия характер в живота ни можем да Му сътрудничим. И колкото е по-широка сферата на нашето влияние, толкова повече е доброто, което вършим. Когато онези, които претендират че служат на Бога, следват Христовия пример, прилагайки принципите на Закона във всекидневния си живот; когато всяко действие свидетелства, че обичат най-много Бога и ближния си както себе си, тогава църквата ще има сила да раздвижи света. Но никога не бива да се забравя, че влиянието е не по-малко и сила за зло. Да изгуби някой собствената си душа е ужасно нещо; но да се причини изгубването на други души е още по-ужасно. Това, че нашето влияние би могло да е ухание на смърт за смърт е страховита мисъл, но това е възможно.

Мнозина, които претендират, че съзират с Христос, отблъскват от Него. Това е причина за липсата на сила на църквата. Мнозина свободно си позволяват да критикуват и обвиняват. Давайки израз на подозрението, ревността и недоволството, те се предават на Сатана за негови инструменти. Преди да осъзнаят какво вършат, противникът е осъществил чрез тях своето намерение. Впечатлението за зло е направено, сянката е хвърлена, стрелите на Сатана са постигнали целта си. Недоверие, неверие и явно изменничество се приписва на онези, които иначе може да са приели Христос. Междувременно работещите за Сатана гледат самодоволно към онези, които те са довели до скептицизъм, и които стават нечувствителни към укор и увещание. Те се ласкаят, че в сравнение с тези души те са добродетелни и праведни. Те не осъзнават, че печалните останки от характера, са дело на собствените им необуздани езици и бунтовни сърца. Чрез тяхното влияние изкушаваните са паднали.

Така своеволието, себелюбивото угаждане и безгрижното безразличие от страна на привидните християни отвърщат много души от пътя на живота. Има мнозина, които в Божия съд ще се страхуват да срещнат последиците от своето влияние.

Само чрез Божията благодат ние можем да осъществим правилно използване на това дарование. В нас самите няма нищо, чрез което можем да повлияем на другите за добро. Ако осъзнаваме своята безпомощност и нуждата си от Божествена сила, няма да уповаваме на себе си. Не знаем какви последици може да донесе един ден, час или миг, и никога не би трябвало да започваме деня без да поверим пътищата си на нашия небесен Отец. Негови ангели са определени да бдят над нас и ако ние се поставим под тяхна закрила, тогава във всяко време на опасност те ще бъдат от дясната ни страна. Ако без да искаме сме в опасност да упражним зловредно влияние, ангели ще бъдат на наша страна, като избират думите ни вместо нас и влияят върху действията ни. Така нашето влияние може да бъде мълчалива, неосъзната, но могъща сила в привличането на другите към Христос и небесния свят.

Време

Нашето време принадлежи на Бога. Всеки миг е Негов и ние сме официално задължени да го използваме за Негова прослава. За никой талант, който Той е дал, няма да изисква по-строга сметка, отколкото за нашето време.

Ценността на времето не се поддава на пресмятане. Христос разглеждаше всеки миг като скъпоценен и така би трябвало да го преценяваме и ние. Животът е твърде кратък, за да бъде разпиляван. Имаме само броени дни благодат, в които да се подготвим за вечността. Нямаме нито време за губене, нито за посвещаване на себелюбиви удоволствия, нито пък за угаждане на греха. Сега трябва да оформим характери

за бъдещия, нетленен живот. Сега трябва да се приготвим за изследователния съд.

Човешкото семейство едва започнало да живее; започва да умира и непрестанната светска деятелност свършва в нищета, освен ако не се добие истинно познание относно вечния живот. Човек, който оценява времето като дадено му за работа, ще се пригоди са своя небесен дом и безсмъртието. На такъв животът не е бил напразен.

Ние сме предупредени цялостно да използваме времето, защото пропиляното време никога не може да бъде върнато. Не можем да върнем назад дори и миг. Единственият начин, по който можем да изкупим времето си е да направим най-доброто от онова, което остава, бидейки съработници с Бога в Неговия велик изкупителен план.

В този, който върши това, се осъществява преобразяването на характера. Той остава син на Бога, член на Царското семейство, дете на небесния Цар. Той е годен да бъде събеседник на ангелите.

Сега е времето да работим за спасението на нашите ближни. Има някои, които мислят, че всичко, което се изисква от тях се изчерпва с даряването на пари за каузата на Христос; а скъпоценното време, в което те биха могли да извършат лично служене за Него, отминава неизползвано. Но привилегия и задължение на всички, които имат здраве и сила, е да се отплатят на Бога с активно служене. Ние трябва да работим за печеленето на души за Христос. Даренията на пари не могат да заместят това място.

Всеки миг е натоварен с вечни последици. Ние трябва да сме хора на минутата, готови за служене при първи повик. Нашата възможност да говорим сега словото на живота на някой нуждаеща се душа може никога повече да не се предостави. Бог може да каже на оня човек: "Тази нощ ще ти се изиска душата" и поради нашата небрежност той може да не бъде готов /Лука 12:20/. Как ще даваме сметка на Бога за себе си във великия съден ден?

Животът е твърде важен, за да бъде обсебен от временни и земни неща, от изнурителна загриженост и безпокойство за неща, които са прашичка в сравнение с тези от вечно значение. Но Бог ни е призовал да Му служим във временните проявления на живота. Усърдието в това дело е не по-малка част на истинската религия от посвещението. В Библията не се одобрява бездействието. То е най-голямото проклятие, което измъчва нашия свят. Всеки мъж и жена, които са истински покаяни, ще бъдат усърдни работници.

От правилното използване на нашето време зависи успеха ни в придобиването на знания и умствена култура. Изграждането на ума не е нужно да се избягва поради бедност, скромен произход или неблагоприятни обкръжения. Само нека да се оценят моментите. Няколко мига тук и няколко там, които можеха да бъдат пропиляни в безполезно приказване; сутрешните часове, тъй често пропиляваме в леглото; времето

прекарано в пътуване с трамваи или влакове или чакането на спирката; моментите в очакване на храна, чакането на онези, които закъсняват за уречената среща - ако разполагахме с книга и ако тези откъслечи от време бяха използвани в учене, четене или внимателен размисъл, какво ли не би се извършило. Едно решително намерение, упорито изучаване и грижливо пестене на време ще помогнат на хората да придобият знание и умствена дисциплина, които ще ги обучат за почти всяка позиция на влияние и полза.

Дълг на всеки християнин е да придобива навици за ред, задълбоченост и експедитивност. Няма извинения за бавна нескопосаност в действието на някой характер. Когато някой винаги работи и работата не се върши, това е защото в нея не се влагат ум и сърце. Този, който е бавен и който работи на загуба, би трябвало да осъзнае, че това са пропуски, които трябва да се поправят. Той се нуждае от упражнение на ума си в заплануване как да използва времето така, че да осигури най-добри резултати. Чрез такт и умение някои за пет часа ще извършат толкова, колкото други за десет. Някои, които са заети в църковна дейност, винаги са на работа не защото имат да свършат толкова много, а защото не планират така, че да спестят време. Чрез своите бавни, мудни методи те за много малко работа губят много време. Но всички, които искат, могат да превъзмогнат тези суетливи, забавящи навици. Нека те да имат определена цел в своята работа. Решете колко време се изисква за дадена задача и после положете всяко старание за да завършите в определеното време. Упражняването на силата на волята ще кара ръцете да се движат умело.

Чрез липса на решимост да се организират и да се реформират, хората могат да станат рутинирани в зловредна насока на действие, или пък чрез развитие на своите сили те могат да придобият способност да служат добре. Тогава те ще бъдат търсени всякога и навсякъде. Ще бъдат ценени за всичко, за което заслужават.

Много деца и младежи пропиляват време, което можеше да бъде оползотворено в поемане на отговорност за домакинството у дома и така да се покаже любвеобилна загриженост към бащата и майката. Младоженците можеха да поемат върху силните си млади рамене много отговорности, които някой трябва да носи.

От най-ранни години животът на Христос бе изпълнен с най-усърдна активност. Той не живееше за да угажда на Себе Си. Син на безграничния Бог, помагаше на баща Си Йосиф в дърводелския занаят. Неговия занаят бе показателен. Той бе дошъл в света като ваятел на характера и като такъв всяко Негово дело бе свършено. Във всяка своя светска дейност Той внасяше същото съвършенство каквото и в характерите, които преобразяваше чрез Божествената Си сила. Той е наш образец.

Родителите би трябвало да учат децата си на стойността и правилното използване на времето. Учете ги, че е достойно да се стремят да вършат нещо, което ще прослави Бога и ще е

благословение за човечеството. Дори в ранните си години те могат да бъдат мисионери за Бога.

Родителите не могат да извършат по-голям грях от това да позволят на децата си да не вършат нищо. Децата скоро се научават да обичат безделието и израстват като некадърни, безполезни мъже и жени. Когато са достатъчно възрастни да обезпечават живота си и да намерят приложение, те работят по един мързелив, провлечен начин, но очакват да бъдат заплатени така, както ако бяха лочтени. Има огромна разлика между тази група работници и онези, които осъзнават, че трябва да бъдат верни стопани.

Навици на безделие и нехайство допуснати в светската работа, ще бъдат внесени в религиозния живот и ще лишат човека от пригодност да върши каквото и да било служене за Бога. Мнозина, които чрез усърдна дейност можеха да са благословение за света, са се съсипали поради безделие. Липсата на приложение и на устойчиво намерение отваря вратата за хиляди изкушения. Зли другари и порочни навици развърщават ума и душата, и резултатът е разруха за този и за идващия живот.

Каквато и да е посоката на работата, в която сме заети, Божието слово ни учи да сме "нелениви в усърдието, пламенни по дух, като служим на Господа". "Всичко, що намери ръката ти да прави според силата ти, направи го". "Понеже знаете, че за награда от Господа ще получите наследството, слугувайте на Господа Христа". /Римл. 12:11; Екл. 9:10; Кол. 3:24/

Здраве

Здравето е едно благословение, чиято стойност малцина оценяват. От него обаче до голяма степен зависи ползотворността на нашите умствени и физически сили. Нашите подбуди и чувства имат своето място в тялото ни; затова е много важно то да бъде запазено в най-добро физическо състояние и при подчертано духовни влияния, за да се приведат талантите ни в най-висша употреба.

Всяко нещо, което отслабва физическата сила, омаломощава също така и ума и отнема способността му да различава доброто от злото. Така ставаме по-малко годни да избираме доброто и по-безволеви, за да вършим онова, което знаем че е праведно.

Злоупотребата с нашите физически сили скъсява периода от време, в което можем да използваме живота си за прослава на Бога. Нещо повече - то ни прави негодни да вършим възложеното ни от Бога дело. Позволявайки си да формираме лоши привички, да стоим до късно вечер и да угаждаме на апетита за сметка на здравето, ние полагаме основата на едно бъдещо изтощение. Липсата на физическите упражнения, умствената или физическа преумора разтройват нервната

система. Онези, които скъсяват живота си, пренебрегвайки по този начин природните закони, стават негодни да служат на Бога и носят вина в ограбването Му. Те ошетяват и ближните си. Възможността за благословение на другите, а и самото дело, заради което Бог ги е изпратил в света, намаляват поради избраната от тях насока на действие. А и те също са се лишили от способността да извършат дори онова, което можеха за един по-къс период от време. Господ ни счита за виновни, когато чрез вредните си навици лишаваме света от доброто, което бихме могли да му окажем.

Престъпването на физическия закон съставлява и престъпване на моралния; понеже Бог, Който наистина е Създател на физическите закони, е Създател и на моралния закон. Неговия закон е написан със Собствения Му пръст върху всеки нерв, всеки мускул, всяка способност, която е поверена на човека. И всяка злоупотреба с която да е част от нашия организъм е накърняване на този закон.

Всички би трябвало да имат разумно познание върху човешкото устройство, и поддържайки телата си в нужното състояние, да са способни да извършат Господното дело. Необходимо е физическия живот да се съхранява и развива грижливо, така че посредством човешкото да се разкрие в своята пълнота Божественото естество. Връзката на физическия организъм с духовния живот е един от най-важните клонове на възпитанието. Това трябва да бъде предмет на специално внимание и в семейството и в училището. Всички имат нужда от едно познание върху физическата си структура и законите, които контролират естествения живот. Този, който остава в своеволно невежество по отношение на законите за физическото си естество и който ги накърнява чрез незачитане, съгрешава пред Бога. Всички би трябвало да имат възможно най-доброто отношение към живота и здравето. Нашите навици би трябвало да бъдат приведени под контрола на разума, който от своя страна да е под влиянието на Светия Дух.

"Не знаете ли", казва апостол Павел, "че вашето тяло е храм на Светия Дух, който е във вас, когото имате от Бога? И вие не сте свои си, защото сте били с цена купени; затова прославете Бога с телата си, и с душите си, които са Божии" (1 Кор. 6:19,20).

Сила

От нас се изисква да обичаме Бога не само с цялото си сърце, ум и душа, но и с цялата си сила. Това обхваща пълното и разумно използване на физическите сили.

Христос бе верен работник както в земните, така също и в духовните неща; във всяко Свое дело Той решително се стремеше да върши волята на Своя Отец. Мнозина едва ли допускат съществуващата тясна връзка между земята и небето и

слабо осъзнават, че те са поставени под непосредственото ръководство на Христос.

Христос бе Този, Който планира разпределението на първата земна скиния. Той даде всяка подробност относно изграждането на Соломоновия храм. Оня, който в земния Си живот работеше като дърводелец в Назарет, бе Небесният архитект, който изработи плана за свещената постройка, където трябваше да се слави името Му.

Сам Христос даде на строителите на скинията мъдрост, за да извършат най-изкусната и изящна изработка. Той каза: "Виж, Аз повиках на име Веселеила, сина на Урия, Оровия син, от Юдовото племе; и изпълних го с Божия Дух, в мъдрост, в разум, в знание и във всякакво изкуство...И, ето, с него Аз определих Елиава, Ахисамахов син, от Дановото племе; и на всеки, който е с мъдро сърце, Аз турих мъдрост в сърцето му, за да направят всичко, що съм ти заповядал" (Изход 31:2,6).

Бог желае неговите работници във всички клонове на делото Му да Го считат за Дарител на всичко, което притежават. Източникът на всички правдиви замисли и подобрения е Този, Който е чуден в съвет и превъзходен в дело. Умелото докосване на лекарската ръка, неговата власт над нерва и мускула, знанието му за деликатното устройство на тялото произлиза от Божествената мъдрост и трябва да послужи за облекчаване на страдащите. Умението, с което дърводелецът използва чука, силата, с която ковачът кара наковалнята да ехти, идват от Бога. Той е поверил на хората таланти и очаква те да се обръщат към Него за съвет и мъдрост. Каквото и да вършим, в какъвто и отдел на делото да сме поставени, Той желае да контролира нашите умове, та да извършваме една свършена работа.

Религия и деятелност не са две отделни неща, те са едно. Библейската религия трябва да бъде вплетена във всичко, което вършим или казваме. Божественото и човешкото трябва да се съединят както във временните, така и в духовните достижения. Те трябва да бъдат съединени във всички човешки начинания, били те механични и земеделски, търговски и научни. Трябва да има съгласуваност във всичко, което обхваща християнската активност.

Бог е прогласил принципите, единствено върху които е възможно това сътрудничество. Неговата прослава трябва да бъде единствения мотив на всички Негови съработници. Цялото наше дело трябва да се извършва от любов към Бога и в съответствие с волята Му.

Да се върши Божията воля при издигането на постройка е точно толкова съществено, колкото и при участието в религиозна служба. И ако работниците са внесли праведните принципи при изграждането на собствения си характер, тогава те ще израстват в благодат и познание при издигането на всяка сграда.

Но Бог не ще приеме и най-големите таланти или най-бляскавото служене, ако себичността не се положи върху

олтара като жива жертва за всеизгаряне. Коренът трябва да бъде свят, за да дава приемлив за Бога плод. Господ направи Даниил и Йосиф проникновени управители. Той можеше да действа чрез тях, защото те живееха, за да угодят единствено на Бога, а не да следват собствените си наклонности.

Случаят на Даниил съдържа поука за нас. Той разкрива факта, че действащия човек не е непременно безскрупулен хитрец. Той може да бъде наставляван от Бога на всяка крачка. Даниил, междуременно първи министър на могъщата Вавилонска империя, бе Божи пророк, получаващ светлина на небесно вдъхновение. Светските и амбициозни държавници са сравнени в Божието слово с трева, която избуява и като цвят на трева, който увяхва. Но Господ желае да Му служат интелигентни хора, хора обучени за различни направления на делото. Потребни са делови хора, които ще вплетат великите принципи на истината във всички свои проявления. А техните таланти би трябвало да се усъвършенстват чрез най-задълбочено учене и упражняване. Ако хора в някое направление на делото се нуждаят да увеличат възможностите си да станат мъдри и ползотворни, това са онези, които използват способността си за изграждане на Божието царство в нашия свят. Научаваме, че когато управлението на Даниил бе подложено най-щателна проверка, неговите противници не можаха да намерят нито един пропуск или липса. Той е пример на онова, което всеки един труженик може да бъде. Неговата история показва, какво може да извърши някой, който посвещава и съсредоточава всички свои сили в служба на Бога.

Пари

Бог снабдява хората и със средства. Той им дава сила да придобият богатство. Той овлажнява земята с небесна роса и с потоци от освежителен дъжд. Той дава слънчевата светлина, която топли земята, като пробужда за живот природата и кара всички растения по нея да цъфтят и да принасят плод. Заедно с това обаче очаква възвръщаемост на вложеното от Него.

Нашите пари не ни се дават, за да придобиваме почести и лична слава. В качеството си на верни стопани ние трябва да ги използваме за прослава и възвеличаване на Бога. Някои мислят, че само една част от техните средства са Господни. Щом са отделили една част за религиозни и благотворителни цели, те разглеждат остатъка като свой собствен, за да го употребят както намерят за добре. Но се заблуждават. Всичко, което притежаваме, е собственост на Спасителя и ние сме отговорни пред Него за начина на неговата употреба. Според това как сме използвали всяка стотинка, с която разполагаме, ще се види дали обичаме Бога над всичко и ближния както себе си или не.

Парите имат голяма стойност, защото чрез тях може да се извърши голямо добро. В ръцете на Божиите чедра те ще са

храна за гладните, питие за жадните и дрехи за оголелите. Те ще са защита за онеправданите и помощно средство за болните. Но парите не струват нищо, ако не се използват за задоволяване на житейските нужди, за благословение на други и за напредъка на Христовото дело.

Натрупаното богатство е не само безполезно, но става и проклятие. В този живот то е примка за душата, отклоняйки ревостта и към небесното съкровище. Във великия Господен ден, когато тези пари ще се представят като неизползвани таланти и като пренебрегнати случаи за извършване на добро, тяхното мълчаливо свидетелство ще осъди притежателя им. Писанието казва: "Дойдете сега, вие богатите, плачете и ридайте поради бедствията, които идат върху вас. Богатството ви изгни, и дрехите ви са изядени от молци. Златото ви и среброто ви ръждясаха; и ръждата им ще свидетелствува против вас и ще пояде месата ви като огън. Вие сте събирали съкровища в последните дни. Ето, заплатата за работниците които са жънали нивите ви, от която ги лишихте, вика; и виковете на жетварите влязоха в ушите на Господа на Силите" (Яков 5:1-4).

Но Христос не одобрява и разточителното или безгрижното пилеене на средства. Неговият урок по пестеливост: "Съберете останалите къшеи, за да не се изгуби нищо" е за всички Негови последователи. (Йоан 6:12). Този който осъзнава, че парите му са талант от Бога, ще ги използва пестеливо и ще чувства дълг да спести, за да може да дава и подпомага другите.

Колкото повече разходи правим за показност и себеугаждане, толкова по-малко средства ще ни останат, с които ще можем да нахраним гладните и да облечем оголилите. Всяка ненужно употребена стотинка лишава даващия от скъпоценната възможност да извърши добро. Това е ограбване на Бога откъм славата и възвеличаването, които би трябвало да потекат обратно към Него чрез използването на поверените от Него таланти.

Добри подбуди и пристрастия

Една сърдечна натура, великодушните подбуди и бързото схващане на духовните неща са скъпоценни таланти и дават на притежавашите ги голяма отговорност. Всички те трябва да са посветени в служба на Бога, но тук мнозина грешат. Удовлетворени, че притежават тези качества, те пропускат да ги вложат в активна дейност в полза на другите, като се заблуждават, че ако имаха случай, ако обстоятелствата бяха благоприятни, биха извършили голямо и добро дело. Но те изчакват възможността и презират тесногърдието на клетия скъперник, който отказва дори парченце хляб на нуждаещите се. Разбират, че такъв човек живее за себе си и че е отговорен за злоупотребата с поверените му таланти. С голямо

задоволство констатираат съществуващата разлика между себе си и такива тесногръди умове, чувствувайки че тяхното собствено състояние е много по-благоприятно отколкото това на простодушните им съседи. Но се мамят. Самото притежание на неизползвани качества само повишава тяхната отговорност. Онези, които притежават сърдечен характер, са длъжни заради Бога да го проявяват не само към приятелите си, но и към всички, които се нуждаят от тяхното присъствие. Социалните предимства са таланти, които трябва да се употребяват в полза на всички, които влизат в обсега на нашето влияние. Любовта, която дарява доброта само на малцина, не е любов, а себичност. Тя по никакъв начин не ще работи за доброто на душите нито за Божията слава. Онези, които така оставят не употребени талантите на своя Учител, са много по-виновни от онези, към които изпитват такова презрение. На тях ще бъде казано: Вие знаехте волята на Господаря си, но не я изпълнихте.

Таланти, увеличени чрез употреба

Когато талантите се използват, те се умножават. Успехът не е резултат на случайност или предопределение; той е изпълнение на самото Божие провидение, награда за вярата и благодарумието, за добродетелта и настойчивото усилие. Господ желае да използваме всяка дарба, която имаме, и ако го вършим, ще имаме по-големи дарби за употреба. Той няма да направи чудо, за да ни надари с липсващи ни умения; но щом използваме онези, които имаме, Той ще работи с нас, за да увеличи и подсили всяка способност. Всяко всеотдайно, енергично усилие, което правим, за да извършим волята на нашия Учител, ще подпомогне развитието на дарбите ни. Ако се оставим на разположение на Светия Дух, за да ни употреби като послушни инструменти, тогава Божията благодат ще действа в нас. Тя ще ни помогне да се откажем от стари наклонности, да надмогнем мощни предразположения и да формираме нови навици. Когато подхранваме и съблюдаваме подбудите на Духа, сърцата ни се разширяват, за да получат повече и повече от Неговата сила и да извършат една по-съвършена и значима работа. Той ще събуди дремещите сили и ще даде нов живот на парализираните способности.

Смиреният работник, който покорно откликва на Божия повик, може да бъде сигурен в подкрепата на Бога. Да се приеме една така голяма и свята отговорност е само по-себе си възвисяване на характера. Това задвижва най-висшите умствени и духовни сили като укрепва и пречиства ума и сърцето. Чудно е колко силен може да стане един слаб човек чрез вяра в Божията сила, колко решителни могат да станат неговите усилия, какво изобилие от големи резултати. Този, който започва с малко знание по скромен начин, и споделя каквото знае стремежки се същевременно да го разширява, ще

намери цялото небесно съкровище, което очаква да бъде пожелано. Колкото повече светлина се стреми да сподели, толкова повече светлина ще получи. Колкото повече някой с любов към другите се опитва да им обяснява Божието Слово, толкова по-ясно ще става то за него самия. Колкото повече използваме знанието си и упражняваме силите си, толкова повече знание и сила ще имаме.

Всяко усилие, направено за Христос, ще се преобръща в благословение за самите нас. Ако използваме средствата си за Негова прослава, Той ще ни даде повече. Като търсим да спечелим другите за Христос, носейки бремето на души в молитвите си, нашите собствени сърца ще преливат от освежителното влияние на Божията благодат; собствените ни пристрастия ще пламтят с повече небесна жар; целият ни християнски живот ще бъде повече от една реалност, по-усърден, по-молитвен.

Стойността на човека в небето се преценява според способността на сърцето да познава Бога. Това познание е изворът, от който тече всяка сила. Бог сътвори човека, та всяка способност да бъде способност на Божествения разум; Той винаги се стреми да приведи човешкия ум в съдружие с Божествения. Бог ни предлага привилегията да сътрудничим на Христос в разкриването на Неговата благодат пред света, та да можем да получим нараснало познание за небесните неща.

Съзерцавайки Исус, добиваме по-ярки и отчетливи представи за Бога, а чрез това съзерцание биваме променени. Добротата, любовта към ближните става наш естествен инстинкт. Така развиваме един характер, който е съответствие на Божествения. Израствайки в Негово подобие, ние уголемяваме способността си за познание на Бога. Все повече и повече влизаме в съприкосновение с небесния свят и имаме постоянно нарастваща сила да получим богатствата на познанието и мъдростта на вечността.

Единият талант

Човекът, който получи единият талант "отиде и разкопа в земята и скри парите на господаря си". Човекът с най-малка дарба остави таланта си неизползван. С това се предупреждават всички, които имат чувството, че невзрачността на техните дарования ги изключва от служене за Христос. Ако можеха да вършат нещо голямо, с каква радост биха го направили; но понеже могат да служат само в малки неща, считат, че безделието им е оправдано. И точно тук грешат. В разпределението на дарбите Господ изпитва характера. Човекът, пренебрегнал използването на единствения си талант, се оказва неверен в своето служене. Ако беше получил пет таланта, щеше да зарови и тях по същия начин. Неговата злоупотреба с единия талант показва, че той пренебрегва небесните дарби.

"Верният в най-малкото и в многото е верен". (Лука 16:10) Важността на дребните неща често се подценява, защото са малки; но те са съставна част от житейската дисциплина. В действителност те са доста значими в християнския живот. Изграждането на характера ни ще бъде изпълнено с опасност, докато подценяваме важността на малките неща.

"Неверният в най-малкото и в многото е неверен". Чрез невярност дори в най-малките задължения човек ограбва своя Създател откъм служенето, което е дължимо Нему. Тази невярност въздейства върху него самия. Той пропуска да добие благодат, мощ и сила на характера, които може да получи като се предаде безрезервно на Бога. Живеейки отделен от Христос, той е прицел на сатанинските изкушения и прави грешки в делото си за Учителя. И тъй като не е воден от праведните принципи в малките неща, той пропуска да се покорява на Бога в големите, които разглежда като свое особено дело. Недъзите, подхранвани в боравенето с по-дребни житейски подробности, преминават в по-важни прояви. Той действа по принципите, на които се е приучил. Така повторени, действията формират навици, навичите създават характер, а чрез характера се решава участва ни във времето и за вечността.

Само чрез вярност в малките неща душата може да се приучи да действа предано при по-големи отговорности. Бог свърза Даниил и събратята му с големците на Вавилон, та тези езичници да се обогатят с принципите на истинската религия. Сред едно племе от идолопоклонници Даниил трябваше да представи Божия характер. Какво го направи годен за положение с такава голяма отговорност и почит? Верността му в малките неща бе онази, която придаде облик на целия му живот. Той прославяше Бога и в най-малките задължения и Господ му сътрудничеше. На Даниил и неговите другари Бог даде "знание и разум във всяко учение и мъдрост; и Даниил можеше да проумява всички видения и сънувания". (Дан. 1:17)

Както Бог призова Даниил да свидетелства за Него във Вавилон, така призовава и нас да свидетелстваме за Него в съвременния свят. Той желае да разкрием на хората принципите на царството Му както в най-малките, така и в най-големите житейски прояви.

В Своя живот на земята Христос поучаваше да отдаваме грижливо внимание към малките неща. Великото дело на изкуплението тежеше постоянно върху душата Му. Когато поучаваше и изцеляваше, всичките сили на ума и тялото бяха напрегнати до крайност; но Той забелязваше и най-простите неща в живота и природата. В най-поучителните Си уроци Той онагледяваше големите истини за Божието царство чрез простотата в природата като не пропускаше нуждите и на най-скромните от Своите служители. Слухът Му дочуваше всеки вик на нужда. Той бе чувствителен към допира на измъчената жена сред тълпата; и най-слабото докосване на вярата предизвикваше отклик. Когато възкреси от мъртвите дъщерята

на Яир, Той напомни на родителите, че тя трябва да получи нещо за ядене. Когато възкръсна от гроба чрез собствената Си могъща сила, Той не пренебрегна да стъгне и да постави грижливо на същото място гробния саван, в който е бил увит.

Делото, към което като християни сме призовани, е да сътрудничим на Христос за спасението на души. Ние сме встъпили в завет с Него за това. Да го занемарим означава да се окажем неверни към Него. Но за да го извършим трябва да следваме Неговия пример на предано, съзнателно внимание към малките неща. Това е тайната на успеха във всяка насока на християнското усърдие и влияние.

Господ желае Неговия народ да стигне най-високото стъпало на стълбицата, та да може да Го прослави чрез притежанието на способността, която Той е склонен да дари. Чрез Божията благодат е направено всяко приготвление, за да разкрием, че действаме по по-добър план от онзи, по който действа светът. Ние трябва да покажем превъзходство в разум, в разбиране, в умение и познание, понеже вярваме в Бога и в Неговата сила да действа върху човешките сърца. Но онези, които не са много надарени с дарби, не нужно да се обезсърчават. Нека използват това, което имат, пазейки предано всяко слабо място в характерите си, стремейки се да го укрепят чрез Божествената благодат. Във всяко действие от живота трябва да вплетем вяност и преданост, изграждайки качества, които ще способстват да извършим делото.

Навиците на немарливост би трябвало решително да се превъзмогнат.

Мнозина мислят, че да молят прощение е достатъчно извинение за най-големите грешки. Но не притежават ли и те умствени способности така, както и другите? Тогава би трябвало да дисциплинират своята памет. Грях е да забравяш, да бъдеш немарлив. Ако формирате навик на немарливост, вие може да занемарите спасението на собствената си душа и най-накрая да откриете, че сте неподготвени за Божието царство.

Големите истини трябва да бъдат принасяни в малките неща. Практическата религия трябва да се внесе в скромните задължения на всекидневния живот. Най-голямото качество на някой човек е да се покорява мълчаливо на Божието слово. Понеже не са свързани с някое пряко религиозно дело, мнозина мислят, че животът им е безполезен, че не вършат нищо за напредъка на Божието царство. Но това е грешка. Ако тяхното дело е онова, което някой трябва да върши, те не би трябвало да се упрекват в безполезност в голямото Божие домочадие. И най-скромните задължения не трябва да се пренебрегват. Всяко почтено дело е едно благословение и верността в него може да се окаже обучение за получаване на доверие от по-голям мащаб.

Бог приема както най-висшето служене, така и всяко дело, колкото и скромно да е то, щом е извършено с пълно себеотдаване. Всеки принос, който е даден чистосърдечно и с радост на душата, е голям.

Където и да сме, Христос повелява да поемеме задължението, което ни се предлага. Ако това е в дома, гледайте драговолно и усърдно да превърнете дома в приятно място. Ако си майка, обучавай децата си в Христос. Това е толкова истинско дело за Бога, колкото е онова на проповедника на амвона. Ако твоето задължение е в кухнята, стреми се да бъдеш съвършен готвач. Приготвяй храна, която ще е здравословна, питателна и апетитна. И помни, че както използваш най-добрите съставки в приготвянето на храната, така трябва да придадеш на ума си най-добрите помисли. Ако твоето дело е да обработваш земята или да си зает в някой друг занаят или занимание, създай успех на настоящото задължение. Вложи ума си в това, което вършиш. Във всяко свое дело представяй Христос. Действай така, както Той би сторил на твое място.

Колкото и малък да е талантът ви, Бог има място за него. Този един талант, мъдро употребен, ще извърши определеното си дело. Чрез вярност в малки задължения, ние трябва да работим по план за допълване, а Бог ще работи за нас по план за увеличаване. Тези дреболии ще станат най-скъпоценни влияния в Неговото дело.

Нека една жива вяра да преминава като златна нишка през изпълнението дори и на най-малките задължения. Тогава цялата всекидневна работа ще съдейства за християнския растеж. Погледът няма да се откъсва от Исус. Любовта към Него ще даде жизнена сила на всяка предприета от нас работа. Така посредством правилната употреба на талантите ни можем да се прикрепим чрез златна верига към по-висшия свят. Това е истинско осветление; понеже то се състои в охотно извършване на всекидневните задължения при съвършено послушание спрямо Божията воля.

Много християни обаче чакат да им се предостави някое голямо дело. Понеже не могат да намерят достатъчно голямо място, за да задоволят амбицията си, те пропускат да извършват предано обикновените житейски задължения. Те им изглеждат безинтересни. Ден след ден те допускат да им се изплъзват случаи, в които могат да покажат верността си към Бога. Докато чакат някое голямо дело, животът отминава, неговите цели са неизпълнени, делото му незавършено.

Върнатите таланти

"След дълго време дохожда господарят на тия слуги и прегледа сметката с тях". Когато Господ потърси сметка от служителите Си, ще се изследва възвръщаемостта на всеки талант. Извършеното дело разкрива характера на работника.

Онези, които получиха пет и два таланта, върнаха на Господа поверените дарби с лихвата им.

Извършвайки това не преписаха никаква заслуга на себе си. Спечелиха други таланти, но не можаха да имат никаква печалба без вноската. Те разбират, че са изпълнили само дълга си. Капиталът бе Господен, увеличението е Негово. Ако Спасителят не бе ги обдарил със Своята любов и благодат, те щяха да са банкрутирали за вечността.

Но когато Учителят получава талантите, Той обдарява и възнаграждава работниците, като че ли цялата заслуга е била тяхна собствена. Неговото изражение е изпълнено с радост и удовлетвореност. Той е изпълнен със задоволство, че може да излее благословенията Си върху тях и им се отплаща за всяко служене и всяка жертва, не защото това е дан, която Той дължи, а защото сърцето Му прелива от любов и нежност.

"Хубаво добри и верни слуго", каза Той, "в малкото си бил верен, над многото ще те поставя; влез в радостта на господаря си".

Верността, предаността към Бога и службата от любов са нещата, които печелят Неговото одобрение. Всеки подтик на Светия Дух, водещ хората към доброта и към Бога, е записан в небесните книги и в Господния ден работниците, чрез които Той е действал, ще бъдат отличени.

Те ще влязат в радостта на Господа когато видят в Неговото царство онези, които са били изкупени чрез тяхното посредничество. И те са привилегирани да участват в Неговото дело там, защото са придобили способност за това чрез участие в делото Му тук. Това, което ще сме на небето, е едно отражение на онова, което сме сега като характер и свято служене. Христос каза за Себе Си: "Човешкият Син не дойде да Му служат, но да служи" (Матей 20:28). Неговото дело на земята е Негово дело в небето. И нашата награда за работата с Христос в този свят е по-голямата сила и по-голямата привилегия на работата с Него в идващия свят.

"Тогава се приближи тоя, който бе получил един талант, и рече: Господарю, аз те знаех, че си строг човек; жънеш гдето не си сял, и събираш гдето не си пръскал; и, като се убоях, отидох и скрих таланта ти в земята; ето, имаш своето".

Така хората извиняват своето занемаряване на Божиите дарби. Те гледат на Бога като на суров тиранин; като на един, който търси да съзре техните грешки и да ги осъди. Те Го обвиняват за изискване на онова, което никога не е дал; за желание да жъне там, където не е сял.

Има мнозина, които в сърцата си обвиняват Бога, че е суров господар, понеже изисква техните притежания и служенето им. Но ние не можем да занесем на Бога нищо, което да не е Негово. "Всичко е от Тебе", каза цар Давид, "и от Твоето даваме на Тебе" (1 Лет. 29:14). Всички неща са Божии не само по сътворение, но и по изкупление. Всички благословения на този и на идващия живот ни се предоставят подпечатани с Голготския кръст. Затова обвинението, че Бог е суров господар, жънеш там където не е сял, е грешно.

Господарят не отрича обвинението на злия слуга, колкото и несправедливо да е то; но показва, че поведението му е без извинение. Предвидени са били начини и средства, чрез които талантът да се използва за печалба на собственика. "Ти, прочее", каза той, "трябваше да внесеш парите ми на банкерите, и когато си дойдех, щях да взема своето с лихва".

Нашият небесен Отец изисква ни повече ни по-малко от това, за което ни е дал способност да вършим. Той не полага върху служителите Си бреме, което не са способни да носят. "Той познава нашия състав, помни, че ние сме пръст" (Пс. 103:14). Чрез Божествената благодат ние можем да отдадем всичко, което Той изисква. "Комуто са много поверили, от него повече ще изискват" (Лука 12:48). Ние лично ще бъдем държани отговорни за извършеното на една йота по-малко, отколкото можем да направим. Господ измерва с точност всяка възможност за служене. Неизползваните способности се включват в сметката толкова, колкото и онези, които са използвани. Бог ни държи отговорни за всичко, което можем да станем чрез правилното използване на талантите си. Ще бъдем съдени според онова, което сме били длъжни да направим, но не сме, понеже не сме използвали силите си, за да прославим Бога. Дори да не изгубим душите си, във вечността ние ще осъзнаем последицата от неизползваните си таланти. Заради цялото знание и умение, което сме можели да добием, а не сме, там ще има вечна загуба.

Но ако напълно се отдадем на Бога и следваме Неговите указания в работата си, Той поема отговорността за извършването и. Той не би ни казал да гадаем, освен за успеха на честните си усилия. Не би трябвало дори да мислим за провал. Трябва да сътрудничим с Един, който не познава провал.

Не бива да говорим за нашата собствена слабост и неспособност. Това е едно проявено недоверие към Бога, едно отрицание на Неговото Слово. Когато роптаем поради теготите си или отхвърляме отговорностите, които Той ни призовава да носим, ние всъщност казваме, че Той е строг господар, че изисква това, за което не ни е дал сила да вършим. Често сме склонни да наречем духа на ленивия слуга смирение. Истинското смирение обаче е далеч по-различно. Да бъдем обзети от смирение не означава, че трябва да бъдем джуджета по разум, недостатъчни във вдъхновение и малодушни във живота си, избягвайки натоварвания, за да не би да не успеем да ги понесем успешно. Реалното смирение изпълнява Божиите намерения, като се поставя в зависимост от Неговата сила.

Бог действа чрез когото си иска. Понякога Той избира най-скромен инструмент, за да извърши най-голямото дело, понеже силата Му се разкрива чрез немощта на хората. Ние имаме собствено мерило и чрез него наричаме дадено нещо голямо, а друго - малко; но Бог не преценява според нашата мярка. Не трябва да си въобразяваме, че това, което е голямо за нас, трябва да бъде голямо за Бога или че това, което е

малко за нас, трябва да бъде малко за Него. Независим от нас оценката на талантите ни или избора на делото си. Ние трябва да поемем тежестите, с които Бог ни натоварва, понасяйки ги за Неговата кауза и дори отивайки при Него за почивка. Каквото и да е делото ни, Бог се прославя чрез чистосърдечно, охотно служене. Нему е угодно да поеме задълженията ни и ние с признателност да се радваме, че ни намира достойни да бъдем Негови съработници.

Прехвърленият талант

Присъдата над ленивия слуга бе: "За това вземете от него таланта и дайте го на този, който има десет таланта". Тук, както и при наградата на верния работник, се отбелязва не само отплатата в заключителния съд, но и постепенния процес на възмездие в този живот. Както в материалния, така и в духовния свят всяка неизползвана сила ще отслабне и отпадне. Активността е законът на живота; бездействието е смърт. "А на всеки се дава проявяването на Духа за обща полза" (I Кор. 12:7). Използвани за благословение на другите, дарбите му ще нараснат. Прибрани за себеугаждане, те намаляват и накрая се отнемат. Този, който отказва да сподели онова, което е получил, накрая ще открие, че няма какво да даде. Той се съгласява с един процес, който неминуемо снижава и накрая унищожава способностите на душата.

Нека никой не си въобразява, че може да живее живот на себелюбие, и накрая, служил на собствените си интереси, да влезе в радостта на Господа си. Такива не биха могли да участват в радостта на несебелюбивата любов. Те не биха били годни за небесните дворове, нито пък биха могли да оценят чистата атмосфера на любов, която обгръща небето. Гласовете на ангелите и музиката на арфите им не биха ги удовлетворили. За техните умове небесната наука би била като една загадка.

Във великия съден ден онези, които не са работили за Христос, които самоволно са се носили по течението, без да носят отговорност, мислейки и угаждайки на себе си, ще бъдат поставени от Съдията на цялата земя при онези, които са вършили зло. Те приемат същото осъждение.

Мнозина, които претендират, че са християни, пренебрегват Божиите изисквания и дори не чувстват, че в това има нещо лошо. Те знаят, че богохулникът, убиецът, прелюбодеецът заслужава наказание; но колкото до тях, те се радват на религиозните служби. Обичат да слушат проповядването на Евангелие и затова се мислят за християни. Макар че са прекарвали живота си в грижа за себе си, те,

както бе и невярващия слуга в притчата, ще бъдат много изненадани, когато чуят присъдата: "Вземете от него таланта". Подобно на евреите, те вземат радостта от своите благословения за себе си, вместо да я дарят на други.

Мнозина, които се освобождават от християнско страдание, посочват неспособността си за работа. Но Бог ли ги е направил неспособни? Определено не. Тази неспособност се е породила от собственото им бездействие и се е затвърдила от съзнателния им избор. В собствените си характери те вече осъзнават последицата от присъдата: "Вземете от него таланта".

Постоянната злоупотреба с техните таланти ще угаси действително за тях Светия Дух, който е единствената светлина. Присъдата "А тоя безполезен слуга хвърлете във външната тъмнина", поставя небесен печат върху избора, който те сами са направили за вечността.

ПРИЯТЕЛИ ПОСРЕДСТВОМ НЕПРАВЕДНОТО БОГАТСТВО

Лука 16:1-9

Идването на Христос съвпада с един трескав стремеж към сближаване със света. Хората предпочитаха временното пред вечното, настоящите сделки пред изискванията на бъдещето. Те приемаха фантазиите за действителност и действителността - за фантазия. Не съзираха чрез вяра невидимия свят. Сатана им представяше нещата от този живот като най-привлекателни и всеобхватни и те следваха неговите изкушения.

Христос дойде да промени този ред на нещата. Той се стремеше да развали магията, впримчила и заслепила хората. В поучението Си се стараеше да уреди изискванията на небето и земята, да отвърне човешките помисли от настоящето и да ги насочи към бъдещето. Призоваваше да се прекрати жадуването и гонитбата на временни неща и да помислят за вечността си.

"Някой си богаташ - каза Той - имаше настойник, когато наклеветиха пред него, че разпилявал имота му". Богаташът бил оставил цялото си имущество в ръцете на този служител; но той се оказва неверен и господарят е бил убеден, че системно е ограбван, затова решава да не го държи повече на службата му и да изиска проверка на сметките му. "Какво е това що слушам за тебе? - казва той - Дай сметка за настойничеството си, защото не можеш да бъдеш вече настойник". При вероятността за предстоящо уволнение, настойникът вижда три възможности за избор. Ще трябва да работи, да проси или да гладува. Ето защо си казва: "Що да сторя, тъй като господарят ми отнема от мене настойничеството? Нямам сила да копя, да прося срам ме е. Сетих се що да сторя, за да ме приемат в къщите си, когато бъда отстранен от настойничеството. И тъй като повика всеки от длъжниците на господаря си, каза на първия: Колко дължиш на господаря ми? А той рече: Сто мери масло. И каза му: Вземи записи си и

седни скоро, та пиши петдесет. После каза на другия: А ти колко дължиш? И той рече: Сто мери жито. Каза му: Вземи записа си и пиши осемдесет". Този неверен служител направи другите съучастници в своето нечестие. Той мамеше господаря си, за да облагодетелства тях, а те, приемайки предложените придобивки, поемаха и задължението да го приемат като приятел в домовете си.

"И господарят му похвали неверния настойник за гдето остроумно постъпил". Светският човек възхваляваше остроумието на измамения го човек. Но похвалата на богатата не бе Божията похвала. Христос не похвали неверния настойник, а си послужи с добре познат случай, за да онагледи поуката, която искаше да предаде. "Спечелете си приятели посредством несправедното богатство - каза Той, - та, когато се привърши, да ви приемат във вечните жилища".

Фарисеите укориха Спасителя, че общува с бирници и грешници. Но Неговият интерес към самите тях не бе по-малък, а и усилията Му да им продължаваха Той видя, че службата им ги въвеждаше в изкушение. Бяха обградени от примамки, водещи ги към злото. Първата погрешна стъпка бе лесна и бързо е спускането към по-голямо нечестие и престъпления. Христос с всевъзможни средства се стремеше да ги спечели за по-възвишени цели и по-благородни принципи. Това беше намерението Му в историята на неверния настойник. Сред бирниците имаше подобен на представения в притчата случай и в описанието на Христос те разпознаха собствените си прояви. Вниманието им бе приковано и от картината на непочтените им постъпки и мнозина от тях си извлякоха поука за духовната истина.

Все пак притчата бе отправена пряко към учениците. На тях най-напред бе предаден квасът на истината и чрез тях тя трябваше да стигне и до други. Първоначално учениците не разбираха голяма част от Христовото поучение и често изглеждаше, че беседите Му са почти забравени. Но под влиянието на Светия Дух тези истини биваха съживявани и учениците ги изнасяха живо пред новопокаяните, които се прибавяха към църквата.

Спасителят говореше и на фарисеите. Не Го напускаше надеждата, че могат да доловят убедителната сила на Неговите думи. Мнозина бяха вече дълбоко убедени и чуеха ли истината под диктовката на Светия Дух, доста от тях щяха да повярват в Христос.

Фарисеите се опитаха да Го злепоставят, обвинявайки Го, че дружи с бирници и грешници. Сега Той обърна укора към тези Си обвинители. Посочи познатата сцена с бирниците, представяйки им техния начин на действие, и им показва единствения път, по който могат да изкупят грешките си.

Господарските блага бяха поверени на неверния му настойник за благотворителни цели, но той ги бе използвал за себе си. Така бе и с Израел. Бог бе избрал Авраамовото потомство. Със силна ръка Той го бе освободил от робството в

Египет. Бе го направил пазител на свещената истина за благословение над целия свят. Бе му поверил живите светини, за да споделя светлината с другите. Но Неговите настойници бяха използвали тези дарби, за да се обогатят и възвисят.

Изпълнените със самомнение и собствена правда фарисеи бяха злоупотребили с богатата, взети назаем от Бога, за да се използват за Негова прослава.

Служителят в притчата не бе взел никакви мерки за бъдещето. Той бе използвал за себе си богатата, поверени му за добруването на другите, но бе мислил само за настоящето. Когато настойничеството се отнемеше от него, той нямаше да има нищо, което да нарече своя собственост. Ала богатата на господаря му бяха още в неговите ръце и той реши да ги използва така, че да се подsigури срещу бъдещия недоимък. За тази цел се налагаше да действа по нов план. Вместо да трупа за себе си, трябваше да раздава на другите. Така можеше да си осигури приятели, които биха го приели, когато загубеше длъжността си. Така бе и с фарисеите. Настойничеството скоро щеше да им се отнеме и те трябваше да помислят за бъдещето. Можеха да облагодетелстват себе си, само търсейки доброто за другите. Божиите дарби можеха да послужат за осигуряване на вечността единствено когато се споделяха с другите в сегашния живот.

След като разказа притчата, Христос каза: "Човеците на тоя век са по-остроумни спрямо своето поколение от просветените чрез виделината". Тоест, по светски мъдри хора показват повече мъдрост и усърдие в служенето за себе си, отколкото изповядващите чеда на Бога в служенето си за Него. Така бе по времето на Христос. Така е и сега. Погледнете живота на мнозина, които твърдят, че са християни. Господ ги е надарил със способности, сила и влияние; поверил им е пари, за да могат да Му бъдат съработници във великото дело на изкупление. Всички Негови дарби трябва да се използват за благословение на човечеството, за подпомагане на страдащи и нуждаещи се. Ние трябва да храним гладните, да обличаме оголелите, да се грижим за вдовицата и сирачето, да съчувстваме на наскърбените и съкрушените. Не е Божията воля да съществува в света широко разпространената нищета. Той никога не е възнамерявал някой човек да има изобилие от лукса на живота, докато децата на други да плачат за хляб. Средствата над и извън насъщните житейски нужди са поверени на човека, за да върши добро, за да е благословение за човечеството. Господ казва: "Продайте имота си и давайте милостиня" (Лука 12:33). Бъдете, "щедри, съчувствителни" (1Тим. 6:18). "Когато даваш угощение, поканвай сиромаси, недъгави, куци, слепи" (Лука 14:13). "Развързвай несправедливите окови", "разслабвай връзките на ярема", "пускай на свобода угнетените", "счупвай всеки хомот", "Разделяй хляба си с гладния", "въвеждай в дома си сиромаси без покрив". "Когато видиш голия, облечи го". "Насищай наскърбената душа" (Ис. 58:6,7,10). "Идете по целия свят и

проповядвайте благовестието на всяка твар" (Марко 16:15). Това са Господните повели. Но така ли постъпва мнозинството от тях, които се наричат християни?

Уви, колко много обсебват Божиите дарби! Колко са прибавящите къща до къща и нива до нива. А и колко са пропиляващите парите си за удоволствия, за угаждане на стомаха, за екстравагантни жилища, мебелировки и облекла. Съчовеците им са потопени в нищета и престъпление, болест и смърт. Множества гинат без един състрадателен поглед; без дума или дело на съчувствие.

Хората са виновни за ограбването на Бога. Егоистичното им използване на средствата лишава Господа от славата, която би трябвало да се възвърне към Него чрез облекчаването на страдащото човечество и спасението на души. Те обсебват поверените им от Него блага. Бог обявява: "Аз, като се приближа при вас за съдба, бързо ще заявя против ... ония, които угнетяват наемниците в заплатата им, вдовицата и сирачето, и против ония, които онеправдават чужденеца... Ще краде ли човек Бога? Вие обаче Ме крадете. Обаче думате: В какво Те крадем? В десетъците и приносите. Вие сте наистина проклетни, защото вие, да! целият тоя народ, Ме крадете" (Мал. 3:5.8.9). "Дойдете сега, вие богатите, ...богатството ви изгни и дрехите ви са изядени от молци. Златото ви и среброто ви ръждясаха; и ръждата им ще свидетелства против вас... Вие сте събирали съкровища в последните дни... Вие живяхте на земята разкошно и разпуснато. Ето, заплатата на работниците, които са жънали нивите ви, от която ги лишихте, вика; и виковете на жетварите влязоха в ушите на Господа на Силите" (Яков 5:1-3.5.4). От всеки един ще се изисква да даде сметка за поверените му дарби. В деня на заключителния съд натрупаните богатства на хората няма да им бъдат от полза полза. Те не притежават нещо, което да нарекат свое собствено.

Онези, които прекарват живота си в трупане на светско съкровище проявяват по-малко мъдрост, по-малко благоразумие и предвидливост за бъдещото си благоденствие, отколкото неверният настойник за земното си благосъстояние. Тези изповядващи светлината чеда са достатъчно мъдри. По повод на тях пророкът обявява във видението си за великия съден ден: "Човек ще хвърли на къртовете и на прилепите сребърните идоли и златните идоли, които си е направил, за да им се кланя, за да влезе в канаристите подземия и в пукнатините на скалите, поради страха от Господа и поради славата на величието Му, когато стане да разтърси земята" (Ис. 2:20-21).

"Спечелете си приятели посредством неправедното богатство - казва Христос, -та, когато се привърши, да ви приемат във вечните жилища". Бог, Христос и ангелите подкрепят отчаяните, страдащите и грешните. Отдайте се на Бога за това дело, използвайте дарбите Му за тази цел и ще встъпите във връзка с небесните същества. Вашето сърце ще

тупти в съгласие с техните. Вие ще се уподобите по характер с тях. За вас тези обитатели на вечните обиталища няма да са чужденци. Когато земните неща преминат, стражите на небесните дворове ще ви приветстват с добре дошли.

А средствата, използвани за благословение на другите, ще се възвърнат. Правилно употребените богатства ще извършат голямо добро. Души ще бъдат спечелени за Христос. Този, който следва Христовия план на живота, ще види в Божиите дворове онези, за които е работил и се е жертвал на земята. Изкупените с признателност ще си спомнят онези, посредниците в тяхното спасение. Скъпоценно ще е небето за верните в делото за спасение на души.

Поученията от тази притча са предназначени за всички. Всеки ще бъде държан отговорен за дадената му от Христос благодат. Животът е твърде важен, за да се остави да бъде обсебен от временни или земни неща. Господ желае да споделяме с другите онова, което Вечният и Невидимият ни е връчил.

Всяка година милиони и милиони човешки души преминават във вечността и, без да са предупредени, те загиват. В променливия ни живот час след час пред нас се откриват възможности да достигнем и да спасим души. Тези възможности постоянно идват и си отиват. Бог желае да не ги пропускаме, а да направим максималното от тях. Дни, седмици и месеци минават, имаме все с по един ден, една седмица, един месец по-малко, в които да вършим делото си. Най-много още няколко години и ще се чуе гласът, на когото ние не можем да не отговорим, и ще изиска от нас: "Дай сметка за настояничеството си".

Христос призовава всеки един да помисли. Направете честна равностетка. Положете на едното блюдо на везните Исус, което означава вечно съкровище, живот, истина, небе и радостта Му от изкупените души; на другото блюдо - всяко изкушение, което светът може да предложи. На едното блюдо поставете загубата на собствената си душа и душите, за които можехте да бъдете посредник за спасение; на другото - за себе си и за тях - един живот, който ще бъде измерен според този на Бога. Претеглете времето и вечността. Докато сте заети с това, вслушайте се в гласа на Христос, казващ: "Какво се ползува човек като спечели целия свят, а изгуби живота си?" (Марко 8:36).

Бог желае да спрем избора си не на земните, а на небесните неща. Разкрива пред нас възможностите за един небесен влог и би насърчил и най-възвишените ни цели с уверението за най-отбрано съкровище. Той обявява: "Ще направя човека да е по-скъп от чисто злато, Да! хората да са по-скъпи от офирското злато" (Ис. 13:12). Когато богатствата, които молец пояжда и ръжда разяжда, ще са отнесени, Христовите последователи ще могат да се радват на небесното си съкровище, на богатства нетленни.

По-добро от всяко светско приятелство е приятелството на Христовите изкупени. По-добро от правото и на най-благородния палат на земята е правото на обиталища, които Спасителят отиде да ни подготви. И по-добри от всички думи на земна похвала ще бъдат думите на Спасителя към верните Му служители: "Дойдете вие, благословени от Отца Ми, наследете царството, приготвено за вас от създанието на света" (Мат. 25:34).

На разпилявалите богатата Му, Христос все още дава възможност да си осигурят дълготрайни богатства. Той казва: "Давайте и ще ви се дава", "Направете си кесии, които не овехтяват, неизчерпаемо съкровище на небесата, гдето крадец не се приближава, нито молец изядва" (Лука 6:38; 12:33). "На ония, които имат богатството на тоя свят, заръчвай... да струват добро, да богатееят с добри дела, да бъдат щедри, съчувствителни, да събират за себе си имот, който да бъде добра основа за в бъдеще, за да се хванат за истинския живот" (1 Тим. 6:17-19).

Нека тогава вашата собственост ви изпревари в небето. Поставете съкровищата си пред Божия престол. Осигурете си право върху неизследимите Христови богатства. "Спечелете си приятели посредством несправедното богатство, та, когато се привърши, да ви приемат във вечните жилища".

"Кой е моят ближен?"

Лука 10:25-37

Въпросът "Кой е моят ближен?" предизвикваше безкрайни препирни сред евреите. Те нямаха ни най-малки колебания по отношение на езичниците и самаряните. За тях бяха чужденци и врагове. Но как би могло да се прави разлика между народа на собствената им нация и между различните класи на обществото? Кого трябваше да смятат за свой ближен свещениците, равините, старейшините? Прекарваха живота си в серия от церемонии, за да очистят себе си. Допирът им с невежата и безгрижна тълпа, поучаваха те, би им причинил оскверняване, премахването на което би им струвало изнурително усилие. Трябваше ли да разглеждат и "нечистите" като ближни?

На този въпрос Христос отговори в притчата за добрия самарянин. Той показа, че наш ближен не означава само някой от църквата, към която принадлежим. Това няма отношение към расово или класово различие или пък разлика в цвета на кожата. Наш ближен е всяко лице, нуждаещо се от помощта ни. Всяка една наранена и смазана от противника душа е наш ближен. Наш ближен е и всеки един, който е Божия собственост.

Притчата за добрия самарянин бе предизвикана от въпрос, зададен на Христос от един законник. Когато Спасителят поучаваше, "някой законник стана и Го изпитваше, казвайки:

Учителю, какво да направя, за да наследя вечен живот?" Фарисеите бяха внушили този въпрос на законника с надеждата да впримчат Христос чрез думите Му и сега нетърпеливо очакваха Неговия отговор. Но Спасителят не встъпи в спор. Той поиска отговор от самия питащ: "Какво е писано в закона? – попита го – Как четеш?" Освен всичко друго евреите обвиняваха Исус, че гледа леко на закона, даден на Синай, но Той постави въпроса за спасението в зависимост от пазенето на Божиите заповеди.

Законникът каза: "Да възлюбиш Господа твоя Бог с цялото си сърце, с цялата си душа, с всичката си сила и с всичкия си ум, и ближния си както себе си". "Право си отговорил – каза Христос – това стори и ще живееш".

Законникът не бе удовлетворен от позицията и делата на фарисеите. Той бе изследвал писанията с желание да научи действителното им значение и имаше жив интерес по въпроса. Ето защо съвсем искрено запита: "Какво да направя?" В отговора си за изискванията на закона не използва множеството церемонии и обреди. На тях не придаваше значение, а представи двата велики принципа, на които се крепят целият закон и пророците. Одобрението на Спасителя за този отговор, го постави в изгодна позиция спрямо равините. Те не можеха да го осъдят за онова, което бе изявено от един тълкувател на закона.

"Стори това, и ще живееш", каза Христос. В Своето поучение Спасителят винаги представяше закона като Божествено цяло, показвайки че е невъзможно да се пази някое предписание от него, а да се нарушава друго, защото в основата му е заложен един и същи принцип. Послушанието на човека спрямо целия закон ще реши неговата участ.

Христос знаеше, че никой не може да се покорява на закона със собствени сили. Той желаше да доведе законниците до по-дълбоко изследване и по-проникновено разбиране на Писанията, за да се научат да познават истината. Само чрез приемането на добродетелта и благодатта на Христос можем да изпълняваме закона. Вярата в изкуплението от греха прави падналият човек способен да обича Бога с цялото си сърце и ближния като себе си.

Законникът знаеше, че не бе опазил нито първите четири, нито последните шест заповеди. Пронизващите Христови думи го бяха убедили в неговия грях, но вместо да го изповяда, опита се да го извини. Стремеше се много повече да покаже колко трудно е изпълнението на заповедта, отколкото да признае истината. Така се надяваше да отстрани осъждението и да се оправдае в очите на народа. Думите на Спасителя му показваха, че въпросът му е ненужен, щом сам е способен да си отговори на него. Въпреки това той зададе на Исус пореден въпрос: "Кой е моят ближен?"

Христос пак не прие да бъде въввлечен в спор. Отговори, разказвайки един случай, споменът за който бе пресен в умовете на слушателите Му. "Някой си човек слизаше от

Ерусалим в Ерихон; и налетя на разбойници, които го съблякоха и нараниха и отидоха си, като го оставиха полумъртъв".

В странстването си от Ерусалим до Ерихон пътникът трябваше да прекоси част от юдейската пустиня. Пътят водеше надолу в дива, скалиста клисура, гъмжаща от разбойници и често бе сцена на насилие. Там се намираше и мястото, където пътникът бе нападнат, ограбен и изоставен полумъртъв край пътя. Докато лежеше така по пътя мина свещеник; видя ранения и примрял човек да лежи облян в собствената си кръв; но го остави, без да му окаже никаква помощ. Той "си замина от срещната страна". Тогава се появи един левит. Обзет от любопитство към случилото се, той спря и погледна пострадалия. Знаеше задължението си, но то не бе приятно. Как съжаляваше, че бе минал по този път и че срещна нещастника. Бързо обаче стигна до решението, че случаят не го засяга и също "си замина от срещната страна".

Но един самарянин, който минаваше оттам, видя пострадалия и извърши делото, несторено от другите. С нежност и състрадание той подкрепи наранения човек. "Като го видя, смили се, приближи се и превързва раните му, като изливаше на тях масло и вино. После го качи на собственото си добиче, закара го в една гостилница и се погрижи за него. И на следния ден извади два динара и ги даде на гостилничаря и рече: Погрижи се за него; и каквото повече иждивиш, на връщане аз ще ти заплаत्या". За него извършеното не бе по-приятно, отколкото за свещеника и левита, но с думи и дела потвърди, че е в хармония с Бога.

Разказвайки тази притча, Христос представи принципите на закона по един пряк, завладяващ начин, като показва на слушателите Си, че бяха пренебрегнали приложението им. Думите Му бяха толкова ясни и пряки, че слушателите нямаха никаква възможност за укор. В поучението законникът не намери нищо, което да разкритикува. Предразсъдъците му към Христос се разсяха, но не бе превъзмогнал достатъчно първоначалната си национална неприязън, за да признае благородството на самарянина. Когато Исус попита: "Кой от тия трима ти се вижда да се е показал ближен на изпадналия всред разбойниците?", той отговори: "Онзи, който му показва милост".

"Иди - каза му Исус - и ти прави също така". Показвай същото нежно състрадание към бедстващите. Така ще дадеш потвърждение, че спазваш целия закон.

Голямото различие между евреите и самаряните бе религиозното несъгласие относно същността на истинското поклонение. Фарисеите не виждаха нищо добро в самаряните и сипеха най-ожесточени обвинения срещу тях. Взаимната неприязън между евреи и самаряни бе толкова силна, че на самарянката ѝ се стори странно, когато Христос поиска от нея вода. "Как Ти - каза тя - Който си юдеин, искаш вода от мене, която съм самарянка"? "Защото, допълва евангелистът,

юдеите не се сношават със самаряните" (Йоан 4:9). И когато евреите бяха изпълнени с такава убийствена омраза срещу Христос, че се надигнаха в храма, за да Го убият с камъни, те не можаха по-силно да изразят презрението си, освен с думите: "Не казваме ли ние право, че си самарянин и имаш бяс?" (Йоан 8:48). Въпреки това и свещеникът, и левитът пренебрегнаха самото дело, което Господ им бе възложил, оставяйки един ненавиждан и презрян от тях самарянин да окаже помощ на техния сънародник.

Самарянинът бе изпълнил заповедта "Да възлюбиш ближния както себе си" и с това показа, че е по-справедлив от онези, които го осъждаха. С риск на живота си, се бе отнесъл към ранения човек като към свой брат. Този самарянин представлява Христос. Нашият Спасител показа към нас любов, много по-различна от човешката. Когато бяхме ранени и примрели, Той се смили за нас. Не мина на отсрещната страна и не ни остави да умрем безпомощни и в безнадежност. Не остана в щастливия Си свят дом, където бе заобиколен от обичта на цялото небесно множество. Щом съзря скръбната ни неволя, зае нашето положение и отъждество интересите Си с тези на човечеството. Той умря, за да спаси враговете Си. Молеше се за Своите убийци. Посочвайки собствения Си пример, каза на последователите Си: "Това ви заповядвам, да се любите един друг"; "както Аз ви възлюбих, така и вие да се любите един друг" (Йоан 15:17; 13:34).

Свещеникът и левитът отиваха на поклонение в храма, за да участват в службите, определени от самия Бог. Да се участва в това служене бе голяма и висша привилегия и свещеникът и левитът чувстваха, че след като са почетени така, за тях ще бъде унижително да помогнат на някакъв непознат страдалец край пътя. Така те пренебрегнаха особената възможност, която Бог им бе предложил като Негови съработници, за да са благословение за един събрат.

Мнозина днес правят подобна грешка. Те разделят задълженията си в две различни групи. Едната обхваща големите неща, които се изискват от Божия закон; другата група е съставена от така наречените малки неща, в които се пренебрегва заповедта: "Да възлюбиш ближния си както себе си". Действията им се принизяват до приумица, въпрос на наклонност или подтик. Така характерът се разваля, а религията на Христос се представя изопачено.

Някои си мислят, че ще се накърни достойнството им, ако съдействат на страдащото човечество. Мнозина гледат с безразличие и презрение на тези, които са разрушили храма на душата си. Други пренебрегват бедните, изхождайки от свои си съображения. Смятат, че работят в Христовото дело и че сътрудничат в едно похвално начинание. Имат чувството, че извършват нещо велико и не могат да спрат, за да се запознаят с нуждите на нещастните и наскърбените. Под предлог, че желаят напредък на тяхното въображаемо голямо дело, те са в състояние дори да угнетяват бедните - да ги

изправят пред тежки и мъчителни обстоятелства, да ги лишават от техните права или да пренебрегват нуждите им. Мислят, че са оправдани да действат така, понеже работят за напредъка на Христовото дело. Мнозина оставят брат или ближен без помощ в мъчителни за него моменти. Тъй като подобни хора твърдят, че са християни, той може да бъде подведен и да си мисли, че в хладното си себелюбие те представят Христос. И понеже изповядващите се за Господни служители не Му сътрудничат, Божията любов, която би трябвало да преминава чрез тях към събратята им, до голяма степен остава скрита. Осуетен е значителен прилив на възхвала и благодарност от човешки сърца и устни към Бога. Той е ограбван откъм дължимата на свящото Му име слава. Ограбван е откъм души, за които Христос умря, души, които Той копнее да доведе в Своето царство, за да живеят в Неговото присъствие през безкрайни векове.

Чрез нашата дейност Божествената истина би трябвало да влияе силно върху света, но влиянието и е малко. Голи претенции за религиозност колкото щеш, но те не тежат. Можем да твърдим, че сме Христови последователи, да претендираме, че знаем всяка истина в Божието слово, но ако във всекидневието вярата ни не премине в дела, едва ли ближният ни ще стане по-добър. Не сме ли на дело християни, изповядването ни може да е високо до небето, но то няма да спаси нито нас самите, нито събратята ни. Един праведен пример ще облагодетелства света много повече от всичките ни претенции взети заедно. На Христовата кауза може да се служи чрез несебелюбива активност. Каузата Му е каузата на угнетените и бедните. В сърцата на изповядващите се за Христови последователи трябва да се всели нежното Му съчувствие - една по-дълбока любов към онези, които Той е ценял толкова, че да даде собствения Си живот за спасението им. Тези души са скъпоценни, безкрайно по-ценни от каквото и да е друго поднесено Му приношение. Докато пренебрегваме нуждаещите се или отвърщаме чужденеца от правото му, служенето ни няма да получи Неговото одобрение, колкото и енергия да употребяваме в каквото и да е видимо голямо дело.

Освещението на душата чрез действието на Светия Дух е присаждането на Христовото естество в човешкото. Религията на евангелието - това е Христос в живота, това е един жив, действен принцип. Тя е Христовата благодат, разкрита в характера и действаща чрез делата. Принципите на Евангелието обхващат всяка част от практическия живот. Всяка насока на християнската опитност и дейност трябва да бъдат проява на Христовия живот.

Любовта е основа на благочестието. Каквото и да е изповядването, никой, няма ли себеотрицателна любов към братята си, не може да има любов към Бога. Нека помним обаче, че никога няма да притежаваме този дух като "се опитваме" да обичаме другите. На сърцето е нужна Христовата любов. Разтопена ли е себичността в Христос, любовта

избликва спонтанно. Целостта на християнския характер се постига, когато подтикът да помогнем и да сме благословение за други извира отвътре постоянно, когато небесната слънчева светлина изпълва сърцето и се разкрива в изражението.

Не е възможно сърце, в което пребивава Христос, да е лишено от любов. Ако обичаме Бога, защото първи ни е възлюбил, ще обичаме всички, за които Той умря. Не можем да влезем в допир с божественото без да се докоснем до човешкото; защото в Този, Който седи на престола на вселената, са съчетани божественото и човешкото. Свързани ли сме с Христос, чрез златните халки от веригата на любовта сме свързани и със събратята си. Тогава в нашия живот ще се проявяват Божието съчувствие и състрадание. Няма да чакаме нуждаещите се и нещастните да бъдат доведени при нас. Няма да е необходимо да бъдем умолявани за съчувствие към злочестините на другите. За нас ще е естествено да съдействаме на нуждаещите се и страдащите, както бе естествено за Христос, когато отиваше от място на място, за да върши добро.

Навсякъде, където има подтик на любов и съчувствие, където сърцето успява да е за благословение и въздигане на другите, се разкрива действието на Божия Свети Дух. В дълбините на езичеството хора, които не са познавали писания Божи закон и никога дори не са чули името Христово, са били добри към Неговите служители, закриляйки ги с риск за собствения си живот. Техните действия показват действието на Божествената сила. Светият Дух е присадил Христовата благодат в сърцето на дивака, съживявайки съчувствието му, противно на неговото естество и възпитание. "Истинската светлина, която осветлява всеки човек, идеше на света" (Йоан 1:9), тя просветва в душата му; и, спазва ли я, ще направлява стъпките му в Божието царство.

Славата на небето е във възвисяването на падналите, в утешаването на отчаяните. И навсякъде, където пребивава в човешките сърца, Христос ще се разкрие по същия начин. Там където се осъществява на дело, Християнската религия ще бъде благословение. Действа ли някъде, има просветление.

Бог не зачита никакво национално, расово или кастово различие. Той е Създателят на целия човешки род. По сътворение всички хора са от едно семейство и всички са едно чрез изкуплението. Христос дойде да събори всяка стена на разделение, да разтвори всяко отделение на храма, та всяка душа да може да има свободен достъп до Бога. Неговата любов е толкова широка, толкова дълбока, толкова пълна, че прониква навсякъде. Измъква от сатанинския обръч клетите заблудени от неговите измами души и ги поставя в обсега на Божия престол, престола, обграден от дъгата на обещанието.

В Христос няма нито евреи, нито гърци, ни свободни, ни роби. Всички са сближени чрез скъпоценната Му кръв. (Гал. 3:28; Ефес. 2:13)

Каквито и да са различията в религиозното вярване, повикът на страдащото човечество трябва да бъде чул и да му се откликне. Където съществува ожесточение на чувството поради религиозни различия, може да се извърши голямо добро чрез лично служене. Любящото съдействие ще срути предразсъдъка и ще спечели души за Бога.

Би трябвало да предусещаме тъгите, трудностите, скърбите на другите. Би трябвало да встъпим в радостите и грижите и на знатен и на нищ, и на богат и на беден. "Даром сте приели - казва Христос, - даром давайте" (Матей 10:8). Всички около нас са клети, измъчени души, нуждаещи се от думи на съчувствие и дела на подпомагане дела. Има вдовици, които се нуждаят от съчувствие и подкрепа. Има сираци, за които Христос заръча на последователите Си да ги приемат като дълг от Бога. Твърде често ги отминаваме с пренебрежение. Може да са дрипави, недодялани и външно непривлекателни във всяко отношение, но те са Божия собственост. Купени са с цена и са така скъпоценни в Неговите очи, както сме и ние. Те са членове на голямото Божие домочадие и християните като Негови настойници са отговорни за тях. "Техните души - казва Той - ще изискам от твоята ръка".

Грехът е най-голямата от всички злини и ние сме длъжни да съчувстваме и помагаме на грешника. Но не до всички може да се стигне по един и същи начин. Има мнозина, които крият душевния си глад. Такива биха искали великодушно да им се помогне с нежна дума или приветлив поздрав. Други са в най-голяма нужда, но не го знаят. Те не осъзнават ужасната нищета на душата. Цели множества са така затънали в грях, че са загубили усет за вечните реалности, загубили са Божието подобие и едва ли знаят дали имат души за спасяване или не. Те нямат нито вяра в Бога, нито доверие в човека. До доста от тях може да се стигне само чрез дела на безкористна доброта. Първо трябва да бъдат задоволени техните физически нужди. Трябва да бъдат нахранени, изцелени и нормално облечени. Когато видят потвърждението за несебелюбивата ни любов, за тях ще бъде по-лесно да повярват в Христовата любов.

Някои грешат и усещат срама и глупостта си. Те се вторачват в собствените си грешки и заблуди, докато стигнат почти до отчаяние. Не трябва да пренебрегваме тези души. Когато човек трябва да плува срещу течението, цялата му сила го влече назад. Нека тогава една подпомагаща ръка бъде протегната към него, както ръката на Божествения брат към потъващия Петър. Нека тогава му кажем обнадеждаващи думи, които да създадат доверие и да събудят любов.

Твоят болен духом брат се нуждае от теб, както ти самият си се нуждаел от обичта на някой друг. Той се нуждае от опитността на някого, бил точно толкова слаб колкото него, някой, можеш да му съчувства и да му помогне.

Познанието на собствената ни слабост би трябвало да ни подтикне да помагаме на други в горчивите им неволи.

никога не трябва да минаваме покрай някоя страдаща душа, без да се постараме да споделим с нея утехата, с която Бог ни е утешил. Другаруването с Христос, личният контакт с живия Спасител са средствата, помагачи на ума, сърцето и душата да триумфират над низшето естество. Разкажи на странника за една всемогъща ръка, която ще го въздигне, за една безкрайна човечност, която изпълва Христос и която му съчувства. Не е достатъчно за него да вярва в закона и валидността му - неща безчувствени, не можещи никога да чуят вика за помощ. Нуждае се да улови едно топла ръка, да уповава в едно сърце, изпълнено с нежност. Накарайте ума му да се спре на мисълта за постоянното Божествено присъствие край него, винаги следващо го с една съчувствена любов. Помолете го да мисли за Бащинското сърце, винаги наскърбяващо се от греха, за все още протегнатата Бащинска ръка, за Бащинския глас, който казва: "Нека се хване за силата Ми, за да се примири с Мене! Да! Нека се примири с Мене" (Ис. 27:5)

Заемете ли се с това дело, вие имате другари, невидими за човешките очи. Небесни ангели бяха край самарянина, който се грижеше за ранения странник. Ангели от небесните дворове застават до всички, изпълняващи Божията воля в подкрепа на събратята си. Имате и съдействието на самия Христос. Той е Възобновителят и щом делото ви е под Негов надзор, можете да очаквате големи резултати.

От верността ви към това дело зависи не само благоуспяването на другите, но и собствената ви вечна участ. Христос търси да възвиси всички, които жадуват да общуват с Него, та да можем да сме едно с Него, както Той е едно с Отца. Позволява ни да влезем в контакт със страданието и бедствието, за да ни изведе от нашата себичност; стреми се да развие в нас качествата на Своя характер - състрадание, нежност и любов. Приемайки това дело на съдействие ние влизаме в Неговото училище, където ще бъдем приготвени за небесните дворове. Отхвърлим ли Го, отхвърляме Неговите наставления и се осъждаме на вечна раздяла от присъствието Му.

"Ако пазиш наредбите Ми - заявява Господ, - ще ти дам свободен достъп между стоящите тук" - дори сред ангелите, които обкръжават престола Му (Зах. 3:7). Чрез сътрудничество с небесните същества в делото им на земята, ние се приготвяме за тяхното другарство в небето. "Служебни духове, изпращани да слугуват на ония, които ще наследят спасение" (Евр. 1:14), ангели в небето ще посрещнат живелите на земята "не да им служат, но да послужат" (Матей 20:28). В това благословено другаруване ние, за наша вечна радост, ще научим какво съдържа въпросът: "Кой е моят ближен?".

НАГРАДАТА НА БЛАГОДАТТА

Матей 19:16-30; 20:1-16; Марко 10:17-31; Лука 18:18-30

Евреите бяха почти забравили истината за Божията безвъзмездна благодат. Равините поучаваха, че Божието благословение трябва да се заслужи. Надяваха се да придобият наградата на праведните чрез собствените си дела. Така поколението им бе подбудено от алчен и продажен дух. Дори Христовите ученици не бяха напълно освободени от него и Спасителят се възползваше от всяка възможност, за да им посочи грешката. И точно преди да даде притчата за работниците, случи се едно събитие, което Му позволи да изложи праведните принципи.

Както вървеше по пътя, тичешком отиде при Него един млад началник и, коленичейки, почтително Го поздрави. "Учителю благи - каза той - какво да сторя, за да наследя вечен живот?"

Господарят бе сметнал Христос само за почитан равин, не бе разпознал в Него Божия Син. Спасителят каза: "Защо Ме наричаш благ? Никой не е благ освен един Бог". По каква причина Ме наричаш добър? Единствен Бог е добър. Ако Ме признаваш за такъв, ти трябва да Ме приемеш и като Негов Син и Негов представител.

"Ако искаш да влезеш в живота - допълни Той - пази заповедите". Характерът на Бога е изразен в Неговия закон; и за да бъдеш в хармония с Бога, принципите на Неговия закон трябва да бъдат основата на всяко твое действие.

Христос не подценява изискванията на закона. С непогрешими думи Той поставя послушанието спрямо него като условие за вечен живот - същото условие, което се изискваше от Адам преди падението му. Сега Господ очаква от душата не по-малко, отколкото от човека в Рая - съвършено послушание, неопетнена правда. Изискването под завета на благодатта е точно с такъв обхват, с какъвто бе и създаденото в Едем изискване - хармония с Божия закон, който е свят, праведен и добър.

На думите "Пази заповедите" младият човек отвърна: "Кои?" Той предполагаше, че става дума за някоя церемониална наредба, но Христос говореше за закона, даден на Синай. Спомена няколко заповеди от втората плоча на Декалога, после обобщи всички в правилото: "Обичай ближния си както себе си".

Младежът отговори без колебание: "Всичко това съм опазил от младостта си; какво ми още не достига?" Неговото схващане за закона бе външно и повърхностно. Изхождайки от човешка гледна точка, той бе съхранил един неопетнен характер. Външният му живот до голяма степен бе лишен от вина; той действително бе убеден, че послушанието му е съвършено. Но тайно се опасяваше, че не всичко между неговата душа и Бога е наред. Това го бе накарало да попита:

"Какво ми още не достига?" "Ако искаш да бъдеш съвършен - каза Христос, - иди продай имота си и дай на сиромасите, и ще имаш съкровище на небесата; дойди и Ме следвай. Но момъкът, като чу тая дума, отиде си наскърбен, защото беше човек с много имот".

Себелюбивият човек нарушава закона. Ето това Исус желаше да разкрие на младежа и затова го подложи на изпит, който щеше да изяви себичността на неговото сърце. Показа му болното място в характера. Но младият мъж не желаше понататъшно просветление. Бе подхранвал един идол в душата; светът бе неговият бог. Твърдеше, че е опазил заповедите, но му липсваше принципът, който е самият дух и живот на всички тях. Той не притежаваше истинска любов нито към Бога, нито към човека. А само тя би го направила годен да влезе в небесното царство. С любовта към себе си и към светска печалба бе извън хармонията на небесните принципи.

Когато този млад началник дойде при Исус, неговата искреност и усърдие спечелиха сърцето на Спасителя. Той "като видя, го възлюби". Съзря в него човек, който можеше да служи като проповедник на правдата. Щеше да приеме този надарен и благороден младеж така охотно, както прие последвалите го бедни рибари. Ако младият мъж бе посветил способностите си на делото за спасение на души, можеше да стане усърден и благоуспяващ работник за Христос.

Но първо трябваше да приеме условията на ученичеството. Трябваше безрезервно да се отдаде на Бога. При повика на Спасителя Йоан, Петър, Матей и другарите им "оставиха всичко, станаха и тръгнаха след Него" (Лука 5:28). Същото посвещение се изискваше и от този началник. И в това Христос не повеляваше по-голяма жертва, отколкото сам бе направил. "Богат като бе, за вас стана сиромаш, за да се обогатите вие чрез Неговата сиромашия" (2 Кор. 8:9). Младежът трябваше само да следва пътя, по който водеше Христос.

Исус погледна младежа и закопня за душата му. Жадуваше да го изпрати като вестител за благословение на хората. В замяна на онова, което изискваше от него, му предлагаше привилегията на общението със самия Себе Си. "Следвай Ме", каза Той. Тази привилегия бе приета с голяма радост от Петър, Яков и Йоан. Младият началник гледаше на Христос с възхищение. Сърцето му бе привлечено от Спасителя. Но не бе готов да приеме принципа Му за саможертвата. Предпочете богатството си пред Исус. Желаше вечен живот, но не искаше да приеме в душата онази неселюбива любов, която единствена е живот, и с наскърбено сърце се отвърна от Христос.

Когато младежът си тръгна, Исус каза на учениците Си: "Мъчно ще влезе богат в небесното царство". Думите Му учудиха учениците. Бяха поучавани да гледат на богатите като на любимци на небето; те самите се надяваха да получат светска власт и богатства в царството на Месията; ако

богатите трябваше да се провалят при влизането в царството, каква надежда можеше да има за останалите?

"Но в отговор Исус пак им каза: Чада, колко е мъчно да влязат в Божието царство ония, които уповават на богатството! По-лесно е камилата да мине през иглени уши, отколкото богат да влезе в Божието царство. А те чрезмерно се зачудиха". Сега осъзнаха, че тържественото предупреждение засяга и тях самите. Думите на Спасителя изкараха наяве собствения им таен копнеж за власт и богатства. С опасения за самите себе си, възкликнаха: "Тогава кой може да се спаси?"

"Исус ги погледна и рече: За хората това е невъзможно, но не и за Бога; защото за Бога всичко е възможно".

Богат човек като този не може да влезе в небето. Неговият имот не му дава право на наследство със светиите в светлината. Само чрез незаслужената милост на Христос човек може да намери достъп в Божия град.

Със същата сила както към бедните звучат и думите на Светия Дух към богатите: "Вие не сте свои си; защото сте били с цена купени" (1 Кор. 6:19,20). Когато хората повярват, те ще гледат на своите имоти като на съкровища, които трябва да се използват както Бог нареди за спасението на изгубените и облекчаването на страдащите и бедните. За човека това е невъзможно, понеже сърцето клони към земното си съкровище. Душата, обвързана в служене на мамона, е глуха за вика на човешката нужда. Но за Бога всичко е възможно. Чрез съзерцание на неподобната любов на Христос, себичното сърце ще бъде омекотено и покорено. Богаташът ще бъде принуден да каже като фарисея Савел: "Това, което беше за мене придобивка, като загуба го сметох за Христа. А още всичко считам като загуба заради това превъзходно нещо - познаването на моя Господ Исус Христос" (Фил. 3:7). Тогава богатите няма да гледат на поверените им богатства като на своя лична собственост. Те ще се радват да бъдат приети като настойници на многообразната Божия благодат и като служители на всички хора от любов към Него.

Петър беше първият, у когото думите на Спасителя пробудиха чувство на лично осъждане. Със задоволство мислеше за онова, което той и братята му бяха оставили заради Христос. "Ето - каза - ние оставихме всичко и те последвахме". Припомняйки си условното обещание към младия началник "Ще имаш съкровище на небесата", Петър попита каква е наградата, на която той и неговите другари можеха да се надяват като отплата за жертвите им.

Отговорът на Спасителя разтуптя сърцата на галилейските рибари. Христос описваше почести, равни на най-възвишените им мечти: "Истина ви казвам, че във време на обновлението на всичко, когато Човешкият Син ще седне на славния Си престол, вие, които Ме последвахте, тоже ще седнете на дванадесет престола да съдите дванадесетте Израилеви племена". И

добави: "Няма човек, които да е оставил къща, или братя, или сестри, или майка, или баща, или чада, или ниви заради Мене и заради благовестието, и да не получи стократно сега, в настоящето време, къщи и братя, и сестри, и майки, и чада, и ниви, заедно с гонения, а в идещия свят вечен живот".

Но въпросът на Петър: "Ние, прочее, какво ще имаме?", бе разкрил един дух, който оставен такъв, какъвто бе, би направил учениците негодни за вестители на Христос; понеже бе дух на наемник. Дори и привлечени от любовта на Исус, учениците не бяха напълно освободени от фарисейството. Още действуваха с мисълта да заслужат награда в съответствие с дейността си. Така подхранваха дух на себевъздигане и себедоволство, сравнявайки се помежду си. Когато някой от тях съгрешаваше в нещо, останалите се чувстваха по-съвършени. За да не им се изплъзнат принципите на евангелието, Христос им разказа една притча, илюстрираща начина, по който Бог постъпва със служителите Си и духа, с който желае да работят за Него.

"Небесното царство - каза им - прилича на стопанин, който излезе при зазоряване да наеме работници за лозето си". Обичай бе свободните работници да чакат по пазарищата докато дойдат работодателите да ги наемат за работа. Човекът в притчата е представен като такъв, който излиза в различни часове, за да наема работници. Онези, които са наети в най-ранните часове, се договарят да работят за определена сума; възнаграждението на наетите по-късно зависи изцяло от работодателя.

"Като се свечери, стопанинът на лозето каза на настойника си: Повикай работниците и плати им надницата, като почнеш от последните и следваш до първите. И тъй, дойдоха условените около единадесетия час и получиха по един пеняз. А като дойдоха първите, мислеха си, че ще получат повече от един пеняз, но и те получиха по един пеняз".

Отношението на стопанина към работниците в неговото лозе представлява Божието отношение към човешкото семейство. То е противно на обичаите, които преобладават сред хората. В светската дейност надниците се дават според извършената работа. Работникът очаква да му бъде платено само заслуженото. Но в притчата Христос илюстрираше принципите на Своето царство, едно царство от друг свят. Той не се ръководи от някакво човешко мерило. Господ казва: "Моите помисли не са като вашите помисли, нито вашите пътища като моите пътища... Понеже както небето е по-високо от земята, така и моите пътища са по-високо от вашите пътища, и моите помисли от вашите помисли" (Исаия 55:8,9).

В притчата първите работници се бяха съгласили да работят за уговорената сума и не получиха нищо повече от определеното. По-късно наетите повярваха на господарското обещание: "Каквото е право ще получите". Те проявиха доверието си като не задаваха въпроси относно възнаграждението. Довериха се на справедливостта и

безпристрастието и бяха възнаградени не според обема на работата им, а според великодушието на стопанина.

Така Бог желае да Му се доверяваме, да вярваме в Този, Който оправдава безбожните. Неговото възнаграждение се дава не според наши заслуги, а според собственото Му намерение, "което Той изработи в Христа Исуса, нашия Господ" (Ефес. 3:11). "Той ни спаси не чрез праведни дела, които ние сме сторили, но по Своята милост" (Тит 3:5). И за онези, които се уповават на Него, ще направи "несравнено повече, отколкото искаме или мислим" (Ефес. 3:20).

Не обемът на извършената работа или нейните видими резултати, а духът, с който се върши, я прави стойностна за Бога. Дошлите в лозето в единадесетия час, бяха благодарни за възможността да работят. Сърцата им бяха изпълнени с признателност към оня, който ги бе приел; и когато в края на деня стопанинът им плати за целодневната работа, се изненадаха много. Знаеха, че не бяха заслужили такова възнаграждение. Приветливостта, изписана на лицето на работодателя им, ги изпълни с радост. Никога не забравиха добрината на стопанина, нито щедрата заплата, която бяха получили. Така е и с грешника, който, имайки ясно съзнание за своето недостойнство, е влязъл в лозето на Учителя в единадесетия час. Неговото време за служене изглежда кратко и той чувства, че не заслужава възнаграждение; ала е изпълнен с радост, че преди всичко Бог го е приел. Работи смирено, с доверие, благодарен е за привилегията да бъде съработник на Христос. Бог се радва да почетете този дух.

Господ желае да пребъдваме в Него без да търсим отплата. Когато Той живее в душата, мисълта за възнаграждение не е преобладаваща. Не това е подбудата, която ни кара да служим. Донякъде е вярно, че би трябвало да уважаваме отплатата за труда. Бог желае да ценим обещаните Му благословения. Но Той не би искал да сме жадни за възнаграждение, нито пък да чувстваме, че за всяко свършено нещо трябва да получим обезщетение. Би трябвало не толкова да се стремим към възнаграждението, колкото да вършим това, което е право, независимо от печалбата. Подбудите за действията ни би трябвало да бъдат любовта към Бога и любовта към ближните ни.

Тази притча не извинява чулите първия повик за работа, но отказали да влязат в Господното лозе. Когато стопанинът отиде на пазарището в единадесетия час и намери ненаети хора, той каза: "Защо стоите тука цял ден празни?" Отговорът бе: "Защото никой не ни е условил". Никой от повиканите покъсно през деня не е бил там сутринта. Те не са отказвали. Отказалите се и впоследствие разкажали се, постъпват добре, че се разкайват, но най-добре да не си играем с първия повик на милостта.

Когато работниците в лозето получиха "по един пеняз", онези, които бяха започнали работа рано през деня, бяха оскърбени. Не бяха ли работили дванадесет часа, мислеха си,

и не бе ли право да получат повече от работилите само един час в по-прохладно време? "Тия последните иждивиха само един час - казаха те, - и пак си ги приравнил с нас, които понесохме теготата на деня и жегата". "Приятелю, - отвърна стопанинът на един от тях, - не те онеправдавам. Не се ли погоди с мене за един пеняз? Вземи си своето и иди си; моята воля е да дам на тоя последния както и на тебе. Не ми ли е позволено да сторя със своето каквото искам? Или твоето око е завистливо, защото аз съм добър?"

"Така последните ще бъдат първи, а първите последни, защото мнозина са призвани, но малцина избрани". Първите работници от притчата представляват онези, които поради своите заслуги, предявяват претенции за предимство пред другите. Те поемат работата си с дух на превъзходство и не внасят в нея себеотрицание и жертва. Може да твърдят, че са служили на Бога през целия си живот; може да са били първите, които са понесли сурово отрицание и изпитание и затова да смятат, че имат право на голяма награда. Поглеждат повече към наградата, отколкото към привилегията да бъдат Христови служители. Според тях жертвата и дейността им дават право на по-голяма почит от другите и понеже очакванията им не са задоволени, са оскърбени. Ако бяха вложили в работата си любящ, доверчив дух, биха си останали първи, но хленченето и недоволството са нехристоподобни и утвърждават тяхната неблагоприятност. Това разкрива желанието им за лично облагодетелстване, недоверието им към Бога и ревнивия, свидлив дух спрямо събратята им. Господната доброта и щедрост за тях са само повод за роптаене. По този начин показват, че душите им нямат връзка с Бога. Не познават радостта на сътрудничеството с Учителя - Работник.

Няма нищо по-оскърбително за Бога от ограничения, себелюбив дух. Той не може да работи с човек, който проявява подобни качества. Такива хора са безчувствени към действието на Светия Дух.

Евреите първи бяха призвани в Господното лозе и поради това се възгордяха и се мислеха за праведни. Те разглеждаха дългите си години на служене като осигуряващи им правото на по-голяма награда от колкото на другите. И най-слабият намек, че в Божието дело на езичниците трябва да се поверят равностойни на техните привилегии, предизвикваше буря от негодувание.

Христос предупреди Своите първи ученици, призвани да Го следват, да не подхранват у себе си същото зло. Той разбра, че духът на собствена правда щеше да бъде слабото място на църквата. Мнозина щяха да се надяват, че могат да извършат нещо, с което да заслужат място в небесното царство. Те щяха да живеят с илюзията, че постигнали известен напредък, Господ ще им дойде на помощ. Така щеше да има голям простор за упражняване на личното Аз и съвсем малко място за действието на Исус. Мнозина, които са понапреднали малко, щяха да станат надменни и да живеят със

самомнението, че са повече от останалите. Щяха да бъдат жадни за ласкателство и ревниви, ако другите не продължават да ги смятат за най-достоините. Христос искаше да предпази учениците Си от тази опасност.

Няма място за никакво парадирание със собствени заслуги. "Мъдрият да не се хвали с мъдростта си, силният да не се хвали със силата си и богатият да не се хвали с богатството си. Но който се хвали, нека се хвали с това, гдето разбира и познава Мене, че Съм Господ, Който извършвам милост, правосъдие и правда на земята; понеже в това благоволя, казва Господ" (Еремия 9:23,24).

Наградата не е от дела, та да не се похвали никой, но всичко е по благодат. "И тъй, какво ще кажем, че нашият отец Авраам е намерил по плът? Защото ако Авраам се е оправдал от дела, има с какво да се хвали, само не пред Бога. Понеже какво казва писанието: "Авраам повярва в Бога и това му се вмени за правда". А на този, който върши дела, наградата му се не счита като благодеяние, но като дълг; а на този, който не върши дела, а вярва в Онзи, Който оправдава нечестивия, неговата вяра му се вменява за правда" (Римл. 4:1-5). Затова никой няма основание да се възвеличава над другите или да им завижда. Никой не е превилигиран пред другия, нито някой може да изисква награда по силата на някакво право.

Първите и последните трябваше да бъдат участници във великата, вечна награда и първите би трябвало радостно да посрещнат последните. Този, на когото се зловиди наградата на другия, забравя, че сам е бил спасен единствено по милост. Притчата за работниците порицава всякаква ревност и подозрение. Любовта се радва на истината и не прави сравнения, подбудени от дух на ревност. Изпълненият с любов, ще си позволи сравнения само между прелестта на Христос и собствения си несъвършен характер.

Притчата е едно предупреждение за всички работници, колкото и да е дълго служенето им, колкото и изобилни да са дейностите им, че без любов към събратята си, без смирение пред Бога, те са нищо. В себевъзвеличаването няма религия. Онзи, чиято цел е насочена към собствена прослава, ще се окаже лишен от благодатта, която единствена може да го направи полезен в Христовото служене. Винаги когато се подхранва гордост и търсене на почит, делото се проваля.

Не продължителността, а доброволната ни и върна работата е приемлива за Бога. В цялото ни служене се изисква пълно себеотдаване. Най-малкото задължение, извършено с искреност и себезабрава е по-угодно на Бога от най-великото, но опетнено с егоизъм, дело. Той гледа да види колко от Христовия дух подхранваме и доколко делата ни разкриват образа Му. Гледа повече на любовта и верността, които проявяваме в делата си, отколкото на количеството свършена работа.

Само когато себичността е мъртва, когато спорът за превъзходство е прогонен, когато признателност изпълва

сърцето и любовта стане благоухание в нашия живот, само тогава Христос ще пребъдва в душата и ще бъдем признати за Божии съработници.

Колкото и мъчителна да е работата им, истинските работници не я смятат за неблагодарна. Готови са непрекъснато да се раздават; и делото, извършено с радостно сърце, е ободрително. Чрез Исус Христос е изразена радост в Бога. Тяжна е предложената чрез Спасителя радост – "да върша волята на Онзи, Който Ме е пратил, и да върша Неговата работа" (Йоан 4:34). Така сътрудничат на Господа на славата. Подобна мисъл подсилва всяко усилие, подкрепя волята, окуражава духа, каквото и да се случи. Работата с всеотдайно сърце, облагородено от битието на ученици в Христовите страдания, споделянето на Неговото съчувствие и сътрудничеството в работата Му, помагат да се увеличи времето на Божията радост и принасят възхвала и почит на възвишеното Му име.

Това е духът на всяко истинско служене за Бога. Липсва ли той, мнозина, в даден момент – първи, ще станат последни, докато онези, които го притежават, макар и смятани за последни, ще станат първи.

Доста от предалите се на Христос търсят случай да извършат подвиг или жертва в службата си към Него. Такива хора ще разберат, че не винаги себеотдаването на мъченика е най-приемливо за Бога; възможно е дори и мисионерът, който всекидневно се е натъквал на опасности и смърт, да не заема високо място в небесните доклади. Представящият Христовия характер в частния си живот и в семейния си бит, във всекидневното себеотдаване, в искреността на намерението и чистотата на мисълта, в добротата при предизвикателството, във вярата и благочестието, във верността и в най-малкото, може да е по-скъпоценен в Божиите очи, отколкото световно известният мисионер или мъченик.

О, колко различни са критериите, по които Бог и хората измерват характера. Той вижда много отблъснати изкушения, за които светът и дори близки приятели никога не узнават – изкушения, създадени в дома или в дълбините на сърцето. Вижда смирението на душата поради собствената ѝ слабост; искреното и покаяние дори за мисъл, която е зла. Вижда всецялото отдаване на Неговото служене. Забелязал е часовете на сурова битка със собственото Аз – битка, спечелила победата. Бог и ангелите познават всичко това. Пред Него се води една възпоменателна книга за тези, които се боят от Господа и които мислят за името Му.

Тайната на успеха не трябва да се търси в науката, нито във високото ни положение, не и в числеността на поверените ни таланти или пък във волята на човека. Чувстваме ли собствената си безполезност, трябва да съзерцаваме Христос и чрез Него, от Когото произтича всяка и всяка мисъл, волевият и покорният ще печели победа след победа.

Колкото и да е кратко времето на служенето ни или скромно делото ни, ако с проста вяра следваме Христос, няма да бъдем лишени от наградата. Най-слабият и най-смиреният може да получи онова, което дори най-великият и най-мъдрият може да не заслужи. Златната небесна порта не се отваря за себевъзвисилите се. Тя не ще се въздигне пред горделивите духом. Но вечните порти ще се отворят широко за трепетното почукване на едно дете. Благословена ще е благодатната отплатата на работилите за Бога в простотата на вярата и любовта.

"Да посрещнат младоженеца"

Матей 25:1-13

Христос седи с учениците Си на Елеонския хълм. Слънцето е залязло зад планините и небесата са обагрени със сенките на вечерта. Ясно се вижда един блестящо осветен като за празник дом. Светлината струи от отворите и една нетърпелива група чака, с което показва, че скоро трябва да се появи сватбена процесия. В много части на Изтока сватбените церемонии ставаха вечер. Младоженецът излизаше да срещне невестата си и да я отведе у дома си. На светлината на факли сватбеното шествие се отправяше от бащиния дом на младоженката към този на младоженеца, където е пригответно угощение за поканените. Исус наблюдава една група, очакваща появата на шествието, за да се присъедини към него.

Близо до дома на невестата сноват десет девиси, облечени в бели дрехи. Всяка носи запален светилник и малък съд за масло. Всички нетърпеливо очакват младоженеца. Но той се забавя. Минават час след час; бдящите се уморяват и заспиват. В полунощ се чува вик: "Ето, младоженецът иде; излезте да го посрещнете!" Спящите, внезапно събудени, скачат на крака. Те виждат движещата се процесия, осветена от факли и развеселена от радостните звуци на музиката. Чуват гласа на младоженеца и гласа на невестата. Десетте девойки грабват светилниците си и припряно започват да ги приготвят, за да излязат. Но пет са пренебрегнали обичая да напълнят съдовете си с масло. Не са предвиждали толкова дълго забавяне и не са се подготвили за него. Нешастни, те се обръщат към по-мъдрите си спътнички: "Дайте ни от вашето масло, защото нашите светилници угасват". Но те бяха вече изпразнили резервното си масло в своите предварително почистени светилници и тъй като нямат никакво излишно масло, отвърщат: "Да не би да не стигне и за нас, и за вас, по-добре идете при продавачите и си купете".

Докато ходиха да купуват, процесията се придвижи и ги остави назад. Петте девиси, чиито светилници бяха запалени, се присъединиха към множеството, влязоха в дома заедно със сватбената свита и вратата се затвори. Когато неразумните

девици стигнаха празничната зала, получиха неочакван отказ. Господарят на празненството обяви: "Не ви познавам". Те останаха отвън, на пустата улица в тъмнината на нощта.

Докато Христос наблюдаваше лицата, които чакаха младоженеца, разказа на учениците Си историята на десетте девици, илюстрирайки чрез нея опитността, която църквата ще преживее непосредствено преди Неговото второ идване.

Двете групи девици представляват двете групи вярващи, изповядващи, че очакват връщането на своя Господ. Наречени са девици, понеже изповядват чистата вяра. Чрез светилниците е представено Божието слово. Псалмистът казва: "Твоето слово е светилник на нозете ми и виделина на пътеката ми" (Пс. 119:105). Маслото е символ на Светия Дух. Ето как е представен Духът в пророчеството на Захария: "Ангелът, който говореше с мене, се върна - казва той - и ме събуди, както човек, който се събужда от съня си. И рече ми: Що виждаш? И рекох: Погледнах, и ето светилник цял от злато с чаша отгоре му, със седемте светила на него, и със седем цеви на седемте светилника, които са върху му, и край него две маслинени дървета, едно от дясно на чашата, и едно от ляво ѝ. И проговорих та рекох на ангела, който говореше с мене, като казах: "Какви са тия, господарю мой?... Тогава отговаряйки говори ми, като каза: Ето Господното слово към Зоровавела, което казва: Не чрез сила, нито чрез мощ, но чрез Духа ми, казва Господ на Силите... И втори път отговорих, като му казах: Какви са тия две маслинени клончета, които през две златни цеви изпразват из себе си маслото като злато?... Тогава каза: Те са двамата помазани, които стоят при Господаря на целия свят" (Зах. 4:1-14).

През златните цеви скъпоценното масло от двете маслинови дървета се изливаше в чашата на светилника, и от там отиваше в златните светила, осветяващи светилището. Така се предава Неговият Дух от светините, които стоят в Божието присъствие на човешки инструменти, посветили се на Неговото служене. Мисията на двамата помазаника е да споделят на Божия народ онази небесна благодат, която единствена може да направи Словото Му светилник на нозете и виделина на пътеката. "Не чрез сила, нито чрез мощ, но чрез Духа Ми, казва Господ на Силите" (Зах. 4:6).

Десетте девици от притчата едновременно излизат да посрещнат младоженеца. И десетте имат светилници и съдове за масло. Известно време не се е забелязвала никаква разлика между тях. Така е и с църквата в момента точно преди второто Христово идване. Всички имат познание от Писанията. Всички са чули вестта за близкото Христово приближаване и уверено очакват Неговата поява. Но както е в притчата, така е и сега. Настъпва време на чакане; вярата се изпитва; и когато се чува викът: "Ето, младоженецът иде, излезте да го посрещнете", мнозина са неподготвени. Няма масло в съдовете със светилниците си. Лишени са от Светия Дух.

Без Божия Дух познанието на Неговото слово няма стойност. Теорията на истината без Светия Дух, не може да съживи душата, нито пък да освети сърцето. Може да сме запознати със заповедите и обещанията на Библията; но ако чрез Божият Дух истината не проникне в сърцето, характерът няма да се преобрази. Без просветлението на Духа хората няма да са способни да различат истината от заблудата и ще попадат под изкусните изкушения на сатана.

Лицата, представени чрез неразумните девиси, не са лицемери. Те уважават истината, застъпвали са се за нея, привлечени са към вярващите, но не са се предали на действието на Светия Дух. Не са паднали върху канарата Исус Христос и не са позволили да бъде съкрушено старото им естество. В тази група влизат също и слушателите с камениста почва. Те с готовност приемат словото, но пропускат да приложат принципите му. Влиянието му не е трайно. Духът въздейства върху сърцето на човека, според желанието и съгласието, присаждайки в него ново естество, но групата на неразумните девиси се е задоволила с едно повърхностно дело. Те не познават Бога. Не са изследвали характера Му; не са поддържали общение с Него; затова не знаят как да Му се доверят, какво да направят, за да гледат на Него и да живеят. Тяхното поклонение се изражда в една празна форма. "Те дохождат при тебе както дохождат люде, та седят пред тебе като Мои люде, и слушат твоите думи, но не ги изпълняват, защото с устата си показват много любов, но сърцето им отива след печалбите им" (Езекил 33:31). Апостол Павел изтъква, че това ще е особената характеристика на живеещите точно преди второто Христово идване. Той казва: "В последните дни ще настанат усиления времена; защото човеците ще бъдат себелюбиви; ...повече сластолюбиви, а не боголюбиви, имащи вид на благочестие, но отречени от силата му" (2 Тим. 3:1-5)

Това е групата, която по време на опасност вика: "Мир и безопасност". Те приспиват сърцата си във фалшива сигурност и ще бъдат небрежни към съществуващата опасност. Когато се пробудят от летаргията си, ще си дадат сметка за дълбоката си нищета и ще умоляват другите да запълнят недостига им; но в духовната област никой не може да запълни липсващото на другия. Божията благодат е била предложена на всяка душа даром. Прогласена е била вестта на Евангелието: "Който е жаден нека дойде. И който иска, нека вземе даром водата на живота" (Откр. 22:17). Но характерът не може да се вземе от някого. Никой не може да вярва вместо друг. Никой не може да получи Духа вместо друг. Никой не може да даде на друг характера, който е плод от действието на Духа. "Заклевам се в живота Си, казва Господ Иеова, ако бяха сред нея Ное, Даниил и Йов, те не щяха да избавят нито син, нито дъщеря, но щяха да избавят само своите си души чрез правдата си" (Езек. 14:20). В моменти на криза се разкрива характерът. Когато решителният глас прогласи в полунощ: "Ето,

младоженецът иде, излезте да го посрещнете" и спящите девизи бяха събудени от дрямката си, станом ясно кои се бяха приготвили за такава случайност. И двете групи бяха изненадани; но едната бе подготвена за събитието, докато другата - не. Така и сега някакво внезапно, непредвидено нещастие, хвърлило душата в смъртна опасност, ще покаже дали действително вярваме в Божиите обещания. Ще стане явно дали душата е устояла чрез благодат. Голямото заключително изпитание на Божия народ идва на края на благодатното време, когато ще е твърде късно да се помогне на духовните нужди.

Десетте девизи бдят в заника на историята на тази земя. Всички твърдят, че са християни. Всички са били призвани, получили са име и притежават светилник, а и всички изповядват, че служат на Бога. Видимо всички очакват Христовото явление. Но пет са неподготвени. Пет ще бъдат изненадани и смаяни, когато се намерят извън празничната зала.

В заключителния ден мнозина ще изискват достъп в Христовото царство, казвайки: "Ядохме и пихме пред Тебе; и в нашите улици си поучавах". "Господи, Господи, не в Твое ли име пророкувахме, не в Твое ли име бесове изгонихме, не в Твое ли име направихме много велики дела"? Но отговорът е: "Казвам ви, не зная откъде сте; махнете се от Мене" (Лука 13:26,27; Матей 7:22). В този живот те не са общували с Христос; затова не познават езика на небето и са чужденци за Неговата радост. "Защото кой човек знае що има в човека, освен духът на човека, който е в Него? Така и никой не знае що има у Бога, освен Божият Дух" (1 Кор. 2:11).

Най-скръбни от всички думи, стигали някога до тленно ухо, са осъдителните: "Не ви познавам". Единствено общението на Духа, което сте пренебрегнали, можеше да ви слее с радостното множество на сватбеното празненство. В онова празненство не можете да участвате Неговата светлина би паднала върху слепи очи, а мелодията му - върху глухи уши. Любовта и радостта и не биха могли да събудят никакъв акорд на радост в светски притъпеното сърце. Вие сте изключени от небето чрез собствената си непригодност за съдружие с него.

Пробуждането, причинено от вика: "Ето, младоженецът!" не ще може да ни приготви да го посрещнем. Тогава ще бъде твърде късно да вземем лампите си и да отидем да ги напълним. Не е възможно да изключим Христос от живота си тук на земята и да бъдем готови да се радваме на общение с Него в небето.

Според притчата разумните девизи имаха резервно масло в своите съдове. През нощта на бдението светлината им гореше с непомрачен пламък. Увеличаваше блясъка на осветлението в чест на младоженеца. Сияейки в тъмнината, тя спомогна да се освети пътят към дома на младоженеца, към сватбеното празненство.

Така следовниците на Христос трябваше да излъчват светлина в тъмнината на света. Чрез Светия Дух Божието слово

е светлина, когато става преобразяваща сила в живота на получателя. Чрез присаждане на принципите на словото Му в сърцата, Светият Дух развива у хората съответните Божии качества. Светлината на Неговата слава - Неговият характер - трябва да просиява и в последователите Му. Ето по този начин те са призвани да прославят Бога, да осветяват пътеката към дома на Младоженеца, към Божия град, към сватбената вечеря на Агнето.

Младоженецът се върна в полунощ, в най-тъмния час. Така и Христос ще дойде в най-мрачния период от историята на тази земя. Дните на Ной и Лот дават представа за състоянието на света точно преди идването на Човешкия Син. Като говорят за това време, Писанията обясняват, че Сатана ще действа с всякаква сила и "с всичката измама на неправдата" (2 Сол. 2:9,10). Действието Му проличава ясно чрез бързо нарастващата тъмнина, многочислените заблуди, ереси и самоизмами на тези последни дни. Не само Сатана заплънява света, но неговите изкушения нахлуват даже и в църквите, изповядващи името на нашия Господ Исус Христос. Постепенно голямото им отстъпление ще се изроди в гъст мрак като среднощния - дълбок и непроницаем. За Божия народ това ще е нощ на скръб, нощ на плач, нощ на гонение заради истината. Но в тази нощ на тъмнина ще свети Божията светлина.

Той кара "светлината да изгрее из тъмнината" (2 Кор. 4:6). Когато "земята беше пуста и неустроена и тъмнина покриваше бездната; и Божият Дух се носеше над водата. И Бог каза: Да бъде светлина. И стана светлина" (Бит. 1:2,3). Така и в нощта на духовната тъмнина Божието слово заявява: "Да бъде светлина". Той казва на Своя народ: "Стани, свети, защото светлина дойде за теб, и славата Господна те осия" (Ис. 60:1).

Тъмнината, дължаща се на неправилното разбиране на Бога, обгръща света. Хората губят познанието си за Неговия характер. Той е бил грешно тълкуван и изопачаван. И точно по това време трябва да се прогласи една вест, вест осветляваща с влиянието си и спасяваща със силата си. Неговият характер трябва да се извести. В тъмнината на света трябва да се разискри светлината на славата Му, светлината на Неговата доброта, милост и истина.

Това е делото, очертано от пророк Исаия в думите: "Ти, който носиш благи вести на Ерусалим, издигни силно гласа си; издигни го, не бой се, кажи на Юдовите градове; Ето вашият Бог! Ето Господ Иеова ще дойде със сила и мишцата Му ще владее за Него; ето, наградата Му е с Него и въздаянието Му пред Него" (Ис. 40:9,10)

Очакващите идването на Младоженеца трябва да кажат на хората: Ето вашият Бог. Когато разнасяме из света последните лъчи на благодатната светлина и последната вест на милост, ние всъщност разкриваме любвеобилния характер на Бога. Божиите чедра са призвани да изявят Неговата слава.

Собствения им живот и характер трябва да свидетелства за онова, което Божията благодат е сторила в тях.

Светлината на Слънцето на Правдата трябва да просияе в добри дела - в думи на истина и постъпки на святост.

Христос, сиянието на славата на Отца, дойде на света като Негова светлина. Дойде да представи Бога на хората, затова за Него е писано, че бе помазан "със Светия Дух и със сила" и "обикаляше да прави благодеяния" (Деян. 10:38). В синагогата на Назарет Той каза: "Духът на Господа е на Мене, защото Ме е помазал да благовестявам на сиромасите; прати Ме да проглася освобождение на пленниците и прогледване на слепите, да пусна на свобода угнетените, да проглася благоприятната Господна година" (Лука 4:18,19). Това бе делото, което заръча и на учениците Си. "Вие сте виделината на света - каза им - Нека свети вашата виделина пред човеците, за да виждат добрите ви дела и да прославят вашия Отец, Който е на небесата" (Матей 5:14,16).

Това е делото, описано от пророк Исая с думите: "Не е ли да разделяш хляба си с гладния и да въвеждаш в дома си сиромаси без покрив? Когато видиш голия, да го обличаш, и да се не криеш от своите еднокръвни? Тогава твоята светлина ще изгрее като зората, и здравето ти скоро ще процъфне; правдата ти ще върви пред тебе и славата Господна ще ти бъде задна стража" (Ис. 58:7,8).

Така в нощта на духовна тъмнина Божията слава трябва да свети чрез Неговата църква, за да възправи съкрушените и утеши оскърбените. Навсякъде около нас се чуват вопли на някоя светска горест. На всяка крачка има бедстващи и отчаяни. Наш дълг е да облекчаваме и намаляме негодите и нищетата в живота.

Практическата благотворителност ще има далеч по-голям резултат, отколкото само голото проповядване. Трябва да даваме храна на гладните, дрехи на оголелите и подслон на бездомните. Но ние сме призвани да сторим повече от това. Само любовта на Христос може да удовлетвори потребностите на душата. Ако Христос пребъдва в нас, сърцата ни ще бъдат изпълнени с Божествено съчувствие. Запечатаните извори на ревностната, христоводна любов ще се разтворят.

Бог призовава не само да даряваме с необходимото нуждаещите се, но и да имаме бодро изражение, обнадеждаващи думи, приветливо ръкостискане. Когато изцеляваше болните, Христос полагаше ръцете Си върху тях. Така и ние би трябвало да влезем в близък досег с онези, които се стремим да облагодетелстваме.

Има мнозина, останали без надежда. Възвърнете им слънчевата светлина. Мнозина са изгубили смелостта си. Насърчавайте ги с думи. Молете се за тях. Има такива, които се нуждаят от хляба на живота. Четете им от Божието слово. Мнозина страдат от душевна болест и до тази рана не може да се докосне никакъв земен балсам, нито пък лекар да излекува.

Молете се за тези души, заведете ги при Исус. Разкажете им, че има балсам в Галаад, а също така и лекар.

Светлината е благословение, вселенско благословение, изливащо съкровищата си върху един неблагодарен, нечист и безнравствен свят. Така е със светлината на Слънцето на Правдата. Целият свят, който е обгърнат от тъмнината на греха, на горестта и болката, трябва да бъде просветлен с познанието за Божията любов. Светлината, грееща от небесния престол, не трябва да бъде изключвана от никоя секта, ранг или класа от хора.

Вестта на надежда и милост трябва да се занесе до краищата на земята. Всеки, който иска, може да посегне и се хване за Божията сила и да се примири с Него. Тогава ще може да създава мир. Езичниците не трябва повече да са обвити в среднощен мрак. Тъмнината трябва да изчезне пред ярките лъчи на Слънцето на Правдата. Силата на ада е победена.

Но никой не може да даде онова, което сам не е получил. В Божието дело човешкият елемент не може да сътвори нищо. Никой не може чрез собствени усилия да стане носител на светлина за Бога. Скъпоценното масло, отвеждано от небесните вестители в златните цеви и от там в светилата на светилището, е онова, което произвежда една постоянно ярка и грееща светлина. Непрестанно протичащата към човека Божия любов го прави способен да разпръсква светлина. Златното масло на любовта тече даром в сърцата на всички, съединени с Бога чрез вяра, за да изгрее отново в добри дела, в реално, сърцато служене Нему.

Във великия и неизмерим дар на Светия Дух се съдържат всички запаси на небето. Богатствата на Неговата благодат не текат към земята до хората не защото Бог налага никакви ограничения. Ако всички отвореха сърцата си, за да го приемат, щяха да се изпълнят с Неговия Дух.

Привилегия на всяка душа е да бъде жив канал, чрез който Бог да предаде на света съкровищата на Своята благодат, неизследимите богатства на Христос.

Няма нищо по-желано за Христос от действителните хора, които да горят от желание да представят на света Неговия Дух и характер. Няма нищо, от което светът да се нуждае повече, отколкото от изявяването на любовта на Спасителя пред човечеството. Цялото небе чака за канали, откъдето да се излее свящото масло, за да бъде радост и благословение за човешките сърца.

Христос е приготвил всичко възможно, за да бъде църквата Му едно преобразено тяло, просветлено със Светлината на света чрез притежание на славата на Емануил. Негово намерение е всеки християнин да бъде обграден с една духовна атмосфера на светлина и мир. Той копнее да разкриваме собствената Му радост в нашия живот.

Пребъдването на Духа ще се покаже чрез изливане на небесна любов. Небесна пълнота ще тече през посветения съработник, за да се предаде на другите.

Слънцето на Правдата носи "изцеление в крилата Си" (Мал. 4:2). Така от всеки истински ученик трябва да се разпръсква оживотворяващо влияние, което ще даде смелост, помощ и истинско изцеление.

Религията на Христос обхваща нещо повече от прощението на греха; тя означава заличаване на греховете ни и попълване на празнотата с добродетелите на Светия Дух. Означава Божествено озарение и радост в Бога. Означава едно сърце, освободено от себичност и благословено с пребъдващото присъствие на Христос. Душата, в която царува Христос, е чиста и свободна от грях. Славата, пълнотата, цялостта на евангелския план се изпълнява в живота. Приемането на Спасителя донася едно зарево на съвършен мир, съвършена любов, съвършена увереност. Красотата и прелестта на Христовия характер, разкрит в живота, свидетелствува, че Бог наистина е изпратил Своя Син в света, за да бъде Негов Спасител.

Христос не моли последователите си да се стремят да светят. Той казва: "Нека виделината ви да свети". Ако сте получили Божията благодат, светлината е във вас. Отмахнете препятствията и Господната слава ще се разкрие. Светлината ще грее, за да проникне и разпръсне тъмнината. Вие не можете да не светите в обсега на вашето влияние.

Разкриването на Неговата собствена слава в човешка форма ще доведе небето толкова близо до хората, че красящата вътрешността на храма прелест, ще се види във всяка душа, в която обитава Спасителят. Хората ще бъдат заплени от славата на един пребъдващ Христос. И мнозинството спечелени по този начин души за Бога ще въздигнат към великия Дарител химни на благодарност и възхвала.

"Стани, свети, защото светлина дойде за тебе, и славата Господна те осия" (Ис. 60:1). Тази вест е определена за онези, които излизат да посрещнат Младоженеца. Христос идва със сила и голяма слава. Идва в Своята слава и в славата на Своя Отец. Идва придружен от всички свети ангели. Тогава, когато целият свят е потопен в мрак, в жилищата на светиите ще има светлина. Те ще уловят първата светлина от Неговото второ явление. Неопетнената светлина ще грее от Христовото величие и Изкупителят ще бъде приветстван от всички, служили Му. Докато нечестивите бягат от присъствието Му, последователите ще се радват. Съсредоточвайки погледа си в далечината и съзерцавайки връщането на Спасителя, патриархът Йов каза: "Когато сам аз ще видя, и очите ми ще гледат, и то не като чужденец" (Йов 19:27). За верните Си последователи Христос е бил всекидневен съратник и съкровен приятел. Те са живели в тясна връзка, в постоянно общение с Бога. Господната слава ги е осияла. В тях се е отразявала светлината от познанието на Божията слава в лика на Исус Христос. Сега те се радват в непомрачените лъчи на блясъка и славата на Царя в Неговото величие. Подготвени са за общението на небето, понеже са имали небето в сърцата си.

С изправени глави, огрени от ярките лъчи на Слънцето на Правдата, радостни, че изкуплението им е наближило, те излизат да посрещнат Младоженеца с думите: "Ето, Той е наш Бог; чакаме Го и Той ще ни спаси" (Ис. 25:9). "И чух като глас от силни гърмежи, които казваха: Алилуя! Защото Господ, нашия Бог, Всемогъщият, царува. Нека се радваме и веселим и нека отдадем Нему слава; защото дойде сватбата на Агнето и Неговата жена се е приготвила. ...И каза ми: Напиши: Блажени тия, които са призвани на сватбената вечеря на Агнето". "Той е Господ на господарите и Цар на царете; и ония, които са с Него, са звани, избрани и верни" (Откр. 19:6-9; 17:14).